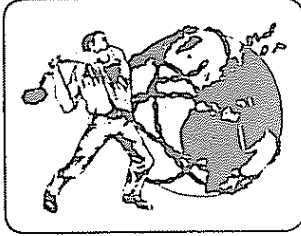

GEGEN DIE STRÖMUNG

Organ für den Aufbau der marxistisch-leninistischen Partei Westdeutschlands

ÇKP'nin "Uluslararası Komünist Hareketin
Genel Çizgisi Hakkında" 1963 yılında
getirdiği "Öneri" üzerine:

ULUSLARARASI MARKSİST-LENİNİST
BİR ÇİZGİNİN TALEPLERİ

V.J. BOLUM
=====

«Barışçıl ve barışçıl olmayan yol»
şeması Marksizm-Leninizmle
çelişmektedir

BİR TARTIŞMA YAZISI

K I Z I L B A Y R A K (AVUSTURYA
MARKSİST-LENİNİST PARTİSİ MERKEZİ
YAYIN ORGANI)

B. B E R L İ N ' L İ K O M Ü N İ S T
(B. BERLİN'DE MARKSİST-LENİNİST PARTİ
İNŞASI İÇİN YAYIN ORGANI)

A K I M A K A R Ş I (B. ALMANYA'DA
MARKSİST-LENİNİST PARTİ İNŞASI İÇİN
YAYIN ORGANI)

yazı kurullarını ortak açıklaması

İ Ç İ N D E K İ L E R

I. KRUŞÇOF REVİZYONİSTLERİNİN "BARİŞÇİL YOL" ÜZERİNE TEZLERİ VE ÇKP'NİN BUNA KARŞI MÜCADELESİ (KISA BAKIS) ..	5
1. Kruşçof SBKP 20. Parti Kongresinde "barışçıl-yol parlamentar yol" masalını ortaya atıyor	5
2. ÇKP'nin Kruşçof revizyonizmine karşı mücadelesi	8
II. ESKİ DEVLET MEKANİZMASININ ŞİDDETE DAYANARAK PARÇA- LAMININ ZORUNLULUĞU VE HALK KİTLELERİNİN SİLAHLI MÜCADELESİNİN HAZIRLANMASI ÜZERİNE MARKSİZM-LENİ- NİZMİN BİR TEMEL ÖĞRETİLERİ	12
1. Burjuva devlet mekanizmasının şiddete dayanarak parçalanmasının zorunluluğu üzerine Marksizm-Le- ninizm	12
2. Komünizmin büyük idealleri burjuva pasifizmine yer vermemektedir	13
3. Zora dayanan devrim <u>aktif olarak</u> (saldırgan ola- rak) propaganda edilmek, hazırlanmak ve hayata geçirilmek zorundadır	19
4. Bir taraftan Kautsky ve Kruşçof'un "demokratik barışçıl" yolu ile, diğer taraftan Lenin'in "zora dayanan-diktatörsel" yolu, olasılı iki ihtimal değil, birleştirilmesi imkansız bir zıttır	22
III. LENİN VE STALİN HANGİ ANLAYIŞLA KURAL DIŞI MÜMKÜN OLAN "BARİŞÇİL BİR YOLDAN SÖZ ETMİŞLERDİR	30
1. Rusya'da 1917'deki "ikili iktidar" döneminin özellikleri	30
a) 1917 ortalarında "ikili iktidar" döneminde devrimin "barışçıl" yolan gelişmesi ile ilgili Lenin ve Stalin'in görüşleri	30
b) Şubat 1917 silahlı ayaklanması "ikili iktidar" ın koşulu idi. Bu ayaklanmanın başarısı onun karakteristik özelliklerini anlaşılar kılar	30
c) "Kaypak bir devlet iktidarı" ; "silahların halkın elinde olması" ikili iktidar'ın belirleyici özü idi	32

d) Eğer devrimin belli bir dönemi "barışçıl bir yol" izlemişse tarih Lenin'i çürütmüş müdür ? ...	35
e) "İkili iktidar" tecrübelerinin "barışçıl yol" revizyonist teorisyenlerine karşı Marksizm-Leninizmin ışığında değerlendirilmesi	37
2. "Uzak gelecekte" istisna olarak düşünülebilen devrimin "barışçıl" yolunun teorik imkanı, kit- lelerin silahlı mücadeleye hazırlanması zorunlu- luğunda hiç bir şeyi değiştirmez.....	38
3. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağı, dünyanın tüm ülkelerinde proleterya ve ezilen halk kitle- lerinin eski devlet mekanizmasının parçalanmasına yönelik silahlı mücadeleye hazırlanmalarını zorunlu kılmaktadır	42
IV. DEVRİMİN YOLU SORUNU ÜZERİNE ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ' NİN YANLIŞ VE YETERSİZ TAVIRLARININ ELEŞTİRİSİ	44
1. "Devrimin barışçıl ve barışçıl olmayan gelişme" semasının propagandası modern revizyonistlere verilen merkezi bir tavizdi	44
2. Kruşçof revizyonistlerinin "barışçıl yol" üzerine programatik açıklaması, Lenin'in "barışçıl yol" konusu üzerine açıklamalarıyla <u>ilkesel</u> olarak ayırt edilmemektedir.....	44
3. Çin Komünist Partisi'nin devrimin gerek ba- rışçıl ve gerekse de barışçıl olmayan yolda gelişme- si için taktik hazırlık tezi temelden yanlıştır....	46
4. Çin Komünist Partisi saldırgan silahlı müca- dele yerine, silahlı mücadele "imkanı"nı sadece hakim sınıfların şiddetine karşı bir c e v a p şeklinde propaganda etti, yani korunma durumunda	47
5. Eğer reel olarak barışçıl bir yol yok ise, o- zaman ÇKP neden "taktik düşüncelerden dolayı" bundan söz etmektedir?	48
6. Halk kitlelerinin silahlı mücadelesinin kurtlarıcı rolü, ÇKP'nin önerisinde s a v u n u l m a m a k - t a d ı r	50

A Ç I K L A Y I C I E K L E R :

1. Kruşçof revizyonistlerinin "barışçıl-şiddetsiz yol" teorisi, diyalektik ve tarihi materyalizme ve proleterya diktatörlüğü öğretisine köklü bir saldırışı içermektedir	51
2. Arnavutluk Emek Partisi'nin zora dayanan devrim üzerine tavrı	55
3. proleteryanın zora dayanan devrimi üzerine 1957/1960 Moskova deklarasyonları ve Çin Komünist Partisi'nin o dönemdeki pozisyonları.....	60
4. Mao Zedung'un zora dayanan devrim konusun- daki tavrı	63
5. Marks ve Engels'in devlet ve devrim ko- nusu hakkındaki görüşlerinin gelişimi üzerine	71
6. Silahlı ayaklanmadan <u>önce silahlı mücade-</u> <u>lenin biçimlerinin uygulanması ve bireysel</u> <u>terörizm</u> üzerine bazı düşünceler	75
7. "Barışçıl yol" karşı-devrimci teorisine karşı Endenozya Komünist Partisi'nin ve Şili Devrim- ci Komünist Partisi'nin verdikleri mücadele- deki çizgileri üzerine.....	78

Impressum.....84

* Terside belirtilmediği taktirde metin- *
* de altı çizilen yerler bize aittir. *
* *****

Almanca olarak ocak 1981'de çıkan bu sayı "Akıma kaşının"
20'inci sayısındadır.

Almanca olarak ocak 1981'de çıkan bu sayı MLPÖ'nün "Kızıl
Bayrak" 189'uncu sayısındadır.

Almanca olarak ocak 1981'de çıkan bu sayı "Bati Berlinli
Komünist" 18'inci sayısındadır.

Türkçe sayı kasım 1986

giderek çoğalacağı muhtemeldir. Bu geçişin her şart altında bir iç savaşla olması mutlaka şart değildir. Düşmanlarımız biz Leninistlerin şiddet taraflısı olduğumuz iftirasını atmaktadır. Bizim kapitalist toplumun devrimci bir şekilde sosyalist topluma dönüştürülmesini savunduğumuz doğrudur. Ve bizi reformistlerden ayıran da budur. Hiç şüphe yok ki, bir dizi kapitalist ülkede burjuvazinin diktatörlüğünün şiddete dayanarak yıkılması ve sınıf mücadelesinin keskinleşmesi kaçınılmaz olacaktır. Ama sosyal devrimin çeşitli şekilleri vardır. Ve bizim sözde şiddet ve iç savaş toplunun değiştirilmesinin tek yolu olarak gördüğümüz gerçeklere uymamaktadır." (SBKP 20. Parti kongresi belgeleri, sf. 45, Alm.)

Görüldüğü gibi Kruşçof Leninin şiddete dayanan devrimin vazgeçilmez gerekliliği üzerine öğretisini, düşmanın tezleri olarak öne sürmekten ve onları reddetmekten çekinmemektedir. Kruşçof burda büyük bir demagoji ile "şiddet ve iç savaştan" bir çırpıda bahsederek, tamamen ayrı iki sorunu birbirine karıştırmaktadır. Lenin her zaman proleter devriminin genel geçerli yasallığından; yani eski devlet aygıtının şiddetle parçalanmasını vurgular. Ve devrimin belli bir aşamasında ise özel durum olarak "barışçıl gelişmesinden", ama hiç bir şekilde "şiddetsiz" ya da parlamentar anlamında kavramazken - bu konu üzerinde daha ileride genişçe duracağız - Kruşçof, Lenin'in tüm bu öğretilerini utanmazca çarpıtmakta ve böylece Kautsky ve ortaklarının eski revizyonist saçmalıklarını "Marksizm-Leninizm'in" yeni buluşları olarak sunmaktadır.

Kruşçof'un vaaz ettiği devrimci şiddetten vaz geçerek, oy pusulası ile burjuva parlamentosunu "halkın, istediğini dile getiren bir organa" dönüştürmenin sözde olası olduğuna dayanan; yani "sosyalizme barışçıl yoldan geçişin" ne Lenin'in öğretisi ile ne de tüm Marksizm-Leninizm ile uzaktan yakından bir ilgisi yoktur.

Kruşçof şöyle diyordu:

"Aynı zamanda günümüz şartlarında, bir dizi kapitalist ülkelerin işçi sınıfı, kendi önderlikleri altında halkın geniş kesimlerini birleştirme ve önemli üretim araçlarını halkın ellerine geçirmesinin somut imkanına sahiptirler. İşçi sınıfı, emekçi köylülüğü, aydınları ve tüm yurtsever güçleri çevresinde toparlar ve kapitalistlerin, büyük toprak sahiplerinin politikasıyla uzlaşmaktan kurtulmak istemeyen oportunist unsurları kesin yenilgiye uğratırsa, işte bu şartlar altında, gerici halk düşmanı güçleri yenilgiye uğratma parlamentoda sağlam bir çoğunluk kazanma ve burjuva demokrasinin bir organını gerçekten halkın dileklerinin bir aracına dönüştürme imkanına sahiptir. (Alkışlar) Ancak bu durumda bir çok ileri gelişmiş kapitalist ülkenin geleneksel kurumları gerçek demokrasinin, emekçiler için demokrasinin organı haline gelebilir.

Proletaryanın ve emekçilerin devrimci kitle hareketine dayanmak, sağlam bir parlamenter çoğunluğun sağlanmasıyla, işçi sınıfı bir dizi kapitalist ve eskiden sömürge olan ülkede köklü sosyal dönüşümleri uygulamanın ön şartlarını yaratacaktır. " (Aynı yerde, sf. 46/47, Alm.)

Görülebileceği gibi, burda söylenenlerin 2. Enternasyonalin en başta revizyonistlerinin propaganda ettiği, proleter devrimi cımaksızın sosyalizme "parlamentar yoldan geçiş" eski revizyonist tezlerden farkı yoktur. Hatta Kruşçof parlamenter yolla köklü sosyal değişimlerin evvelden sömürge olan ülkeler için de yeni bir imkan olduğunu vaaz ederek Kautsky ve ortaklarını da geride bırakmaktadır.

Şayet Kruşçofçular bazen devrim ya da devrimci şiddet kullanımdan bahsetseler bile, bunu da tamamen savunma olarak yapmaktadırlar. Onlar "barışçıl olmayan yol" imkanını ancak şu şart altında tanıyorlar:

"Şayet hakim sınıflar çareyi halka karşı şiddet uygulamada buluyorlarsa."
(SBKP MK'nin açık mektubu polemik sf. 571, Alm.)

Kruşçof revizyonistleri, sömürücü sınıfların tayin edici anlarda şiddet kullanmaya hazır ya da yetenekli olmadıkları üzerine yoğun hayaller yayarken, tüm dünya devrimci ve komünistlerine pratik olarak kendilerini "barışçıl yola" ayarlamalarını önermektedirler. Kruşçofçular Marksizm-Leninizmin devlet ve devrim öğretilerine ihanet ederken hangi gerekçelere dayanmaktadırlar?

Onların temel gerekçesi şudur: 13 sosyalist ülkenin ortaya çıkması uluslararası alandaki güç dengesini tamamen değiştirerek, eski devlet aygıtının silahlı mücadele ile parçalanmasını "gerek-siz" kıldı.

Onlar, "uluslararası durumun uygunluğu"; yani dışarıdan baskı ile, parlamenter barışçıl yol için somut şartların ortaya çıktığını ve sözde ortaya çıkan "yeni şartların" şimdiye kadarki tarihin yasallıkların geçersiz kıldığını inandırmaya çalışıyorlardı. (Bkz: "Marksist felsefenin temelleri", sf. 571, 1959, Alm.)

Bunun da ötesinde, Kruşçofçular içinde "devrimin barışçıl gelişme" imkanından bahsedilen, Marks, Engels, Lenin ve hatta Stalin'in (*) alıntılarını parçalamaya çalışıyorlardı.

Revizyonistler özellikle Marks ve Engels'in tekellecilik öncesi kapitalizm çağında İngiltere ve Amerika üzerine açıklamalarına dayanıyorlar ve hala dayanmaktadırlar. (Bkz: Kuusinen, "Marksizm in-Leninizmin temelleri", Moskova, 1960 ve daha sonra, R. Fahrte ve P. Schüttler, "Çin'in yolu, Marksizm mi yoksa Maozim mi?" Frankfurt/M 1969, sf. 181-182).

Revizyonistler özel bir sevgiyle Lenin'in uzak gelecekte devri-

(*) Kruşçof "Almanya Sosyalist Birlik Partisinin" 1962'de yapılan 6. Parti Konferansında Stalin'in devrimin barışçıl yoluna değinmesine dayanmaktadır. Ne yazık ki AEP'te 20. Parti Kongresinden sonraki yıllarda Stalin'in bazı işaretlerini revizyonist bir şekilde çarpıtmıştır. Bunun için bak Açıklayıcı ek 2: "AEP'in şiddete dayanan devrim konusundaki tavrı". (Bkz. S.55)

min barışçıl gelişmesi imkanı ve özellikle Ekim devriminin zaferinden önceki çok kısa bir dönem için yaptığı açıklamalara dayanıyorlar ve dayanmaktadırlar. (Bkz: A. Belyakow ve F. Burlatski "Komünist" Nr. 3, 1960, "ÇKP'nin Polemiçinden" alıntı, sf. 420, "Marksist felsefenin temelleri" 1959, Moskova, sf. 569, Alm.)

Daha sonra üzerinde genişçe duracağımız ve bir çok bilinçli komünisti şaşırtan ve yanıltan bu manevranın amacı, Kruşçof'un barışçıl yola ilişkin görüşlerinin sanki Marksist-Leninist klasiklerin bu konuya ilişkin görüşlerinin bir devamı ya da geliştirilmesi şeklinde göstermektir. Gerçekte ise, bazen aynı kavramlar kullanılsa bile, Kruşçof ile Marksist-Leninist klasikler arasında derin bir uçurum vardır. Çünkü Marksist-Leninist eserlerde barışçıl yoldan bahsedilen her yerde, soruna Kruşçof'un görüşlerinin tam tersine, şiddete dayanmayan devrim ve parlamentonun yardımıyla sosyalizme kayılacağı şeklinde bakılmamaktadır.

Modern revizyonistlerin bu hayati öneme sahip sorundaki çarpıtmalarını ve onlar tarafından yaratılan karışıklığı ortadan kaldırmak Marksist-Leninistlerin önünde görev olarak durmakta, ve böylece şiddete dayanan devrimin sorunlarının çözümünde yol gösterici ve yardımcı olan Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğreti ve düşünceleri doğru kavranmalıdır.

2. Çin Komünist Partisinin Kruşçof revizyonizmine karşı mücadelesi

Kruşçof ve 20. Parti Kongresinin "barışçıl ve parlamenter yol" teorisi ile hemfikir olmayan parti ve güçlerden birisi de şüphesiz ÇKP dir. (*)

ÇKP'nin ideolojik mücadelesi revizyonist 20. Parti Kongresinin birdizi saçmalıklarını geri çevirmiştir. Bazı sorunlarda ise, ÇKP teorik olarak revizyonistlerin ortaya koyduğu çerçeveyi aşmamıştır. Şimdi ÇKP'nin ideolojik mücadelesinin bu iki yanını da inceleyelim.

İlk önce ÇKP'nin doğru pozisyonları ile başlayalım:

ÇKP'nin "Genel hatta öneri"sinin 11. ve 12. noktaları ile "Proleterya devrimi ve Kruşçof revizyonizmi" adlı yorumları Kruşçof'un "barışçıl yol" tezlerini ele almaktadır. ÇKP'nin burada ki bölümlerde bir çok yanlış ve eksik formülasyon ve tezlerinin yanında, bugün de büyük öneme sahip, Kruşçof revizyonizmine savaş açan bir dizi gerçekten temelsel Marksist-Leninist gerekçe ve pozisyonları da vardır.

(*) Bkz: Açıklayıcı ek 3: "1956-57 Moskova açıklamalarının proletaryanın şiddete dayanan devrim sorunu üzerine ve ÇKP'nin bu danışma toplantılarındaki tavrı." Sf. 60

Bu nedenle biz görevimizin yalnızca ÇKP'nin y a n l ı ş tez ve formülasyonlarını eleştirip bir kenara atmak olduğunu değil, aynı zamanda doğru olan pozisyonların kavranması ve savunulması olarakta kavırıyoruz.

*** ÇKP "Öneri"de hakim sınıfların "Kendi isteği ile çekilmeyeceğini" öne çıkartmakta (sf. 22, Alm.) ve hiçbir devrimin kurbansız başarıya ulaşmadığını vurgulamakta:

"Devrimin doğum sancıları eski toplumun yol açtığı kronik acılardan daha az acı verir." (Sf. 24, Alm.)

"Yorum"da bu konu daha açık ve geniş konmaktadır:

*** "Şiddete dayanan devrim tek yolu oluşturmaktadır ... ve o Proleter devrimin genel yasasıdır. (sf. 409/410, Alm.) (*)

*** "Yorum" Mao Zedung'un "devrimin merkezi görevinin iktidarı silahlarla ele geçirmek olduğu" şeklindeki Marksist-Leninist tezini aktarmaktadır. (sf. 412, ya da, Mao Zedung, TE, sf. 255 Alm.) (**)

*** Yanlış anlaşılmaya meydan vermeyecek bir şekilde bir kaç kez "sosyalizmin 'parlamenter yoldan' gerçekleştirilmesinin tamamen imkansız, sadece kendi kendini ve başkalarını aldatma" olduğu vurgulanmaktadır. (sf. 434 ve 337, Alm.)

*** ÇKP, kitlelerin sistemli olarak şiddete dayanan devrim üzerine anlayışlarla eğitilmek zorunda olduğunu savunan Lenin'i alıntılama ve Lenin'in bu öğretilerinin dün olduğu gibi bugünde geçerli olduğunu açıklamaktadır. (sf. 421, Alm.)

*** ÇKP, modern revizyonistlerin özel gerekçelerini de; yani I. Dünya savaşından sonrası Macaristan'a ve II. Dünya savaşından sonrası Çekoslovakya'ya tamamen saçma bir biçimde atıfta bulunmalarını da geri çevirerek, iki durumda da halkın silahlarının belirleyici olduğunu ispatlamaktadır. Aynı şekilde

(*) 1970'de Moskova da yayınlanan, profesörler kolektifi tarafından yazılan "Mao Zedung'un teorik görüşlerinin eleştirisi" adlı revizyonist temel eser olan bu kitapta, ÇKP'nin 1963'teki "Genel hat üzerine öneri"deki Marksist-Leninist tezlerine de saldırmaktadırlar. 1963 Eylül'ünde yayınlanan "Proleterya devrimi ve Kruşçof revizyonizmi" adlı yoruma getirdikleri eleştiri şöyledir:

"Şiddete dayanan devrim proleter devriminin genel yasasıdır lafı tek Marksist şey olarak açıklandı." (agy, sf. 120)

Revizyonist "bilginler" Lenin'in "Devlet ve Devrim", "Dönek Kartutsky" adlı yapıtlarında ortaya koyduğu şiddete dayanan devrimin yasallığı öğretisini bir laf olarak değerden düşürmekten, alay etmekten, dalga geçmekten dahi çekinmemektedirler. Bu da bize şunu göstermektedir ki, onların o dönemdeki ÇKP'in Marksist Leninist pozisyonlarına karşı koyacakları hiçbir şeyleri yoktu.

(**) Dipnot bir ileriki sayfadadır.

Rusya'daki "ikili iktidar" aşamasının "silahlar halkın elindeydi ve halk üzerine dışardan herhangi bir baskı yoktu" şeklindeki özelliğini, "Yorum" doğru bir biçimde karakterize etmektedir. (sf. 421, Alm.)

*** ÇKP, Kruşçof revizyonistlerinin, Kautsky ve Bernstein ile *** arasındaki tarihi birliği de göstermekte ve Brovder, Thorez ve Togliatti'nin revizyonist akımını da teşhir etmektedir.

*** ÇKP, 13 sosyalist devletin var olması faktörünün, kapitalist dünyadaki devlet mekanizmalarının devamlı korkunç derecede baskıyı katmerleştirmesini ve askerileştirilmesini engellemeyeceğinden dolayı, modern revizyonistlerin "barışçıl yol"unun 13 sosyalist devletin varlığına atıfta bulunmasının tamamen saçma olduğunu, 2. Dünya savaşından sonraki gerçeklere dayanarak göstermiştir. (sf. 425-426, 433, Alm.)

*** ÇKP'nin "Yorumu", Komünistlerin "ancak şiddete dayalı devrim ile" ve bunu açıkça ilan etmekle amaçlarına ulaşabileceklerini söyleyen, Marks ve Engels'in "Komünist Partisi Manifestosu"nun ünlü son kelimeleri ile bitmektedir. (sf. 461).

Burda sadece genel hatlarıyla ortaya konan ÇKP'nin Kruşçof revizyonistlerine karşı bu mükemmel gerekçeleri karşısında, yukarıda sözü edilen doğru pozisyonlar ile kısmen çelişen, ÇKP'nin yanlış görüşlerini de eleştirmek daha da önemlidir.

Eleştirimiz öz olarak ÇKP'nin o dönemdeki şu görüşlerine karşı yönelmektedir.

*** Hem "barışçıl" hem de "barışçıl olmayan" yola hazırlanma tezi. Bu tez tamamen yanlış gelmektedir bize. Çünkü bu, revizyonist anlayışın özünü kabul etmektedir. (Bkz: "25 maddelik önerinin" 11. maddesi")

*** ÇKP yalnızca "iki yol" şemasının özünü kabul etmekle kalmamakta, bunun da ötesinde pratikte şiddete dayanan devrim konusunda savunma pozisyonundan hareket etmektedir. Şiddete dayanan devrimi saldırgan bir şekilde propaganda yapmamakta; silahlı mücadelenin eğitici ve kurtarıcı rolünü tamamen unutmakta ve "barışçıl yol"dan "taktik nedenler"den ötürü bahs edilmesini mümkün görerek belli bir derecede tutarsızlık ta yapmaktadır.

*** Lenin'in Rusya devriminin belli bir aşaması için sözünü ettiği "barışçıl yol" ile Kruşçof'un programatik tezi, ÇKP tarafından ilkesel olarak birbirinden ayrılmıyor. Yani kendi içinde bütünlüklü Marksist-Leninist öğreti gerçekten kapsamlı olarak savunulmuyor, tersine bunlar bizzat ÇKP tarafından da zedelenmektedir.

(Bir önceki sayfanın dipnotu) :

Bkz: Not 4: "Şiddete dayalı devrim yasası üzerine Mao Zedung'un tavrı". Sf. 63.

ÇKP'nin yanlış anlayışlarını yalnızca alt alta sıralama değil, problemi kapsamlı olarak gösterebilmek için, revizyonist çarpıtmaları esaslı bir şekilde geri çevirmek için; çokça alıntısı yapılan ve çarpıtılan, tarihi istisnai durumları da nazari dikkate alarak, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in bu konu üzerine kendi içinde bütünlüklü olan öğretilerini yakından incelemek bize kaçınılmaz görünmektedir.

* * *

II. ESKİ DEVLET MEKANİZMASININ ŞİDDETE DAYANARAK PARÇALAMANIN ZORUNLULUĞU VE HALK KİTLELERİNİN SİLAHLI MÜCADELESİNİN HAZIRLANMASI ÜZERİNE MARKSİZM-LENİNİZMİN BAZI TEMEL ÖĞRETİLERİ

[illegible]

1. Burjuva devlet mekanizmasının şiddete dayanarak parçalan-
masının zorunluluğu üzerine Marksizm-Leninizm

Lenin'in Ağustos-Eylül 1917'de, yani Şubat devrimi ile Ekim devrimi arasında yazdığı, "Marksizmin devlet üzerine öğretisi ve proletaryanın devrimdeki görevleri" alt başlıklı "Devlet ve Devrim" adlı eşsiz eserinde, birinci bölümde ilkin, devletin sınıf çelişkilerinin bir ürünü olduğunu açıklamıştır. Lenin bunun için Marks ve Engels'in tüm yazılarını değerlendirecek, Marksizmin temel öğretisinin, devletin esas aracının ordu ve polis mekanizmasının olduğunu ortaya çıkartmıştır. Bu birinci bölümde Lenin, burjuva demokrasisini kapitalist sınıfın hakimiyetinin bir biçimi olarak teşhir etmekte ve şiddete dayanan devrimden kaçınmanın imkansızlığı üzerine beslenen tüm hayalleri geri çevirerek şunları tespit etmektedir:

Birincisi:

- ❖ "Şiddete dayalı devrim olmadan burjuva devletinin yerine
❖ proletaryaya devletinin geçirilmesi imkansızdır." (Lenin, T.
❖ 23, c. 25, sf. 413; Türkçesi, güncel yay. birinci baskı, sf.
❖ 23).

İkincisi: Proletaryanın ve ezilen sınıfların,

- ❖ "yalnızca şiddetli bir devrim olmaksızın değil, ama egemen
❖ sınıf tarafından yaratılan ... devlet baskısının araçları-
❖ nın yıkımı olmaksızın da imkansızdır." (age, sf. 400, Türk-
❖ çesi, sf. 11)

Proletaryanın ne mevcut devlet mekanizmasını devr alamayacağından ne de onun yanından "gizlice" sosyalizme geçemeyeceğinden dolayı, Proletaryanın mevcut devlet mekanizmasını parçalamak, dağıtmak zorunda olduğu öğretisi; daha 1848 devriminin tecrübelerine dayanarak Marks'ın ortaya çıkarttığı ve 1871 Paris Komününde tamamen tastiklenen temel öğretisi (*) Lenin'in de belirttiği gibi, bu, "Proletaryanın devrimde devlete karşı görevleri üzerine Marksizmin temel öğretisidir. (age., sf. 423, Türkçesi, sf. 38)

Sadece eski devlet aygıtının, eski devlet mekanizmasının devrim tarafından "parçalanması", "dağıtılması", "yıkılması" kavramları bile, şiddet ve şiddet kullanma kavramını kendi içinde barındırmaktadır. Ve bunlar olmadan besbelli ki, içeriksiz kav-

(*) Bunun için bkz. Not 5: "Marks ve Engels'in devlet ve devrim üzerine anlayışlarının gelişmesi". sf.71

ramlar haline dönüşürlerdi bu kelimeler.

Bu öğretilerin dolayısız pratik sonuçları, kapitalist ülkelerde, içsavaşın ve emperyalizme bağımlı ülkelerde, devrimci kurtuluş savaşlarının tüm yönleriyle hazırlanması; kitlelerin silahlı mücadele ve iktidarın silahlarla ele geçirilmesi anlayışıyla eğitilmesi ve bu görevlerin yerine getirilebilmesi uğruna kitleleri gerçekten eğitip, ve örgütleyebilmek için, komünist partisinin bizzat kendisinin her yönlü hazırlanmasından ibarettir.

"Devlet ve Devrim"deki bu temeldüşüncelerden-ve Lenin (özel-likle de onun "Proleterya devrimi ve dönem kautsky" adlı yapı-tından) ve Stalin'in yazılarından yola çıkarak, revizyonizme karşı mücadelede ve ÇKP'nin yetersiz ve yanlış pozisyonuna e-leştiride özel anlamı olan, şiddete dayanan devrimin, özel o-larak üç yönünü aşağıda ele alacağız.

*** Komünistlerin savaşı bir dünyada yaşamak isteği ile, onların devrimci savaşları aktif olarak hazırlamaları, birbirleriyle nasıl bağdaştırılabilir ?

*** Genel olarak bakıldığında, ezilen sınıflara karşı şiddete ilk başvurular her zaman hakim sınıflardır. Fakat buna rağmen proletarya devrimci savaşı savunma pozisyonunda değil, saldırgan bir biçimde hazırlamalı ve yürütmelidir.

*** Kautsky'nin "barışçıl-demokratik" yolu ile Lenin'in "şiddetli-diktatörlü" yolu, iki olanağı değil, tersine uzlaştırılması mümkün olmayan iki ayrı şeyi ifade etmektedir.

2. Komünizmin büyük idealleri, burjuva pasifizmine yer vermemektedir.

Bütün zamanların ve bütün ülkelerin revizyonistleri, Marksistlere şu demagojik soruyu yöneltmişlerdir ve bugünde yöneltmektedirler: "İktidarın barışçıl bir biçimde ele geçirilmesini istenilmeye değer bir şey olarak görmüyormusunuz ? Bir sürü ölüme ve kurbana mal olan iç savaşla mı tercih ediyorsunuz ? (*)

Lenin daha Rusya'daki çalışmalarının başlangıcında "Rabotçaya Mysl" yazı kurulunun yönelttiği bu demagojik soruyla karşı kar-

(*) Kendilerini burjuvaziye sevdirebilmek için revizyonistler, barışçıl yolun "ülkenin tüm milli çıkarlarına da" hizmet ettiğini bile propagandasını yapmışlardır. (Bkz: "SBKP'nin açık mektubu", "Polemik", sf. 570/71, alm.) Revizyonistler böylece, kendilerinin burjuvazinin çıkarlarını nasıl düşündüklerini belgelemiştir. Buna karşılık Lenin ise, hiçbir zaman "Tüm milli çıkarları", yani burjuvazinin de çıkar ve gereksinimleri tarafından etkilenmemiştir. Onun için her zaman sorun, işçi sınıfı ve çalışan halk safları içinde gereksiz kurbanları engellemektir.

şıya geldi. O bunu şöyle cevaplandırdı:

- ◆ "İşçi sınıfı tabii ki, iktidarı b a r ı ş ç ı l bir biçimde ele geçirmeyi tercih eder ... , ama proletarya i k t i d a r ı d e v r i m c i yoldan ele geçirmekten vaz geçmek istemiyorsa, bu gerek teorik gerekse de pratik politik açıdan dolayı bir budalalık olacaktır ve yalnızca burjuvaziye ve hakim sınıflara verilen zararlı bir imtiyaz anlamına gelecektir."
- ◆ (Lenin, "Rus sosyal demokrasisinin içinde geriye yönelen bir akım", 1899, sf. 270 , Alm.)

"Devlet ve Devrim" adlı eser çıkmadan uzun bir süre önce; daha 21. yüzyılın başlangıcından önce ve doğal olarak bu sorunun konuluşu açısından emperyalizm ve proleter devrimi çağının genel temel hatlarının dikkate alınamayacağı bir zamanda yazdığı bu sözleriyle Lenin; istek ile gerçeğin arasındaki farka ber-
rak bir şekilde dikkat çekmektedir. Lenin, reformistlerin şu ilkel eşitlemeyi yaptıklarını göstermiştir: "Arzu edilen mücadele, mümkün olan mücadeledir. Ve mümkün olan mücadele ise, işçilerin şu andaki yürüttükleri mücadeledir." Lenin bu açıklamayı kaba oportünizm olarak damgalamıştır:

- ◆ "Anlamsız ve ilkesiz oportünizmi bundan daha keskin bir biçimde ifade etmek çok güçtür." (Aynı yerde, sf. 268)

Oportünistlerin, "arzu edilen" şeklindeki şatafatlı laflarıyla çok genel anlamda alındığında gayet anlaşılır olan Proletaryanın barışçıl yoldan, yani işçi sınıfı tarafından kurban verilmeden iktidarı ele geçirmesi isteğini; burjuva pasifizmini propaganda etmek için kullanmak istedikleri ortadadır.

Neyin iyi olacağı ayrı bir şey -- gerçek durumun zorunlulukları ve talepleri ise başka bir şeydir. Ancak bu anlamda ve bunu vurgulayarak Lenin, Proletaryanın elbette "barışçıl yolu" "tercih" edeceğinden bahsetmiştir ve başka bir yerde o,

- ◆ "insanlara karşı şiddet(in) bizim ideallerimize uygun"
- ◆ olmadığını öne çıkarmıştır. (Lenin, TE. c. 23, sf. 64, Alm.)

Devrimcilerin karşı karşıya bulundukları, ve kendi mücadelelerinde dikkate almak zorunda kaldıkları durumlar, tabii ki, komünizmin dünya çapındaki tarihi hedef ve ideallerinden ayrılmaktadır. Bundan kaçınılmaz olarak, bir taraftan bu ideallere ulaşmanın yolunda ortaya çıkan politik mücadelenin zorunlu görev ve biçimleri arasındaki farklılıkta ortaya çıkmaktadır.

Bizzat burjuvazinin ya da onun yordakçıları oportünistlerin, "Komünizm, savaşların, insanların üzerinde baskı ve şiddetin ortadan kaldırılması demektir. Öyleyse siz bizzat kendiniz böyleles araçları nasıl kullanırsınız?" (*) şeklindeki iki yüz-lü sorularını komünistler şöyle yanıtlamaktadırlar: Evet biz-

(*) Wilhelm Liebknecht daha 1891 de, Kautsky ile birlikte, sorunun bu tür pasifist bir şekilde ortaya konmasına karşı çıkmıştır:

(Bu dipnotun devamı gelecek sayfada.)

ler komünizmden yanayız. Savaşların, silahların, baskının ve şiddetin ortadan kaldırılmasından, devletin ortadan kaldırılmasından yanayız. Fakat karşı devrimci savaş ortadan kaldırmak için, ilkin devrimci savaşın yürütülüp, başarıya ulaştırılmasının zorunluluğu, diyalektik materyalist dünya görüşümüz ile tam bir uygunluk içindedir. Silahları ortadan kaldırmak için, silaha sarılmak zorunludur. Baskıyı ortadan kaldırmak için, uzun dönem için proletaryanın silahlı şiddetine dayanan güçlü bir proletarya diktatörlüğüne ihtiyaç vardır. Bunlar tarihe aykırı değildir. Bizler isteklerimizin gerçekleşmesi için mücadele etmekteyiz, fakat tabii ki, varolan şartlardan bağımsız olarak değil, tersine komünizme giden yolu açan devrimde bunların doğurdukları sonuçlara uygun davranarak mücadeleli yürütmekteyiz. Tamda bundan dolayı, "insanlara karşı şiddetin bizim ideallerimize uygun olmadığı"na işaret ettiği aynı cümlede Lenin'in, Enternasyonal komünist hareketin sadece iç savaşın "kabulü" olabileceğini talep etmektedir. (Lenin, "Marksizmin bir karikatürü üzerine", 1916, TE. c. 23, sf. 64, Alm.; Türkçesi, "Marksizmin bir karikatürü ve emperyalist ekonomizm", sf. 84, Sol yayınları) (*)

Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in neden proletaryayı komünizmin idealleri bilinci temelinde eğitmekle -- böyle bir eğitim vazgeçilmezdir -- sınırlı kalmadıkları, aynı zamanda, hala kapitalist dünyada yaşayan proletaryayı, genel olarak devrimci şiddetin kurtarıcı rolü ve özel olarak silahlı mücadelenin bilinci ile eğittikleri tamda aynı nedenlerden dolayı anlaşılabilir.

İlerde aktaracağımız Marksizm -Leninizmin büyük öğretmenlerinin tespitleri, "proletarya yalnızca zorunlu olduğu zaman", "başka çare yoksa" şiddete sarılacaktır diye dışlarının arasından mırıldanan, tüm sahte Marksistlerin suratlarına indirilen bir şamar-dır. (**) Bu tür oportünist laf kalabalığının ardında aslında şu anlayış yatmaktadır: "Savaş, savaştır", "şiddet ise şiddet-

(Bir önceki sayfadaki dipnotun devamı)

"Kullanılan araçlarda değil; amaçlanan hedefte devrimcilik yatmaktadır. Aşırılardan beri şiddet gerici bir faktördür." ("Alman Sosyal Demokrasisinin, Erfurt Parti Kongresinin Protokolü". 1891, sf. 206, Alm.)

(*) Lenin'in, burjuva pasifizmine her hangi bir taviz v e r m e d e n 1917 Şubat'ındaki birinci iç savaştan sonra, 2. bir iç savaştan kaçınmanın ve devrimin sosyalist aşamasına bu anlamda "barışçıl" bir biçimde geçebilmenin şansını nasıl gördüğünü ve doğal olarak bu şansın gerçekleşmesini "arzu edilen" bir şey olarak nasıl değerlendirdiğini (Lenin, TE. c. 25, sf. 182, Alm.) "ikili iktidar" döneminin incelenmesinde göreceğiz.

(**) Örneğin, KPD/ML (bugün ML'siz KPD - ç.n.)nin gençlik örgütü olan "Rote Garde"nin yayın Organı "Rote Rebell"in tekrar, tekrar sosyalizm için eğer "zorunlu kalınırsa şiddet" kullanacağını savunması, KPD/ML için tipiktir.

tir." Bir taraftan devrimci kurtuluş savaşı ve onun bu savaşın savaşçıları üzerinde olan etkisiyle, diğer taraftan bir emperyalist baskı ve talan savaşı; karşı-devrimci savaş ve onun bu savaşta askerler üzerine olan etkisi arasındaki temelsel farklılık; devrimci şiddet ile karşı devrimci şiddet arasındaki, tamda Marksist-Leninistlerin özel olarak vurguladıkları, temelsel farklılık, böylece tamamen hasıraltı edilmektedir.

Stalin, "Leninizmin Temelleri Üzerine" adlı eserinde, K. Marks'ın bu soruna devrimci tarzındaki yaklaşımına şöyle dikkat çekiyordu:

❖ "Sizler, 'diye işçilere hitap ediyordu Marks' yalnızca mevcut şartları değiştirmek için değil, ama aynı zamanda kendinizi değiştirmek ve siyasi iktidar olma yeteneğine erişebilmek için 15, 20, 50 seneler süren iç savaşlar ve halk savaşlarından geçeceksiniz." (K. Marks, "Köln'deki komünistler yargılamaları üzerine gerçeklerin meydana çıkartılması", sf. 32-33, "Leninizmin Temelleri Üzerine adlı yapıttan aktarılmıştır. sf. 48-49, Alm.; Türkçesi, "Leninizmin sorunları", sf. 41, Sol Yayınları)

"Alman ideolojisi" adlı eserde Marks ve Engels şunları yazmışlardır:

❖ "Aynı zamanda pratik bir hareketle, yani bir devrimde gerçekleştirilecek olan, hem komünist bilincin yığınsal üretiminden, hem de bu düşüncelerin hayata geçirilmesi için insanların kitlesel değişimlerinin gerekliliğinden, sadece bir devrimin gerekliliği hakim sınıfların yıkılmasını başka bir yoldan sağlamak mümkün olmadığından değil, aynı zamanda deviren sınıfın kendini tüm eski pisliklerden arındırma ve toplumu yeniden kurabilme yeteneğine kavuşabilmesi de ancak bir devrimle mümkündür." (Alman ideolojisi, sf. 71-72, Alm.)

Proletarya ancak eziyetçilere karşı devrimci şiddet kullanarak kendini "pisliklerden", hayallerden ama aynı zamanda da, uşaklığandan, hissizliğinden ve haysiyetsizlikten "arındırabilir."

Engels, bay Dühring'indeki tüm "yakınlı vaazcıları" nükteli bir alayla teşhir etmektedir:

❖ "Bay Dührin için şiddet mutlak bir kötülüktür, onun için ilk şiddet eylemi bir günahdır, onun tüm açıklamaları, şimdiye kadarki tarihin bu günah üzerine aşılması üzerine, tüm tabii ve toplumsal yasaların şeytanın bu kudreti; şiddet ile lekelenmesi üzerine yakınmalı bir papaz vaazıdır. Bunun dışında bu şiddetin başka bir rol, tarihte devrimci bir rol oynadığı; Marks'ın sözleriyle, bu şiddetin yenisi-ne gebe olan bir eski toplumun ebisi olduğu, toplumsal hareket güçlerinin yardımıyla ölü, taşlaşmış siyasi şekilleri parçaladığı konusunda bay Dühring'de bir tek sözcük bile yoktur. O, yalnız ah edip sızlanarak sömürüye dayanan ekonomik sistemin yıkılması için, şiddetin belkide gerekli olacağını kabul ediyor. Ne yazık ki, çünkü şiddetin her uygulanışı, gerçekten onu uygulayan kişiyi ahlaksızlaştı-

❖ rırmış! Her başarılı devrimin bir sonucu olarak, moral ve ruhun büyük derecede yülsemesine rağmen! Tamda Almanya'da halka dayatılabilen, şiddete dayanan bir çarpışmanın, hiç mi değilse, aşağılayıcı 30 senelik savaşta, ulusal bilince yerleşen, kölelik zihniyetini silme faydasını içinde barındırmaya rağmen! Ve bu özgül, yavan ve güçsüz papazca düşünüş şekli, kendini tarihin tanıdığı en devrimci partiye aşılacak istiyor!" (Anti Dühring" sf. 171, ME Eserler, c. 20, Alm.)

Engels'in bu sözleri üzerine Lenin şunları açıklamaktadır:

❖ "Şiddete dayanan devrimin üzerine Engels'in yaptığı bu övgü, kesinlikle bir coşkunluk, tımturaklı bir konuşma, polemik içindeki bir aşırılık değildir. Kitlelerin sistemli olarak bununla; tamda şiddete dayanan devrimin bu anlayışıyla eğitilmesinin zorunluluğu, Marks ve Engels'in bütün eserlerinin temelinde yatmaktadır." (Lenin "Devlet ve Devrim", TE. c. 25, sf. 412, Alm.)

Lenin şunların altını çizmektedir:

❖ "Sınıf mücadelesinin en keskin biçimi, iç savaştır. Bu savaş ne kadar keskinleşirse, bu savaşın ateşi içinde küçük burjuva haya! ve ön yargılarda o kadar çabuk yanacaktır." (Lenin, TE. c. 32, sf. 479, Alm.)

Ve bir başka yerde Lenin şunları yazmaktadır:

❖ "Halklar iç savaş okulundan boşuna geçmemektedirler. Bu çetin bir okuldur ... Bu okul, ezilen sınıflara iç savaş yürütmeyi ve devrimde muvaffak olmayı öğretmektedir. O, çekingen kör ve bilinçsiz olan kölelerin ebediyen içlerinde taşıdıkları ve köleliklerinin alçaklığını gören köleleri büyük tarih kahramanlıklara sevk eden kını, modern köleliğin kitlelerine aşılacaktır." (Lenin'den aktaran Dimitroff Komünist Enternasyonalin 7. Dünya Kongresi, sf. 334; Lenin TE. c. 15, sf. 177, Alm.)

Proletaryanın, kendi bağımsızlığını savaşarak elde etmesine ve kendi hakimiyetini sürdürmeye muktedir olmasına hizmet eden, devrimci şiddetin uygulanması ve iç savaşın muntazam eğitici anlamı üzerine Lenin'in yaptığı bu tutkulu övgüleri, belki kaçınılmaz olmayan devrimci şiddetin kullanılmasını "zorunlu kalındığında" mümkün gören oportunistlerin tüm sızlanmalarını temelden bozguna uğratmaktadır.

iç savaş ve devrimci kurtuluş savaşları tabii ki, işçi sınıfına ve halka kurbanı mal olacaktır. Fakat, Lenin, bu gerçek üzerine her türlü sızlanma girişimlerin, karşı-devrime yapılan bir uşaklık hizmeti olduğunu ispatlamıştır:

❖ "Sömürücülere karşı iç savaş üzerine yakınmak, onu mahkum etmek, ondan korkmak; pratikte gerici olmak demektir.

❖ Bu belki, onbinlerce kurbanı mal olacak, işçilerin zaferinden korkmak ve şüphesiz, dün milyonlarca kurbanı mal olan ve

- ◆ yarin tekrar milyonlarca kurbana mal olacak yeni bir em-peryalist katliama göz yummak demektir." (Lenin, "RKP'nin Bağımsız Alman Sosyalist Partisinin mektubuna cevabı için taslak" 1920, TE. c. 30, sf. 332, Alm.)

Lenin tüm gerçeklerden, yalnızca proletaryanın ve emekçi kitlelerin şiddete dayanan devrimin teorisiyle eğitilmesinin vazgeçilmez olduğunu değil, aynı zamanda, devrimci şiddeti kullanmaya ve nihayet silahlı mücadeleyi yürütmeye hazır olabilmeleri için de, onların p r a t i k o l a r a k d a eğitilmesi-nin zorunlu olduğu sonucunu çıkartmıştır. (*)

Bu sorun üzerine Lenin şunları yazmıştır:

- ◆ "Biz şiddet kullanmayı ilkesel olarak kabul etmekle ve si-lahlı ayaklanmanın propagandasını yapmakla kendimizi sınırlamadık. Örneğin biz, devrimden dört yıl önce, kitlele-rin kendilerini baskı altında tutanlara karşı, özellikle de sokak gösterilerinde kullanılan şiddeti destekledik. Biz böylesi gösterilerin pratiğinin tüm ülkede uygulanması için çaba sarfettik. Kitlelerin polise ve orduya karşı da-yanıklı ve sistemli direnişlerinin örgütlenmesinin gerçek-leşmesine gittikçe daha fazla önem verdik." (Lenin, "İs-vice Sosyal Demokrat Partisinin Parti Kongresinde Konuş-ma", 1916, TE. c. 23, sf. 121, Alm.)

Tabii ki, Lenin'in devrimci şiddete taraftar olması, sadece bir kaç yumruk darbesi ile ve bir kaç taş atma ile sınırlı de-ğildir. O , "eleştiri silahının, silahların eleştirisinin ye-rini tutamayacağı" şeklindeki Marks'ın tezi üzerine daha de-rin kavrayışa sahiptir.

Lenin tek tek olanaklara uygun bir şekilde, Proletaryanın teo-rik ve pratik olarak silahlandırılmasını talep etmiştir. Bu so-run üzerine o, ilkesel olarak şunları yazmıştır:

- ◆ "Silah bilgisi elde etmek, silah kullanmayı öğrenmek, si-lahlara sahip olmak için uğraşmayan baskı gören bir sınıf, böylesi bir sınıf, sadece baskı altında tutulmaya, kötü muamele görmeye ve bir köle gibi kullanılmaya mahkumdur." (Lenin, "Proleter devrimin askeri programı", 1916, TE. c. 23, sf. 75, Alm.)

Görüşümüze göre Marksist-Leninist klasiklerin bütün bu anla-yışları, proletaryanın şiddete dayanan devrimin ve silahlı mücadelenin ruhuyla eğitilmesinden herhangi bir şekilde vaz geçilmesi ya da, silahlı müca-dele yolunun reel olmasına rağmen, sadece "taktik nedenlerden" dolayı kitlelere barışçıl ve barışçıl olmayan i k i yoldan bahsedilmesi için hiç bir açık kapı bırakmamaktadır.

Kitlelere t ü m gerçeğin söylenmediğinde bunun, Leninizmin

(*) Bkz: Not 6: " Silahlı ayaklanmadan Ö n c e silahlı mü-cadelenin biçimlerinin kullanılması ve bireysel terör üzerine bazı düşünceler", Sf. 75.

metodu ile, teori ve pratiğin birliği metodu ile, komünistle-rin kitlelerin eğitilmesindeki tüm tavırlarıyla çeliştiğini Stalin açıklığa kavuşturmuştur. Stalin, gerçekten tüm temeller den yoksun olan, partinin kendisinin inanmadığı, fakat kitle-leri aldatmak için buna rağmen yaydığı tüm sloganlara k a t i s u r e t l e karşı çıkarak, şöyle demiştir:

- ◆ "Söz ile eylem arasındaki çelişki ve kitleleri dolandırma, bu can çekişen partilerin kullandıkları en önemli araçlara dahil oldukları için, bu şekilde sosyal demokratlar, menşevikler ve burjuva demokratları hareket edebilir. Fakat par-timiz hiç bir zaman ve hiç bir şart altında sorunu bu şe-kilde ele alamaz. Çünkü o, söz ile eyleminin birbiriyle çelişki içinde olmamasından; kitleleri aldatmamasından; kit-lelere yalnızca gerçeği söylemesinden ve politikasını de-mağojiler üzerine değil, sınıf güçlerinin bilimsel incele-mesi üzerine kurmasından gücünü alan, Marksist bir parti, Leninist bir parti gelişen bir partidir." (Stalin, "İşçi ve köylü hükümeti sorunu üzerine", TE. c. 9, sf. 155, Alm.)

Proletaryaya, emekçi kitlelere g e r ç e k l e r i söylemek, bunu burjuvazi kışkırtma kampanyası için kullansa dahi, hiç bir anlık çıkarlardan ve hiçbir tehditten dolayı bundan şaşma-dan kitleleri teori ve pratikte şiddete dayanan devrimin anla-yışıyla eğitmek, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in çizgisi, Marksist-Leninist çizgi işte budur.

"Komünist Partisi Manifestosu"nun son paragrafı, dün olduğu gi-bi bugünde vaz geçilmez bir program noktasıdır.

- ◆ "Komünistler, görüşlerini ve amaçlarını gizlemeyi küçüklük sayarlar. Onlar hedeflerine ancak, mevcut sosyal koşulları zorla devirerek ulaşmanın mümkün olduğunu açıkça ilan eder-ler. Varsın egemen sınıflar bir komünist devrimin korkusuy-la titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybe-decek bir şeyleri yoktur. Kazanacakları koca bir dünya var. BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ !" ("Komünist Partisi Manifestosu")

3. Zora dayanan devrim aktif olarak (saldırgan olarak) propa-ganda edilmek, hazırlanmak ve hayata geçirilmek zorundadır

Lenin şunları açıklamaktadır:

- ◆ "Halkların yaşamında büyük sorunlar sadece şiddet aracılı-çısıyla sonuca bağlanmaktadır. Şiddete ilk başvuran, iç sa-vaşı başlatan ve süngüleri gündeme getirenler genel olarak gerici sınıflardır." (Lenin, TE., c. 26, sf. 123, Alm.)

"İki imkan", devrimin, "barışçıl" ve "barışçıl olmayan" geli-şebileceğinin savunucuları, Lenin'in bu sözlerini sık sık ak-tarmaktadırlar. Lenin'in şu tespitleri de, revizyonistlerin en sevdikleri alıntılardan birisidir:

- ◆ "Ama bu sömürüyü ortadan kaldırmak savaş olmadan olmaz, ve savaşı her zaman ve her yerde sömürücü, ezen ve egemen sınıfların kendisi başlatmaktadırlar." (Lenin, "Savaş ve barış üzerine derleme" Çin baskısı, sf. 1, Alm.)

Daha yakından incelememiz gereken bu alıntılarının yardımıyla, modern revizyonistler, insiyatifi tamamen hakim sınıflara bırakan, büsbütün savunma pozisyonunda olan bir şema inşa etmeye çalışıyorlar. Onların gerekçeleri aşağı yukarı şöyledir:

1. Siyasi iktidarı b a r ı ş ç ı l yoldan ele geçireceğiz,
2. Bundan sonra olasılı olarak burjuvazi halka karşı iç savaşı başlatacağıdır, ve
3. Şayet burjuvazi buna gerçekten baş vurursa, halkta aynı şekilde şiddete, barışçıl olmayan araçlara başvuracaktır.

1960 da Moskova'da yayınlanan "Marksizm-Leninizmin temelleri" adlı eğitim kitabı bu revizyonist şemayı şöyle formüle etmektedir:

- ◆ "Seçimlerde demokratik partilerin koalisyonunun çoğunluk kazandığı yerlerde, gerici hakim sınıfların, ulusun iradesine boyun eğmek istemeyecekleri ve sol partilerin iktidarı devr-almalarını şiddet yoluyla engellemeye çalışacakları imkansız değildir. O z a m a n demokratik partiler de, gericiliğin bu provakasyonuna şiddet ile cevap vermek zorunda kalacaklardır. Devrimin barışçıl olmayan seyri, barışçıl gelişmenin yerini alacaktır. (Adı geçen yerde, sf. 584, Alm.)

Revizyonistlerin bu düşüncesi, yukarda alıntılanan Lenin'in görüşleriyle bağdaştırılabilir mi? Biz kesin olarak hayır ile cevap veriyoruz !

İlkin, "Komünist Partisi Manifestosu" yakından incelendiğinde, daha K. Marks'ın iç savaşı bir defaya mahsus bir hareket olarak değil, açık ve kapalı biçimleri olan sınıf mücadelesinin uzun süreli bir olayı olarak gösterdiği görülmektedir. Bundan dolayı Lenin, silahlı ayaklanmanın tabii ki, "durup dururken" gerçekleşemeyeceğini, bilakis işçi sınıfının kitlesel savaşımının ön koşul olduğunu açıklamıştır.

Devrimin patlamasından önce olan bu mücadelelerin sürecinde, egemen sınıflar gerçekte, takipler, tutuklamalar, zindanlar ile; yani kendi devlet aygıtının yoğun olarak faaliyete geçmesiyle iç savaşı başlatmaktadırlar.

Lenin egemen sınıflar eğer iktidarlara ciddi şekilde tehlikeye girdiğinde "her yerde ve her zaman" şiddete baş vurduklarını, "süngüleri gündeme getirdiklerini" tespit ederken, modern revizyonistler, bunu sadece olasılı bir ihtimal olarak, "imkansız değildir" şeklinde gösteriyorlar. Fakat meselenin en önemli yanı hiçte bu değildir.

Ayaklanma aktif olarak planlanamaz, bilakis hakim sınıfların genel kapsamlı "iç savaşı" başlatmalarına kadar beklenmelidir,

şeklindeki revizyonistlerin itirazlarına karşı Lenin, bu düşünceyi açıklayarak şunları berraklığa kavuşturmuştur:

- ◆ "Şöyle bir etrafınıza bakınız, bu sorunlara cevap verebilmek için, kapalı odalarınızdan sokaklara bakınız. Hükümetin kendisi, kendi halinde olan silahsız vatandaşları yığın halinde, her yerde kurşunlayarak iç savaşı şimdiden başlatmış mıdır?" (Lenin, "İki Taktik", TE., c. 9, sf.60; Türkçesi, Sol Yayınları, sf. 79)

Revizyonistlere özgü olan tavır, gericilerin "saldıranın her zaman haksız olduğu" şeklindeki gerekçeleri karşısında geri çekilmelerinde ve bunu kendilerine temel almalarından ibaret-tir.

Daha 1905 devriminden önce ileri sürülen bu revizyonist temel cümleye karşı Lenin (Bkz.: Struve'nin gerekçesine karşı Lenin'in polemiği: "İç savaşta, saldırın her zaman haksız olacaktır" agy., sf. 75, Türkçe), sadece, kelimenin geniş anlamıyla, egemen sınıfların iç savaşı şimdiden başlattığı, şeklindeki tespitiyle yanıt vermekle sınırlı kalmamaktadır.

Lenin her şeyden önce şunları açıklığa kavuşturmuştur:

- ◆ "Devrimci bir proleter soruna değişik bir biçimde yaklaşılır. Bir savaşın karakteri (gerici mi yoksa devrimci mi olduğu), kimin saldırgan olduğu başlı değildir, ... tersine, hangi sınıfların savaşı yürüttüğüne, bu savaşta hangi politikanın devam ettirildiğine bağlıdır." (Lenin, "Dönek Kautsky, TE., c. 28, sf. 287, Alm.; Türkçesi, Bilim ve sosyalizm yay., 4. baskı, sf. 86)

Proletaryanın devrime s a l d ı r g a n bir biçimde yaklaşması zorunluluğunun hem ilkesel hemde askeri-taktiksel nedenleri vardır:

1. Proletaryanın devrimci savaşı sadece basit bir savunma, basit bir geri vurma savaşı değildir. Proletaryanın devrimci savaşı herşeyden önce saldırı ve "Dünyayı kazanmak için" yürütülen bir savaştır. Proletaryayı savunma pozisyonuna yöneltmek aslında burjuvazinin avukatı olmak ve devrimci bir durumda karşı-devrimin saflarına geçmek demektir.

Lenin üzerine basarak şunları talep etmiştir:

- ◆ "Siyasi özgürlüğün ve sınıf mücadelesinin büyük sorunları, son aşamada yalnızca şiddet yoluyla çözümlenebilir ve biz bu şiddetin hazırlanmasını ve örgütlenmesini ve bunun a k t i f olarak, sadece savunmacı bir biçimde değil, bilakis s a l d ı r g a n bir biçimde de hayata geçirilmesini sağlamalıyız." (Lenin, TE., c. 9, sf. 16, Alm.)

Endenozya, Şili (*) ve daha kısa süre içindeki Bolivya'daki

(*) Açıklayıcı ek 7: bkz: "Barışçıl yol, karşı devrimci teorisine karşı, Endenozya KP ve Şili KP'nin mücadeledeki çizgileri üzerine", sf.78.

olaylar, yalnızca, revizyonist "barışçıl yol"un imkansızlığını gösteren örnekler değil, aynı zamanda, bu örnekler, silahlı mücadelenin aktif olarak hazırlanmasının, kitlelerin zora dayanan devrime doğru yönlendirilmesinin her açıdan zorunlu olduğunu ve bundan her sapmanın muazzam derecede kurbana mal olduğunu da göstermektedir.

Proletaryanın Ekim devriminin izlediği yol gibi, iktidarı ele geçirmesinin somut yolu, silahlı ayaklanmanın yolunu izlemesi zorunlu olan ülkelerde, ki bunun yanında ayaklanmanın zamanı günü gününe kadar doğru bir şekilde tespit edilmesinin zafere için belirleyici olabilen ülkelerde, bu sorun üzerine doğru bir anlayış can alıcı özel bir öneme sahiptir.

(Komprador ve toprak beyleri kliklerinin, ezilen halkı senelerdir kitlesel kıyımlarla ve faşist terörlerle baskı altında tuttuğu ve uzun süreli halk savaşının zorunlu olduğu tüm ülkelerde, devrimin savunma/ saldırıma sorunu zaten değişik bir biçimde ele alınmak zorundadır.)

Ayaklanmanın dolaysız tespitine gelince, Leninistler tabii ki, "gericiliğin provakasyonuna şiddet ile cevap vermek" için, burjuvazinin kendi başlarını uçurmasını, (Kruşçof revizyonistlerinin talep ettiği gibi), beklemeyeceklerdir.

Leninistlerin yolu, egemen sınıfların baskın niteliğindeki girişimlerinden, ordu birliklerini yoğunlaştırmalarından önce davranmanın, ayaklanmayı başlatma ve onu saldırgan bir şekilde zafere götürmenin yoludur. Lenin, Engels'in şu ünlü sözlerini defalarca zikretmiştir:

- ♦ "Şayet insan bir kere ayaklanmanın yolunu tuttuysa, ozaman en büyük kararlılıkla hareket edilmeli ve saldırıya geçilmelidir. Savunma pozisyonu her silahlı ayaklanmanın ölümüdür; o daha düşmanla boy ölçüşmeden başarısızlığa uğrar."
- ♦ (F. Engels, "Almanya'da devrim ve karşı devrim", sf. 141, Dietz-yayınevi, Alm.)

"Barışçıl ve barışçıl olmayan yol" üzerine revizyonist spekülasyonların, ilkin "barışçıl yol" için hazırlanmalı şeklindeki revizyonist propagandanın, (buna birde "zorunlu kalındığında" şiddete baş vurarak, kendini savunmak, şeklinde tumturaklı sözlerde eklense dahi), Engels'in açıklığa kavuşturduğu bu gerçeklerin karşısında ne anlama geldiği ortadadır. İnsyati gericilerin eline bırakan, böyle bir beklemenin, savunma pozisyonunun yolu; kaçınılmaz olarak korkunç kurbanlara ve yenilgilere, proletaryanın davasının felaketli yenilgisine yol açacaktır.

4. Bir taraftan Kautsky ve Kruşçof'un "demokratik barışçıl" yolu ile, diğer taraftan Lenin'in "zora dayanan-diktatörsel" yolu, olasılı iki ihtimal değil, birleştirilmesi imkansız bir zıtlıktır !

Lenin'in emperyalizm ve proleter devrimleri çağında; yani "ikili iktidar" döneminde, hangi anlamda ve hangi çerçeve içinde,

"devrimin barışçıl gelişmesi"nden, "barışçıl yoldan" bahsettiğini daha esaslıca ortaya koymadan önce, modern revizyonistlerin demagojilerinin, her ne pahasına olursa olsun neyi gizlemek istediklerini bir kez daha vurgulamak ve ayrıntılı olarak belgelemek zorundayız.

Bir taraftan Lenin ve Stalin ile, diğer taraftan Bernstein Kautsky, Kruşçof, Togliati vs., gerçi zaman zaman aynı kelimeleri; yani "barışçıl yol" kelimelerini kullanmaktadır; fakat gerçekte ise, bu kavramın tanımlanması, içeriğinin doldurulması ve kapsam sorunda bir taraftan Lenin ve Stalin ile, diğer taraftan da revizyonistler arasında birleştirilmesi imkansız bir zıtlık bulunmaktadır.

Kautsky'nin "barışçıl yol"u

İlkin, Kautsky'nin kendi "barışçıl yol"unun nasıl tanımladığına ve Lenin'in, Kautsky'nin bu konudaki revizyonizmini acımasızca nasıl damgaladığına bakalım.

Kautsky bir yerde kendi "barışçıl yol"unu şöyle tanımlamaktadır:

- ♦ "Barışçıl, yani demokratik yoldan" (Aktaran Lenin, "Proleter Devrimi ve Dönek kautsky", TE. c. 28, sf. 232, Alm., Türkçesi, Bilim ve sosyalizm yay. sf. 16)

Bu açıklamadan çok açık bir şekilde, Kautsky'nin "barışçıl yol"unun reddedilmesinin ikincil bir sorun, biçimsel bir sorun olmadığı, tersine Kautsky'nin komünistlerin istediği şeyden a p a y r ı b i r ş e y istediği görülmektedir.

Lenin buna dikkat çekmiştir:

- ♦ "Ve bilmeyerek, asıl niyetini nasıl açığa vurduğuna dikkat edin; şöyle yazmış: 'barışçıl olarak, yani demokratik yoldan'!!" (age., 237; Türkçesi, sf. 22)

Lenin, Kautsky'nin temel düşüncesinin; proletarya gerek devrim süreci içinde gerekse de devrimden sonra, burjuvaziye karşı "diktatörce değil, tersine demokratik biçimde" davranmalıdır, şeklindeki görüşten ibaret olduğunu ispatlamıştır. Ve Kautsky'nin "barışçıl" anlayışının şu anlama geldiğini açıklamıştır: Burjuvaziye karşı şiddet kullanmamak. "Barışçıl olarak, yani, demokratik". Kautsky tarafından yapılan bu tanımlamada, Lenin'in gösterdiği gibi, şu gerçek gün ışığına çıkmaktadır:

- ♦ "Burda söz konusu olan şey, b a r ı ş ç ı l devrim ile ş i d d e t e d a y a n a n devrim arasındaki zıtlıktır.
- ♦ Bitiyeniği burda yatmaktadır. Kautsky tamda zora dayanan devrimi, laf kalabalığı arasında geçıştirmek için; kendisinin devrimden döndüğünü; liberal işçi politikasının tarafına, yani burjuvazinin tarafına geçtiğini gizlemek için tüm bu kaçamaklara, çarpıtmalara ve hokkabazlık numaralarına gereksinim duymaktadır. Bitiyeniği işte burda yatmaktadır. (Aynı yerde, sf. 237, Türkçesi sf. 16)

Lenin, bolşeviklerle, (başında Kautsky'nin bulunduğu II. Enter-

nasyonalin de dahil olduğu) menşevikler arasındaki zıtlığın;

- ◆ "birbiriyle taban tabana zıt olan iki ayrı metod: D e - m o k r a t i k v e d i k t a t ö r s e l metod" (ay., sf. 230; sf. 12)

olduğu şeklindeki Kautsky'nin "muntazam keşfini", meselenin özü, sorunun çekirdeği olarak ön plana çıkarmaktadır.

Lenin, sorunun sınıfsal açıdan bakıldığında gerçektende Bolşeviklerin her şart altında burjuvaziye karşı, diktatörsel önlemler kullanacaklarını, fakat bunun yanında (ki bundan Kautsky hiç söz etmemektedir), proletaryanın ve ezilen kitleler açısından bu zora dayanan diktatörsel metodun, derinlemesine demokratik ve kurtarıcı bir nitelikte olduğunu açıklamıştır.

Lenin, "Dönek Kautsky" adlı eserinde, "barışçıl geçiş" üzerine Kautsky'nin lakırtılarının, bütün bir revizyonist programı içinde barındırdığını göstermiştir: (Sadece sözde kabullenilmesiyle beraber) burjuvazinin üstünde şiddeti oluşturan proletarya diktatörlüğünün reddedilmesi, egemen sınıfların devlet cihazının parçalanmasının reddedilmesi; bir bütün olarak proletar devrimin ve devrimci şiddetinin reddedilmesi.

Lenin şöyle toparlıyordu:

- ◆ "Çetin savaşımsız, şiddetsiz, devrimsiz bir devrim -- Kautsky'nin istediği işte budur." (Aynı yerde, sf. 318; Türkçesi, sf. 126)

Başka kelimelerle söylenecek olursa, Kautsky'nin programı,

"dikkat edin, burjuva 'demokrasi' altında çoğunluğun, 'barışçıl' fethi" (agy, 235, T. 20)

anlamına gelmektedir.

Kautsky, kendi önüne hangi amacı koyduğunu bir yerde açıkça ifade etmektedir:

- ◆ "Devlet cihazını, parlamentodaki çoğunluğun kazanılması aracılığıyla ele geçirilmesi." (Aktaran Lenin, "Devlet ve Devrim", c. 25, sf. 504, Alm.)

Yani Kautsky'nin "barışçıl yol"dan anladığı işte budur.

Marksizmin Kautsky tarafından kökten revizyonuna ilişkin olarak Lenin şunları tespit etmektedir:

- ◆ "Kautsky Marksizm'den sadece liberaller için; burjuvazi için kabul edilebilir olan şeyleri (orta çağa eleştiri, genel olarak kapitalizmin tarihi ilerici rolü ve özel olarak ta kapitalist demokrasinin rolü) almakta, fakat Marksizmde burjuvazi için kabul edilemez olan (burjuvazinin sınıf olarak imhası için, proletaryanın ona karşı devrimci şiddeti) şeyleri ise Kautsky, açzına almamakta, üzerini karartmakta ve hasıraltı etmektedir. Tamda bundan dolayı Kautsky, sub-

- ◆ jektif inançları her ne olursa olsun, kendisinin objektif olarak burjuvazinin bir uşağı olduğunu ispatlamıştır."
- ◆ (Lenin "Dönek Kautsky" c. 28, sf. 241; T. sf. 29)

Konumuz için özel öneme sahip olan bu açıklamada Lenin, "burjuvazinin imhası için, proletaryanın ona karşı devrimci şiddetini", "burjuvazi için kabul edilemez" olan bir şey olduğunu ve bunun proleter devrimin özünü teşkil ettiğini her şeyden önce ön plana çıkartmaktadır.

Burjuvazi ve uşaklarının bir çok şeyi kabul edebilecekleri, fakat kendi imhalarını hiç bir durumda kabul edemeyecekleri açıktır.

Proletaryanın neden proletarya diktatörlüğünü kurmak zorunda olduğunu ve burjuva toplumsal düzeni sınırları içinde sosyalizmi inşa edemeyeceğinin sebebi, tamda bu gerçekte yatmaktadır. Burjuvazi kendi imhasını sadece kabul etmemekle yetinmemekte; aynı zamanda o, proletaryayı baskı altında tutmak, onu katletmek ve devrimi kanla bastırmak için, kendisine güçlü bir devlet cihazı; şiddete dayanan muntazam bir mekanizmada (polis, askeriye, ordu, mahkemeler, hapishaneler ve zindanlar) inşa etmiştir. Bundan dolayı Stalin, II. enternasyonal oportunistlerine karşı mücadele içinde, altını çizerek, şunları tepit etmiştir:

- ◆ "Proletarya diktatörlüğü, burjuva toplumunun, burjuva demokrasisinin barış içinde gelişmesinin sonucu olamaz; proletarya diktatörlüğü, sadece burjuva devlet aygıtının, burjuva ordunun, burjuva bürokratik aygıtın, burjuva polisin ezilmesinin sonucu olarak doğabilir." (Stalin, "Leninizmin Temelleri Üzerine", (Leninizmin ilkeleri) Sol yay. sf. 49)

Kruşçof'un "barışçıl yol"u

Kruşçof revizyonistleri tabi ki, Lenin ve Stalinin II. Enternasyonale ve Kautsky'e karşı öldürücü eleştirilerini biliyorlardı. Kruşçof revizyonistleri, kendilerini "reformistler"den ayırmak için ümitsüzce çaba harcıyorlardı. Kruşçof revizyonistleri, "devrim", "sınıf mücadelesi" ve hatta "Proletarya diktatörlüğü" gibi kavramları -- içeriğini boşaltarak -- kullanmaya devam ettiklerini bir kenara bırakacak olursak, onların gerekçeleri öncelikle şu şekildedir: "Reformistler sadece bir yol taktim ederken, biz buna karşılık daha fazla yani iki yol taktim ediyoruz."

- ◆ "Reformistler ... barışçıl yolu, sosyalizme geçmenin tek yolu olarak görüyorlar. Buna karşılık olarak Marksist-Leninistler ise, (siz Kruşçof revizyonistleri olarak okuyun - Y.N.), bir taraftan barışçıl devrimin imkanını kaydederken, Fakat (diğer taraftan da - Ç.N.) meselenin öbür tarafını da görmektedirler." ("Marksizm-Leninizmin temel sorunları", 1960, Moskova, sf. 581, Alm.)

Şunları açıklığa kavuşturalım: Revizyonistler, reformistlere

(sosyal demokratlara), kendilerinin de "barışçıl yol" olanağını savunduklarını açıklıyorlar; yani onlar "barışçıl yol" kavramından t a m a m e n K a u t s k y' n i n anladığı şeyi anlamaktadırlar.

Bu sadece basit bir iddia değil, ispatlanabilir bir şeydir. İlk in Krusçof revizyonistleri, vaktiyle Kautsky'nin yaptığı gibi "barışçıl metodun", şiddete dayanan devrimin bir biçimi olmadığını, tersine bunun devrimin "karakterine" ilişkin bir mesele olduğunu ortaya koymaktadırlar. Örneğin, revizyonistler şöyle yazıyorlar:

"Tüm ülkelerdeki proleter devrimlerinin, Rusya'daki devrim ile mutlaka aynı karakterde olacağını tabii ki, hiç kimse iddia etmiyor." ("Marksizm-Leninizmin Temelleri", sf. 578, Alm.)

Bir başka yerde şöyle deniyor:

"Tüm işçi sınıfı partileri, kitleleri proleter devrime doğru yönelttiğinden dolayı, şu anda, devrimin karakteri sorununu ile karşı karşıya bulunmaktadır. Sosyalist dönüşüm, barışçıl yoldan mı, yoksa barışçıl olmayan yoldan mı gerçekleştirilecektir?" (aynı yerde, sf. 575)

Marksizm-Leninizmin bu noktadaki pozisyonları açısından, modern revizyonistlerin, "barışçıl ya da barışçıl olmayan" alternatifi altında savundukları şeyin, proleter devrimin karakteri ile ilintili bir mesele olduğunu, biz memnuniyetle onaylıyoruz. Revizyonistlerin kendi "barışçıl yol" şeklindeki görüşlerinin, Ekim devriminin karakterine bütünüyle ters düştüğünü ispatlamamıza bununla yardım ettikleri için, biz belli bir anlamda onlara şükran borçluyuz.

Krusçof revizyonistlerinin "barışçıl yol"unun, Leninizm ile hiç mi hiç ilişkisi olmadığını, şu paragrafta da açıkça görülmektedir:

"İktidarın işçi sınıfının eline barışçıl yoldan geçmesi ... mevcut iktidarın silahlı şiddet yoluyla yıkılmadığı bir geçiş biçimidir." ("Marksist felsefenin temelleri", Moskova, 1958, sf. 570)

"Barışçıl geçişin" bu tanımlanmasında, gerçekte, devrim sadece bir kelime olarak geriye kalmaktadır. Böylesi bir pozisyonun karşısında insanın aklına hemen Engels'in şu sözleri gelmektedir:

◆ "Bu baylar acaba hiç devrim görmüşler midir? Devrim denen olay hiç şüphesiz halkın bir bölümünün, diğer bölümüne isteklerini topla, tüfekle, süngüyle en etkili araçlarla zorla kabul ettirdiği düşünülmesi mümkün olan otoriter şeydir. Eğer zafer kazanan parti boşuna savaşmak istemiyorsa, karşı-devrimcileri dize getiren silahları ile iktidarına süreklilik kazandırmak zorundadır." (F. Engels, aktaran Lenin, "Devlet ve Devrim", TE. c., sf. 451, Alm.)

Böylece Engels, silahlı kuvvetin, o veya bu şekilde herşeyi be-

lirlediğini, ya da Mao Zedung'un formüle ettiği gibi, "siyasi iktidar namlunun ucunda" olduğunu kesin bir şekilde ortaya koymuştur.

Revizyonist "barışçıl geçiş" formülü, gerçekte devrimin ya da devrimin şu ya da bu aşamasının relatif barışçıl bir gelişmesi üzerine bir tasarı değil; tersine sadece devrimden dönmenin bir teorisidir; Kautsky'nin ve II. Enternasyonal'in yoluna, parlamentarizmin yoluna girmek demektir.

Krusçof revizyonistlerinin, Lenin ve Stalin'in, parlamenter yol üzerine her türlü hayale karşı öldürücü eleştirilerinden tabii ki, haberleri vardı. Bugün sözde "yeni şartlar altında" "sosyalizme barışçıl geçiş biçimi" olarak tamda "Parlamentoda çoğunluğun kazanılması yolu"nun mümkün olduğunu ilan edebilmek için, onlar zaman zaman Lenin'in önceki dönemlerde "eski" eleştirileri karşısında hürmetle eğilmekteydiler. (Bkz: "Marksizm-Leninizmin Temelleri", sf. 582, Alm.)

"Marksist felsefenin temelleri" adlı revizyonist temel eserde ise şöyle denmektedir:

"Marksistler önceki parlamenter bir kürsü olarak kullanıyorlardı ... Fakat aynı zamanda sosyalist dönüşüm görevinin, parlamenter yoldan gerçekleştirilebileceği şeklindeki reformistlerin hayallerine karşı çıkıyorlardı. Marksistler ... ozaman ... bununla haklıydılar."

Hemen bunun üzerine şunlar ekleniyor:

"... parlamento ... belli şartlar altında, toplumun sosyalist dönüşümü için bir araç olabilir. (agy, sf. 571, Alm.)

Burda tıpkı Kautsky'nin "barışçıl yol"unun olduğu gibi, modern revizyonistlerin "barışçıl yolu"nun da aslında, tüm bir reformizm ve parlamenterizm programını içinde barındırdığı ortaya çıkmaktadır; yani devrime ihanet; eski devlet cihazının parçalanmasından vaz geçme; ve burjuvazinin imha edilmesini reddetme !

Onlar, sosyalist devrimin bir aracı olarak "silahların kuvveti" yerine, parlamenteriyi geçirmektedirler.

Modern revizyonistlerin "barışçıl yolu"nun; onların "barışçıl ve barışçıl olmayan yol üzerine şemalarının" Marksizm-Leninizmden sadece ufak bir sapmayı değil, tam tersine bu anlayışlarının başından sonuna kadar revizyonist bütünlüklü bir programı teşkil ettiği, bunun, bu haliyle basit reformun dışında, daha doğrusu, reform üzerine bir hayalden başka geriye bir şey kalmayan şiddetsiz, "demokratik" ve oy pusulalarına dayanan "devrimin" bir programını teşkil ettiği, onlara karşı mücadele içinde tüm kesinliği ile ve herhangi bir taviz vermeden bilince çıkartılmak zorundadır. (*)

(*) Yukardaki alıntılarda olduğu gibi, Krusçof'dan ve 50'li yılların sonları ile 60'lı yılların başlarındaki SBKP'nin resmi eğitim kitaplarından değişik olarak, modern revizyonizmin (devamı ilerde —

Gelecek bölümde, Lenin'in de belli bir bağınıta devrimin "barışçıl yol"undan, ya da devrimin belli bir aşamasının "barışçıl gelişmesinden" bahsettiği gerçeğini ve Lenin'in bunu hangi şartlar altında ve hangi anlayışla söylediğini ayrıntılı bir biçimde ele almadan önce, Lenin'in söz konusu pasajları

(Bir önceki sayfadaki dipnotun devamı)

başka bir varyasyonu (çesitlemesi) sahte-sol bir akım bazı revizyonist partilerde belirginleştii. 70'li yıllarda SBKP'nin önderliği de kendi revizyonizmlerini daha iyi bir şekilde gizlemeye çalıştılar. Ve barışçıl yol sorunununda sahte sol akımların bazı çeşitlerinden kurtuluş bulmayı ilan ederken, ve Krusçof, barışçıl ve barışçıl olmayan iki olasılı yoldan bahsederken, şimdi bu revizyonistler ü ç ü n c ü bir çeşitleme olarak şunları propaganda yapıyorlardı:

"Sosyalist devrimin barışçıl kazanılan zaferi, mücadeleden şiddetli metodlarını inkar etmemektedir. Bu anlamda, politik kitle hareketlerini organize etmeyen, sömürücüler karşı baskı önlemleri kullanmayan, devrimci sınıfların diktatörlüğünü kurmayan, köklü hiç bir sosyal devrim düşünülemez." ("Mao Zedung'un Teorik düşüncelerinin eleştirisi" 1970, sf. 124-125, Alm.)

Revizyonistler bununla, kendi "barışçıl yol"larını artık "şiddetsiz" olan yol olarak değil, bilakis "iç savaşsız", fakat buna rağmen şiddete dayanan bir yol olarak tanımlamışlardı. (sf. 122) Bu tabii ki, Krusçof'unkinden daha kurnaz bir varyasyondur ve bu, Lenin'in formülasyonlarına daha yakınmış gibi görünmektedir. Gerçekte ise, revizyonistler, Lenin'in tersine, bu varyasyonla da :

1. Silahlı halk kitlelerinden değil, yalnızca "kitlelerin parlamentö dışı mücadelelerinden" yani grevler, gösterilerden vs. hareket etmektedirler. (agy, sf. 124)
2. Esik devlet mekanizmasının parçalanıp, parçalanmadığı, (parçalandıysa, silahlı kuvvet yoluyla değilse ne ile parçalandığı) sorusu üzerine bir inceleme yapılmadan hareket etmektedirler, sadece "devrimci kitle hareketi" kelimesini ağızlarında gevelemektedirler.
3. Tıpkı diğer varyasyonların yaptığı gibi, "parlamentoyu halkın hizmetine dönüştürme" anlayışından hareket etmektedirler. (aynı yerde, sf. 124)

Böylelikle parlamentarizm saçmalığı burda da açığa çıkmaktadır. Bugün her yerde gerici devlet cihazlarının mevcut olduğu ve bunların sürekli geliştirildiğini bilen, bundan dolayı da, reel imkan olarak "barışçıl yol" üzerine tüm lakırtıları reddeden Marksist-Leninistlerin tam tersine, revizyonizmin bu üçüncü varyasyonu, sonunda "barışçıl yol"un, strateji ve taktiğin reel politik bir sorunu olduğunu iddia etmektedirler. (Aynı yerde, sf. 123)

ile Kautsky'nin, Krusçof'un vb. anlayışları arasında en ufak bir uyumluluğun bile bulunmadığı, sadece şu tespitle dahi açığa çıkan, temel bir tespit yapılmak zorundadır.

Lenin özel durumda, belli bir zaman sınırı içerisinde, "iç savaş"dan kaçınılabileceğinden, ve hatta iç savaşdan kaçınma olasılığının, önceden yürütülen iç savaştaki kazanılan başarılarına dayanacağından bahsettiği zaman bile o, her zaman silahlı proletaryadan, eski devlet mekanizmasının parçalanmasından, burjuvazinin şiddet yoluyla bastırılmasından hareket ettiği üzerine hiç bir kuşkuyla yer vermemiştir !

Lenin'in formülasyonları ile revizyonistlerin formülasyonları arasında yalnızca dış görünüşte bir benzerlik söz konusudur. Fakat gerçekte ise, "barışçıl yol" şeklindeki revizyonist program ile, Lenin'in olasılı bir "barışçıl yol" üzerine düşünceleri arasında uzlaşmaz bir zıtlık bulunmaktadır. Aslında bu zıtlıkta söz konusu olan, Marksizm-Leninizm ile, revizyonizm arasındaki zıtlıktır.

III. LENİN VE STALİN HANGİ ANLAYIŞLA KURAL DIŞI MÜMKÜN OLAN
"BARIŞÇIL BİR YOL"DAN SÖZ ETMİŞLERDİR ?

000

```
1. Rusya'da 1917'deki "ikili iktidar" döneminin özellikleri
=====
```

a) 1917 ortalarında "ikili iktidar" döneminde devrimin "barış-
çıl" yoldan gelişmesi ile ilgili Lenin ve Stalin'in görüşleri

Revizyonist "barışçıl yol" formüllerini "Leninist" olarak yuturma gayretiyle modern revizyonistler Lenin'in Rusya'daki "ikili iktidar" döneminde devrimin "barışçıl" gelişmesi gereğine ilişkin olarak söylediklerini özünden kopararak alıntılanmaktadır.

O zamanlar, 1917 Şubat devriminin sosyalist devrime ilerlemesi ile ilgili olarak Lenin tüm Rusya I. Sovyet Kongresinde şöyle diyordu:

"İstisna olarak Rusya'da bu devrimin barışçıl bir devrim olması mümkündür."
(Lenin, "Geçici hükümetinin durumu ile ilgili konuşma" Haziran 1917, C. 25, sf. 10, Alm.)

27 Temmuz 1917'de Stalin'de, RSDİP(B)'in VI. Kongresine sunulan MK raporunda, geriye bir bakışla MK'nin Mayıs dönemi faaliyetini değerlendirdirirken "ikili iktidar" döneminde böyle bir imkânın varlığından hareket ederek şu beyanda bulunmuştur:

"MK, bizde devrimin barışçıl yoldan geliştiğinden, işçi-asker Sovyetlerinin yeniden seçimi yoluyla Sovyetlerin bileşimini değiştirmenin ve bunun sonucu olarakta iktidarın bileşimini de değiştirmenin mümkün olabileceğinden hareket ediyordu."
(Stalin, T. E. C. 3, sf. 172, Devrim yayınları)

b) Şubat 1917 silahlı ayaklanması "ikili iktidar"ın koşulu idi. Bu ayaklanmanın başarısı onun karakteristik özelliklerini anlaşılır kılar.

Lenin (ve de Stalin'in) "ikili iktidar" dönemindeki sözlerine yaslanan revizyonistler, SORUNUN ÖZÜNDEN ve revizyonist demagojilerini açığa çıkaracak her şeyden uzak durmak için bu sözler arasında BAĞINTI kurulumasından titizlikle kaçınmaktadırlar.

◆ Lenin ve Stalin'den alıntılanan yukardaki sözlerin doğru an-
 ◆ laşılıp, yerli yerine yerleştirilbilmesinin birincil ve t e m e l
 ◆ m e l bilgisi, Rusya'da bir iç savaşı yaşamışlıcı; barış-
 ◆ çıl gelişimin Rus Devriminin ilerlediğı tüm yolu değil, bu
 ◆ devrimin toplam sürecinin belli bir dönemine yönelik olduğu;
 ◆ proletaryanın önceki iç savaşı olmaksızın bunun düşünülme-
 ◆ ceği gerçeğini kavramaktır. RUS PROLETARYASININ kahramanca

♦ yürütmüş olduğu kanlı iç savaşın "unutulması" ve bu iç savaşın
♦ 1917 Ekim'ine kadar devrimin ilerletilmesi olanaklarını etki-
♦ lemediğinin "sanılması" en kaba ve alçak sahtekârlıklardan
♦ biridir.

Lenin, özellikle devrimin ilk aşaması, "ilk iç savaş"ın sonuçla-
rı temelinde ikinci bir iç savaşın belki önünün alınabileceği o-
lanağından söz etmiştir. (Bunun için bak: Lenin , T.E. C. 24, sf.
225, Alm.)

Devrimin ikinci aşamasının barışçıl yoldan gelişmesi olanağının
yaratılmasının en önemli koşulu Çarlığın yıkılmasına yönelik si-
lahlı mücadeleydi.

BU GERÇEK BİLİNMEDEN, RUSYA'DA ŞUBAT DEVRİMİ NAZARI DİKKATE ALIN-
MADAN, "ikili iktidar"ın özelliklerinin kavranması ve ondan ge-
rekli dersler çıkarılması tamamen imkânsızdır.

Şubat Devrimi'nin seyri "SBKP(E) Tarihi Kısa-Ders"te canlı bir biçimde anlatılır:

"26 Şubat (11 Mart) sabahı, siyasi grev ve gösteriler bir a-
yaklanma niteliğine bürünmeye başladı. Polis ve jandarmala-
rın silahlarını ellerine geçiren işçiler silahlıydılar. Buna
rağmen polisle meydana gelen çatışmalar Znemenskaya alanında
yapılan bir gösteriye polisin ateş açmasıyla sonuçlandı...

27 Şubat (12 Mart) ta Petrograt'daki birlikler işçilere a-
teş açmayı reddederek ayaklanan halkın yanında yer almaya
başladılar. 27 Şubat (12 Mart) sabahı isyana kalkan askerle-
rin sayısı 10 bini bulmuyordu, oysa bu sayı akşama doğru 60
bini geçti.

◆ Ayaklanan asker ve işçiler hapisdeki devrimcileri kurtarmak için Çar'ın bakanlarını ve generalleri tutuklamaya başladılar.

◆ Serbest kalan siyasi mahkûmlar, devrimci mücadeleye katıldılar.

Evlerin çatı katlarında makineli tüfeklerle mevzilenen polis ve jandarmalarla sokaklardaki halk arasında silahlı çatışmalar hala sürüyordu. Ama birlikler hızla işçilerin safina geçti, bu da çarlık istibdanın kaderini tayin etti." ("SBKP(B) Tarihi, Kısa-Ders", Aydınlık yayınları, sf. 211-2)

Şubat devrimi, her iki tarafında var olan tüm şiddet araçlarını kullandığı çetin, kanlı, kurban sayısı kabarık bir savaş; yani bir devrimdi !

Lenin tarafından saptanan (ve de "son derece ender" diye nite-
lenin), yeni bir iç savaşı ve devrimin bu bakımdan "barışçıl"
sosyalist aşaması olanağı, ancak Şubat Devrimi'nin başarılarıyla
o dönem Rusya'sındaki özelliklerin bir araya gelmesiyle do-
ğuyordu.

Böyle bir imkanın mutlak koşulu, sadece Şubat Devrimi gerçeği değil, proletaryanın devrimde oynadığı belirleyici roldü. Lenin bunu hiç bir yanlış anlaşılmaya meydan vermeyecek kadar açık bir şekilde şöyle tespit ediyordu:

- ◆ "Devrim, kahramanca savaşan, bu yolda kanını akıtan, halkın en geniş emekçi ve yoksul kesimlerini harekete geçiren proletaryanın eseri olmuştur..."
- ◆ ("Lenin "Uzaktan Mektuplar", Mart 1917, C. 23, sf. 324, Alm.)

Yani Şubat Devrimi proletaryanın çarlığın yıkımına neden olan ve devamla sosyalist devrimin gelişmesine son derece elverişli koşullar sağlayan şiddete dayalı bir silahlı ayaklanması idi. Çokça alıntı yapılan, fakat ö z ü çok ender kavranan-bilen, Rus Devriminin Lenin ve Stalin tarafından "ikili iktidar" dönemi olarak nitelendirdikleri ve bu koşullar altında devrimin "barışçıl" olarak sürdürülmesinin mümkün olduğunu düşündüğü bu dönem, öncelikle iki belirleyici gerçekten oluşuyordu.

Sorunun özü şu idi:

- 1) Daha önceki iç savaş nedeniyle proletarya silahlanmıştı. Proletarya devrimin başarıyla ilerletilmesinin koşulu olan geniş imkanlara, kendisini devamla silahlandırma, önderliği altına aldığı halkı silahlandırma imkanlarına sahipti.
- 2) Proletaryanın iktidarının temel biçimi Sovyetler şeklinde ortaya çıkarken, henüz tamamen parçalanmamakla birlikte, belli ölçüde parçalanmış olan, belli ölçüde işlemez hale getirilmiş olan hakim sınıfların devlet mekanizması görevini yerine getiremiyordu.

C) "GEVŞEK BİR DEVLET İKTİDARI" ; "SİLAHLARIN HALKIN ELİNDE OLMASI" İKİLİ İKTİDAR'IN BELİRLEYİCİ ÖZÜ İDİ.

Lenin ikili iktidar döneminin özelliklerini o dönemden sonra şöyle özetler:

- ◆ "Her devrimin temel sorununun iktidar sorunu olduğunu unutmayalım.
- ◆ O zamanlar devlet iktidarı gevşek bir yapıya sahipti. Karşılıklı ve gönüllü bir anlaşma temelinde devlet iktidarı geçici hükümetle Sovyetler arasında paylaşılıyordu. Sovyetler, serbest kitlelerin, yani kendilerine dışardan hiç bir baskı uygulanmayan silahlı işçilerin ve askerlerin temsilcileri idi. Sorunun özü, halkın silahları elinde bulundurması, halk üzerine dıştan uygulanan hiç bir baskının olmaması teşkil ediyordu. İşte devrimin barışçıl olarak ilerlemesinin yolunu açan ve emiyet altına alan durum bu idi.
- ◆ (Lenin, "Sloganlar Üzerine", 1917, C. 25, sf. 181-182, Alm.)

Lenin ikili iktidar döneminde halkın gerçekte varolan silahlı iktidarına ve kurumlarına ilişkin şöyle demektedir:

- ◆ "ikili iktidarı oluşturan şey nedir? İkili iktidarı, geçici hükümetin, yani burjuvazinin hükümetinin yanı sıra, henüz güçsüz, oluşum süreci içinde olan, fakat hiç şüphesiz varlığı gerçek olan ve gelişen başka bir hükümetten; işçi ve asker temsilcilerinin sovyetinden oluşmaktadır.

- ◆ Bu başka hükümetin sınıfsal bileşimi nedir? Onun sınıfsal bileşimi proletarya ve (asker üniforması giydirilmiş) köylülüktür. Bu hükümetin politik karakteri nedir? Devrimci diktatörlüktür, yani merkezileştirilmiş bir devlet iktidarının çıkardığı yasa değil, iktidarın devrimci tarzda, doğrudan ele geçirilmesine, tabandan kitlelerin dolayısızlı girişimlerine dayanan bir iktidar

- ◆ Bu iktidar tıpkı 1871 Paris Komünü tipinde bir iktidardır. (Lenin, "İkili İktidar Üzerine", Nisan 1917, C. 24, sf. 20-21, Alm.)

Paris Komünü tipindeki devlet halktan tümüyle kopuk ordu ve polis yerine silahlandırılmış halkın kendini; halkın üstündeki, ayrıcalıklı memurların yerine de doğrudan halk tarafından seçilen ve görevinden alınabilen, halka doğrudan sorumlu, işçi ücretine denk ödenekli halk görevlilerini getiriyordu. Sovyetler tıpkı Paris Komününde olduğu gibi hukuksal temellere değil, doğrudan halkın silahlı gücüyle yaratılan devrimci gerçeğe dayanıyordu.

PROLETARYANIN ve önderlik ettiği halk kitlelerinin SİLAHLANDIRILMASI ikili iktidar döneminin karakteristik özelliğiydi ve yoğun bir biçimde ele alındı.

Çünkü her devrimde tayin edici olan, ister devrimin iç savaş döneminde, ister devrimin "barışçıl" olarak gelişmesinin mümkün görüldüğü bir dönemde olsun, SİLAH ZORUDUR.

Lenin'le tamamen uyum içinde olan Stalin, hiç bir devrimin,

- ◆ "her an hizmete hazır kendi silahlı gücü olmadan zafer kazanamayacağı"nı yazmaktadır. (Stalin, "Rus devriminin zaferi" koşulları üzerine", Mart 1917, C. 3, sf. 26, Devrim yay.)

Stalin, silahlı bir güce,

- ◆ "tabii ki devrimci hareketin merkezine bağlı silahlı işçilerden oluşan bir orduya" (aynı yerde)

mutlaka ihtiyaç olduğunu, böyle bir gücün Rusya'da ikili iktidar döneminde varolduğunu ya da yaratılıp, geliştirildiğini önemle vurgulamaktadır.

Fakat "ikili iktidar" döneminin özelliklerinden y a l n ı z c a b i r i olan işçi sınıfının silahlı olması, halkın silahları elinde bulundurması, t e k b a ş ı n a devrimin barışçıl yoldan ilerletilmesinin gerçek haline dönüştürülmesine yeterli d e ğ i l d i r .

Meselenin diğer yönüde, HAKİM SINIFLARIN silahlı güçlerini devrime karşı kullanmasının İMKANSIZLIĞIDIR.

Lenin, meselenin bu ikinci yanına büyük bir dikkat sarf ederek, eski devlet cihazının halen varolan yıkılmamış bölümlerinin tam

bir tahlilini yaptı ve bu soruna ilişkin her değişikliği özenle gözetleyip, her bakımdan yönünü, her devrimin merkezi sorununun DEVLET SORUNU, silahlı iktidar sorunu olduğu gerçeğine göre tayin etti.

Lenin'in "Uzaktan mektup" adlı yazısında da tespit ettiği gibi, (bu yazı Mart 1917'de İsviçre'de göçmenlik döneminde yazılmıştı), Rusya işçileri ŞUBAT DEVRİMİ içerisinde eski devlet mekanizmasını p a r ç a l a m a y a başlamışlardı:

◆ "Ben, işçilerin eski devlet mekanizmasını kırdıklarını söylemiştim. Daha doğru söylemek gerekirse, onlar eski devlet mekanizmasını kırmaya başlamışlardır. (Lenin, C. 23, sf. 341, Alm.)

Bunun ne anlama geldiğini, Petrograd örneğinde - birinde, devrimin merkezinde olmasada - durumu belirleyen şeyin, askeri birliklerin büyük bir bölümünün halen sürmekte olan savaş nedeniyle moralmen çökmüş ve dağılmış olmaları, Şubat Devrimi süreci içinde isyancıların saflarına geçmiş olmaları, Petrograd'ta ve bir çok başka bölgelerde polisin bir bölümünün ezilmiş olması ve bir bölümünün de devrimci kitleler tarafından dağıtılmış olması, Çarlık bürokratlarının işçiler tarafından makamlarından alışı e-dilmiş olmaları vs. olduğunu Lenin çok açık bir biçimde anlatmaktadır.

Lenin'in de tespit ettiği gibi, Petrograd'ta iktidar fiilen işçilerin ve köylülerin elinde bulunuyordu ve olağanüstü kendine has bir orjinalliği de olsa, proletaryanın ve köylülüğün devrimci-demokratik diktatörlüğü önemli ölçüde gerçek haline gelmişti. Lenin Petrograd'la ilgili önemle vurgulayarak şöyle demektedir:

◆ "Yeni hükümet onlara karşı (işçilere ve askerlere karşı Y.N.) şiddet uygulamamaktadır, uygulayamazda. Çünkü ne bir polis, ne halktan kopuk bir ordu, ne de halk üzerinde her şeye kadır bir memur tabakası vardır. (Lenin, "Taktik Üzerine mektuplar", Nisan 1917, C. 24, sf. 28 Alm.)

BÖYLECE LENİN'İN "DEVİRİME BARIŞÇIL YOLDAN GEÇİŞİ" MÜMKÜN GÖRDÜĞÜ KOŞULLARIN TAHLİLİNDEN HANGİ SONUÇLARI ÇIKARABİLİRİZ ?

Acaba "silah zoru olmadan" da iktidarın ele geçirilebileceği sonucunu mu?

Yoksa hakim sınıfların eski devlet mekanizmasının parçalanmak zorunda olmadığı sonucunu mu?

Kesinlikle hayır ! Rus devrimi tarihinin bu dönemin, yani "ikili iktidar" döneminin incelenmesi, tamamen tersini göstermektedir; zira "barışçıl yoldan" söz etmeden önce - daha doğrusu, devrimin "barışçıl olarak ilerlemesinden" - söz edilebilmesi için, işçi muhafızlarına dayanan silahlı mücadelenin, önce en azından eski devlet mekanizmasının temelini, öncelikle de orduyu, parçalama eylemini mutlaka gerçekleştirmiş olması zorunludur. "Devrim için iki yol" savunucularının bile bile es- geçtikleri sorunun özü budur.

d) Eğer devrimin belli bir dönemi "barışçıl bir yol" izlemişse, tarih Lenin'i çürütmüş müdür ?

Rus Devriminin ikinci aşamasının da barışçıl gelişmesinin gerçekleşmediği, bilakis ikinci bir iç savaşa girildiği bilinmektedir.

Burada sorun, LENİN VE STALİN'İN DURUMU YANLIŞ DEĞERLENDİRMELERİ SORUNU MU İDİ?

Yani PRATİK, hiç bir "barışçıl devrim"in olamayacağını mı göstermişti?

Bu sorular başından itibaren v a n l l ı ş sorulmaktadır. Eğer Lenin'in, "barışçıl devrim"in sözünü ettiği zaman dilimi tam olarak incelenirse, o zaman Lenin'in durum değerlendirmesinin sadece doğru olmakla kalmadığını, aynı zamanda bu dönemde ve bu dönemin koşulları altında Lenin'in ve Bolşeviklerin gidişi mutlaka devrimin "barışçıl" olarak gelişmesi yönünde tayin etmeleri gerektiğini zorunlu olduğu da görülecektir.

Proletaryanın silahları elinde bulundurması, eski devlet mekanizmasının, özellikle eski ordunun işlerliğini yitirmiş olması gerçeği temeline dayanan bu zorunluluk için şu sebepler tayin edicidir:

* Proletarya

◆ "sınıf bilinci ve örgütlenme seviyesinin yetersiz olması sonucu" (Lenin, "İçinde bulunduğumuz devrimde proletaryanın görevleri üzerine", C. 24, sf. 4, Alm.)

objektif olarak karşı devrimci olan (içinde bulunduğu anda vurabilecek durumda olmamasına rağmen) burjuva hükümetini yıkmaya hazır olması değildi.

Hatta işçi sınıfının çoğunluğu körükörüne bir güvenle

b i z z a t v e i s t e y e r e k b u h ü k ü m e t e v e r m i ű t i .

* Objektif olarak karűı devrimci emperyalist olan bu h ü k ü m e t , k a - r a k t e r i n i h e n ü z p r a t i ğ i i l e i s p a t e t m e m i ű t i .

Durumu belirleyen űey űu idi:

♦ "Kitlelere karűı űiddet uygulanmaması, ve nihayet kitlelerin, h ü k ü m e t e , k a p i t a l i s t l e r e , b a r i ű v e s o s y a l i z m i n a z ı l ı d ü ű m a n - l a r ı n a k ö r c e g ü v e n i . " (L e n i n , a y n ı y e r d e)

* Nihayet sorun, bu zaman diliminde bu h ü k ü m e t i n h a l k a k a r űı ű i d - d e t k u l l a n m a k i s t e m e m e s i d e ğ i l , t e r s i n e s o r u n o n u n ű i d - d e t u y g u l a y a b i l e c e k d u r u m d a o l m a m a s ı d ı r . (H i ç ű ü p - h e s i z b u r j u v a z i , o l a ğ a n ü s t ü b i r c a b a i l e g e r i k a l a n e s k i d e v l e t m e k a n i z m a s ı n ı y e n i d e n t o p a r l a m a y a , k a r űı - d e v r i m i ç i n b i r l i k l e r m e v z i l e m e y e v s . ç a l ı ű ı y o r d u) .

Bir yandan gerici devlet mekanizmasının ağır darbeler yemiű o l m a - s ı n d a n , h a l k a k a r űı h e n ü z ű i d d e t u y g u l a y a m a m a s ı , d i ğ e r t a r a f t a n b u r j u v a z i n i n h a l e n h a l k ı n k e n d i n e d u y d u ğ u k ö r c e g ü v e n i k u l l a n a - b i l i r o l m a s ı , b u n a i l a v e t e n ű ü p h e s i z h e n ü z y e t e r l i t e c r ü b e d e n y o k - s u n , i ç i n d e B o l ű e v i k l e r i n a z ı n l ı k t a o l d u ğ u S o v y e t l e r b i ç i m i n d e y e n i b i r d e v r i m c i i k t i d a r o r g a n ı n ı n d o ğ m u ű o l m a s ı - k i ö n e m l i o l a n d a b u y d u v e i ű t e b u d u r u m d e v r i m i n " b a r i ű ç ı l " i l e r l e m e s i - n i m ü m k ü n k ı l ı y o r d u ! - o a ű a m a d a " b a r i ű ç ı l d e v r i m " i ç i n y ö n t a - y ı n e t m e k d e m e k , S o v y e t i k t i d a r ı n a d a y a n a r a k g e ç i c i D E V R I M C İ H Ü - K Ü M E T i k u r m a y a y ö n e l m e k i ç i n , k i t l e l e r i n ç o ğ u n l u ğ u n u n k a z a n ı l m a s ı , S o v y e t l e r i ç i n d e ç o ğ u n l u ğ u n " b a r ı ű ç ı y o l d a n " e l d e e d i l - m e s i d e m e k t i .

Bu koűullar altında i ç s a v a ű ı n d e v a m e t t i r i l m e s i s l o g a n ı n ı n , y a - n ı s ı l a h l ı s a v a ű s l o g a n ı n ı n a t ı l m a s ı , o g ü n ü n ű a r t l a r ı n a v e i h t i - y a ç l a r ı n a u y g u n d ü ű m e d i ğ i n d e n , t e r s i y ö n d e ç o k a ğ ı r t e p k i y a r a - t ı r d ı v e b u n e d e n l e d e t a m a m e n y a n l ı ű o l u r d u .

Rusya'da devrimin bu aűamasına iliűkin "SBKP(B) Tarihi, Kısa-Ders" te űöyle denmektedir:

♦ "Bundan Lenin'in o sırada Sovyetlerin g ü v e n i n e s a h i p g e ç i c i h ü k ü m e t e k a r űı b i r a y a k l a n m a ç a ğ r ı s ı n d a b u l u n m a d ı ğ ı v e o n u n d e v r i l m e s i n i i s t e m e d i ğ i a n l a m ı ç ı k ı y o r d u . F a k a t L e n i n ' i n i s - t e d i ğ i , a ç ı k l a m a v e ü y e k a z a n m a ç a l ı ű m a l a r ı y l a S o v y e t l e r d e ç o ğ u n l u ğ u k a z a n m a k , S o v y e t l e r i n p o l i t i k a s ı n ı d e ğ i ű t i r m e k , S o v y e t l e r a r a c ı l ı ğ ı i l e h ü k ü m e t i n b i l e ğ i m i n i v e p o l i t i k a s ı n ı d e ğ i ű t i r m e k t i . B u d e v r i m i n b a r i ű ç ı l b i r g e l i ű m e g ö s t e r m e s i n i ö n g ö r e n d ü ű ü n c e d e i d i . (S B K P (B) T a r i h i , K ı s a - D e r s , 2 2 3 , A y - d ı n l ı k y a y ı n l a r ı)

Bunun o d ö n e m d e t e k d o ğ r u y o l o l m a s ı , o n u n a y n ı z a m a n d a m u t l a - k a g e r ç e k l e ű t i r i l e b i l d i ğ i a n l a m ı n a g e l m e z . B u n e d e n l e L e n i n ' i n " b a r i ű ç ı l y o l " r o t a s ı n a r a ğ m e n , y e n i d e n n a m l u l a r ı n m e r m i k u s t u - ğ u b i r i ç s a v a ű ı n b i r a n m e s e l e s i o l d u ğ u n u h i ç b i r z a m a n g ö z a r d ı e t m e m i ű , L e n i n v e B o l ű e v i k l e r b u g e r ç e k k a r ű ı s ı n d a s u s m a m ı ű , t e r - s i n e ç o k a ç ı k b i r d i l k o n u ű m u ű l a r d ı r .

Bilindi ğ i g i b i d u r u m d a n b u d u r u m d a n b a r i ű ç ı l y o l d a n b a ű a r ı y l a g e -

liűtirilmesi anlamında de ğ ı l d e , s a d e c e k i t l e l e r i n ö z e l l i k l e d e i ű ç i s ı n ı f ı n ı n d e s t e k v e s e m p a t i s i n i k a z a n m a a n l a m ı n d a y a r a r l a - n ı l m ı ű t ı r . K a r űı - d e v r i m c i h ü k ü m e t y e n i b i r b a ű l a n ğ ı ç y a p ı p d e v - r i m i s ı l ä h s ı z l a n d ı r ı l a r a k , b a s t ı r a c a k y e t e r l i l i k t e g ü c e s a h i p t i v e z a f e r l e s o n u ç l a n a n İ K İ N C İ İ Ç S A V A ű , E k ı m D e v r i m i , s ı l ä h l i a - y a k l a n m a b i ç i m i n d e b a ű l a m ı ű t ı .

e) "İkili iktidar" tecrübelerinin "bariűçıl yol" revizyonist te - o r i s y e n l e r i n e k a r űı M a r k s ı z m - L e n i n i z m ı ű ı ğ ı n d a d e ğ e r l e n d i r i l - m e s i

Görüşümüze göre, "ikili iktidarı"ın tecrübelerinin b a ű a r ı l ı b i r d e ğ e r l e n d i r i l m e s i a n c a k v e a n c a k r e v i z y o n i s t " b a r i ű ç ı l y o l " t e - o r i l e r i n e k a r űı m ü c a d e l e i ç i n d e m ü m k ü n o l a b i l i r .

"Bariűçıl yol" aűaması Lenin tarafından, revizyonistlerin bir ç u - v a l i n c i r i n i b e r b a t e d e n , t e o r i l e r i n i k ö k t e n ç ü r ü t e n t ü r d e n K O ű U L - L A R A B A Ğ L ı k ı l ı n m a k t a d ı r .

♦ Devrimin "bariűçıl" olarak ilerlemesi, s a d e c e ű U B A T ' T A - K İ İ Ç S A V A ű T E M E L İ N D E m ü m k ü n d ü .

♦ İűçi s ı n ı f ı n ı n v e h a l k ı n s ı l a h l ı O L U ű U T E M E L K O ű U L U , a n c a k v e a n c a k s ı l ä h l i ű u b a t A y a k l a n m a s ı y l a y e r i n e g e l m i ű t i .

♦ ű u b a t D e v r i m i s a y e s i n d e , p r o l e t a r y a n ı n a y a k l a n m a s ı v e o n u n s ı l ä h l i v e o n u n s ı l ä h l i m ü c a d e l e s i , y o ğ u n b i r ű e k i l d e e s k i d e v - l e t m e k a n i z m a s ı n ı y ı k m a y a b a ű l a m ı ű t ı .

♦ Ö n e m l i b i r d i ğ e r n o k t a d a 1 . D ü n y a S a v a ű ı ' n ı n y a r a t t ı ğ ı g e n e l d u r u m d u r . (B u d u r u m u , s o r u n u n s a d e c e b ü t ü n l ü k l ü k a v r a n m a s ı a - ç ı s ı n d a n z i k r e d i y o r u z) .

PROLETARYANIN S İ L Ä H L İ M Ü C A D E L E S İ , H A K İ M S İ N İ F L A R I N D E V L E T M E K A - N İ Z M A S I N I N P A R Ç A L A N M A Y A B A ű L A N M A S I T E M E L İ N D E ; D E V R İ M İ N " B A R İ ű Ç İ L " O L A R A K İ L E R L E T İ L M E S İ ;

İ ű t e L e n i n v e S t a l i n ' i n b a r i ű ç ı l y o l k a v r a m l a r ı b u i d i .

Devrimin "bariűçıl" geliűmesi üzerine - t ü m d e v r i m c i s ü r e c i n b e l - l i r l i b i r a ű a m a s ı i ç i n g e ç e r l i o l d u ğ u g ö z ö n ü n d e b u l u n d u r m a k k a y - d ı y l a - k o n u ű u p , t a r t ı ű ı l a b i l i r . B ö y l e s i b i r i m k a n (ö z e l - l i k l e d e d e v r i m i n b i r i n c i a ű a m a s ı n d a e s k i d e v l e t m e k a n i z m a s ı n ı n k i t l e l e r i n s ı l ä h l i m ü c a d e l e s i y l e ö n e m l i ö l ç ü d e " i ű i n i n b i t i r i l d i - ğ i " ü l k e l e r d e d e v r i m i n i k i n c i a ű a m a s ı n ı n " b a r i ű ç ı l o l a r a k " g e r - ç e k l e ű t i r i l e b i l m e s i i m k a n ı) i l k e s e l o l a r a k d ı ű t a l a n a m a z . A m a b u p r o l e t a r y a n ı n s ı l ä h t a n , s ı l ä h l i ű i d d e t t e n v e ű i d d e t u y g u l a m a d a n v a z g e ç m e s i d e ğ ı l , s a d e c e y a n ı b i r i ç s a v a ű ı n b e l l i d u r u m l a r d a k a ç ı n ı l ı r o l d u ğ u a n l a m ı n a g e l i r .

Ne var ki, bu t ü r d e n b i r " b a r i ű ç ı l y o l " k a v r a m ı n ı n e m p e r y a l i s t d ü n y a s i s t e m i ü l k e l e r i n d e k i d u r u m l a h i ç b i r i l i n t i s i b u l u n m a d ı ğ ı g i b i , ö z e l l i k l e d e d a h a ö n c e g i r i ű i l m i ű s ı l ä h l i ç a t ı ű m a l a r s o n u - c u d e v l e t m e k a n i z m a s ı n ı n y a r a l ı y a d a s e r s e m l e ű t i r i l m i ű d u r u m d a o l m a d ı ğ ı , s ı l ä h l i g ü ç l e r i n i n g e ç m i ű t e g ö r ü l m e m i ű b o y u t l a r a u l a ű -

tı, bunun yanı sıra proletarya ve emekçilerin silâhtan yoksun olduğu ileri kapitalist ülkelerde uygulanması olanaksızdır. Böylesi ülkelerde ve böylesi durumlarda, önce eski devlet mekanizmasının parçalanması gerçekleştirilmek zorundadır. Ve eski devlet mekanizmasının parçalanması ise, proleter devriminin başlangıcı, bir parçası ve sosyalizm için ileri atılmış kesin bir adım olan proletaryanın silahlı mücadelesi yoluyla, silahlı ayaklanma yoluyla gerçekleştirilebilir.

Eski devlet mekanizmasının parçalanışının silahlı mücadele yoluyla gerçekleşmesinin, işçi ve halkın silâhlandırılmış olmasının ve eski devlet mekanizmasının mutlaka parçalanmasının zorunlu olduğu nu içeren İLKE VE DEĞİŞMEZ KURALLARIN Lenin ve Stalin'in "ikili iktidar" aşamasında devrimin "barışçıl yolu"na ilişkin açıklamalarıyla DOGRULANDIĞI böylelikle belirginlik kazanmaktadır.

Yani; Lenin ve Stalin bugün hiçbir yerde benzeri olmayan bir durumda "barışçıl yol" olanağından söz etmişlerdir diye, PROLETARYA VE HALK KİTLELERİNİN SİLAHLI MÜCADELESİ VE ESKİ DEVLET MEKANİZMASININ ŞİDDET YOLUYLA PARÇALANMASININ MUTLAK GEREKLİLİĞİ propagandalarında her h a n g i bir DEĞİŞİKLİK YAPMANIN h i ç b i r nedeni yoktur.

2. "Uzak gelecekte" istisna olarak düşünülebilen devrimin "barışçıl" yolunun teorik imkanı, kitlelerin silahlı mücadeleye hazırlanması zorunluluğunda hiç bir şeyi değiştirmez.

Modern revizyonistler, tek, tük ülkelerde devrimin barışçıl yolunun muhtemel düşünülebilir bir ihtimal olduğu üzerine Lenin'in (aynı zamanda Stalin'in de) işaretlerine aşırı bir istekle atıfta bulunmaktadırlar.

Fakat gerçek bir kontrol, modern revizyonistlerin sözkonusu alıntıyı tamamen bağıntısından koparmakla kalmadıklarını, aynı zamanda tamamen tahrif edip çarpıttıklarını da ortaya çıkarmaktadır.

Lenin şöyle yazmaktadır:

- ◆ "İstisnai olarak, özelliği olan durumlarda, örneğin, büyük bir komşu ülkede sosyal devrimin başarılmasından sonra, küçük bir ülkede burjuvazinin, e ğ e r direnmenin umutsuz olduğuna ikna olmuşsa ve CANINI KURTARMAYI tercih ediyorsa, iktidarı b a r ı ş içinde teslim etmesinin mümkün olduğunu inkar edemeyiz."
- ◆ (Lenin, "Marksizmin bir karikatürü", 1916, Koral yay. sf. 79-80)

Sorunun ortaya konuş tarzından şu açıkca anlaşılmalıdır ki, Lenin'in çıkış noktası, rica minnet edip, dilenen SİLAHSIZ bir proletarya değil, tersine askeri gücü hakim sınıflara tüm umutlarını yitirtecek, "canlarını kurtarmak" için girecek delik aratacak kadar b ü y ü k ASKERİ ÜSTÜN GÜCE sahip bir proletaryayı çıkış noktası almaktadır. Eğer herhangi bir yerde tüm bu koşul-

lar bir araya gelirse, eğer hakim sınıfın bir iç savaş yürütmek için imkanı yoksa, daha doğrusu askeri olarak karşı koyması halinde sadece varyetlerini kaybetmekle kalmayıp, kaçınılmaz olarak canlarını da kaybedecekleri tamamen biliniyorsa, tabii ki, ozaman iktidardan "barışçıl" olarak çekilmesi mümkün olabilir. (Zaten böylesi bir durumda iktidarı sadece kağıt üzerinde elinde bulundurlar.)

"Barışçıl" sözünün burada açıkca anlamı "İÇ SAVAŞSIZ"dan başka bir şey değildir! Fakat bu elbette g ö n ü l r i z a s ı y l a demek değildir; bu HİÇ BİR ŞEKİLDE SİLAHZORU OLMAYACAK, BİR BUTÜN OLARAK ŞİDDET OLMAYACAK DEMEKTE DEĞİLDİR. Bunun eski devlet mekanizmasını yıkmamak anlamına g e l m e d i ğ i gibi, hiç bir şekilde proletarya diktatörlüğünün gereksiz olduğu anlamına da g e l m e m e k t e d i r.

DURUM BUNUN TAM TERSİDİR. Çünkü sadece GÜÇLÜ, SİLAHLI PROLETARYA burjuvazinin sınıf olarak tasfiyesiyle doruk noktasına ulaşan böyle bir gelişmeyi burjuvaziye d i k t a e d e b i l i r.

Lenin, proletaryanın iki yol için, iç savaş ve barışçıl yol için hazırlanmasını mı söylemektedir? (*) O, aralıksız iki imkandan mı söz etmektedir?

Bunların hiç birisi de söz konusu değildir. Lenin, küçük bir ülkede burjuvazinin "barışçıl olarak, iktidardan geri çekilebileceği" düşündüğünde bile, istisnai duruma geçindikten hemen sonra, şöyle devam etmektedir:

- ◆ "Tabii, çok daha büyük bir ihtimalle, sosyalizm küçük devletlerde bile iç savaş olmadan başarılamayacaktır, ve bu

(*) Lenin 1919 da şunları açıklıyordu:

- ◆ "Sosyalizme barışçıl bir geçiş, mümkün olamaz." (Lenin, "Özgürlük ve eşitlik sloganlarıyla halka karşı yapılan sahtekarlık üzerine" konuşma, TE. c. 29, sf. 352, Alm.)

Ve SBKP(B) Tarihi Kısa-Ders'te ise şöyle denmektedir:

- ◆ "Marks ve Engels, barışçıl yoldan sermayenin boğundurduğundan kurtulmanın imkansız olduğunu öğretmişlerdir."
- ◆ (SBKP(B) Tarihi Kısa-Ders, sf. 15, Türkçesi, Ayd.yay. 26)

Bu tespitlerle, yukarıda aktardığımız alıntı arasında bir çelişki mi var? Hayır, bunların arasında en ufak bir çelişki bile yoktur! Çünkü birbiri ile bağ içinde ele alındığında ortaya çıktıkları gibi, burda -- menşeviklerle polemik içinde -- "şiddetsiz-demokratik" anlamındaki "barışçıl" (geçişten - Ç.N.) söz edilmektedir. Ve gerçekte burjuvazi üzerinde "şiddetsiz-demokratik" bir zafer, her şart altında i m k a n s ı z d ı r. Ama buna karşı eğer, "iç savaşsız" anlamında, bir barışçıl (geçişten - Ç.N.) söz ediliyorsa, ozaman bu çok tabii ki, tamamen başka bir şeydir. Lenin ve Stalin, böyle bir istisnai durumu, çok özel elverişli koşullarda, düşünülemez bir şey olarak görmemişlerdir.

nedenden dolayı uluslararası Sosyal Demokrasinin y e g a -
n e programı, iç savaşı kabul etmek olmalıdır." (aynı
yerde, sf. 80)

O veya bu durumda da, böyle teorik olarak düşünülebilen istisnai durumları dikkate almadan, proletarya her şart altında kendisini iç savaşa hazırlamalıdır, "siddetsiz" bir yol için, eski devlet mekanizmasının parçalanmasından yana olmayan vs. bir yol için h i ç b i r açık kapı bırakmayan LENİNİST CEVAP işte b u d u r !

İÇ SAVAŞSIZ BİR YOLU TEORİK OLARAK DÜŞÜNÜLEBİLEN İSTISNAİ BİR DURUM OLARAK MÜMKÜN GÖRÜCÜ VE SADECE BU BAKIMDAN "BARİŞÇİL" YOLDAN BAŞETTİĞİ YERLERDE BİLE LENİN, HER ZAMAN SİLAHLANMIŞ PROLETARYADAN; ŞİDDETE DAYANAN DEVRİMDEN; DEVRİMCİ ŞİDDETE DAYANAN PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNDEN HAREKET ETMİŞTİR ! (*)

(*) Şiddete dayanan devrimin tipik biçimi olan iç savaştan kaçınılmasının düşünülebilir olduğu ve "barışçıl" bir devrimin burjuvaziyi geri çekilmeye zorlayacak bir şekilde, silahlı proletaryanın güçlülüğü ile, egemen sınıfların güçsüzlüğü bir araya geldiği, bazı istisnai durumlarda bile Lenin'in hangi sınırlamalar yaptığı üzerine canlı bir örneği, 1920 tarihli "Bir yazarın notları" başlıklı makalesinde bulmaktayız. Orda Lenin, t ü m b ü y ü k (emperyalist - Ç.N.) g ü ç l e r - d e dahil olmak üzere, d o k u z ülkede proletarya diktatörlüğü'nün kurulmuş ve burjuvazinin öldürücü bir şekilde yenilgiye uğratılmış olmasından hareket etmektedir. Ancak bundan sonra, Lenin'in dediği gibi, "teorik olarak, yani bu durumda g a y e t s o y u t o l a r a k konuşulduğunda, "e n k ü ç ü k ve en 'barışçıl' ülkelerin birisinde; o - n u n c u bir ülkede, o ülkenin burjuvazisinin varolan koşulların baskısı altında sistemli olarak mülksizleştirilmesine ve bunun "barışçıl" olarak cereyan etmesine razı olması ne de olsa "düşünülebilir". Lenin, tabii ki, böyle bir istisnai durum tamamen dışlanamaz, diyerek bağlamakta, ama çok muhtemel dışı olan şu ön koşulların üzerine bir kez daha parmak basmaktadır:

◆ "... Proletaryanın t a m a m ı y l a sağlam bir zaferi;
◆ kapitalistlerin t a m a m ı y l a ü m i t s i z o -
◆ l a n d u r u m u ve onların samimi bir şekilde boyun
◆ e ğ m e y e h a z ı r o l m a l a r ı; ön koşuldur."
◆ (Lenin, TE. c. 30, sf. 352, Alm.)

Lenin'in "barışçıl yol" üzerine revizyonist tasarılarla en ufak bir açık delik bile bırakmadığı görülüyor. Bundan dolayı revizyonistler, demagojik metodlara başvurmak ve hangi anlamda ve çok olağan üstü hangi koşullarda Lenin'in böylesi bir "soyut" imkandan söz ettiğini a ç ı k l a m a d a n, Lenin'in de "barışçıl yol"u önceden gördüğü üzerine tekrar tekrar yemin billâh etmek zorunda kalıyorlar.

"Uzak bir gelecekte" düşünülebilen imkan olarak, "barışçıl bir yol" üzerine Stalin'in açıklamalarına gelince; bunlar, Lenin'in yukardaki görüşleriyle tamamen uyum içindedir.

Özünde ayrı bir şeyi i ç e r m e y e n bu pasajları, daha tam olması için zikrederim.

Stalin "Leninizmin Temelleri Üzerine"de şunları yazmaktadır:

◆ "Uzak bir gelecekte, proletarya, başlıca kapitalist ülke-
◆ lerde muzaffer olursa, ve bugünkü kapitalist kuşatmanın
◆ yerini sosyalist bir kuşatma alırsa, 'elverişsiz' uluslar-
◆ arası durum karşısında, kapitalistlerin, 'gönüllü' olarak
◆ proletaryaya ciddi ödümler vermeyi daha akıllıca bir hare-
◆ ket saydığı bazı kapitalist ülkelerde 'barışçıl' bir ge-
◆ lişme elbette olanaklıdır." (Stalin, "Leninizmin Temelle-
◆ ri üzerine", Sol Yay., sf. 51)

Proletaryanın muzaffer olması ve "önemli ülkelerde" sosyalist toplumsal düzenin kurulması; bu en azından tüm emperyalist büyük güçleri içermektedir !

Uzak geleceğin henüz başlamadığı gayet açıktır. Bundan dolayı, Stalin'in ihtiyatla eklediği şu sözler b u ğ ü n d e h a l a geçerliliğini korumaktadır:

◆ "Ama bu istisna ancak uzak ve muhtemel bir gelecek ile il-
◆ gilidir. Yakın gelecek için bu istisnanın hiçbir, kesinlik-
◆ le hiçbir dayanağı yoktur." (aynı yerde)

Ve Stalin'in yukardaki sözlemlerle bağı olan şu düşünceyi özel olarak vurgulaması bir tesadüf değildir:

◆ "Proletaryanın şiddete dayanan devrimin yasası ve bu dev-
◆ rimin ön koşulu olarak burjuva devlet makinazmasının tah-
◆ ribi yasası, dünyanın emperyalist ülkelerindeki devrimci
◆ hareketin v a z g e ç i l m e z b i r y a s a s ı d ır." (Aynı yerde)

Marksizm-Leninizmin öğretisinin özü; proletaryanın silahlı hakimiyetinin zorunluluğu; eski devlet mekanizmasının parçalanmasının vazgeçilmezliği; gelecekteki hiçbir ihtimal tarafından d e t k i l e n m e m e k t e d i r. Uzak gelecekte herhangi bir yerde, belki, "iç savaştan" kaçınılabilsede dahi bu öz, uzak gelecekte de mutlak olarak g e ç e r l i d i r.

"Uzak gelecekte" iktidarın ele geçirilmesinde, "ihtimal dışı" olan iç savaştan kaçınma olanağı; komünistlerin -- proletaryanın iktidarı ele geçirmesi konusundaki -- programının S A D E C E İÇSAVAŞA doğru yönelmek zorunda olduğu gerçeğini hiç bir şekilde değiştirmedeği, burda sonuç olarak tespit edilmelidir.

3. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağı, dünyanın tüm ülkelerinde proletarya ve ezilen halk kitlelerinin eski devlet mekanizmasının parçalanmasına yönelik silahlı mücadeleye hazırlanmalarını zorunlu kılmaktadır

Lenin, 1920'de ("ikili iktidar" tecrübesinden sonra ve uzak gelecekte muhtemel "barışçıl" devrim üzerine düşüncelelerinden sonra) kendi önüne, bütün ülkelerin komünistleri için, devrimin yolu üzerine programatik olarak tavrı takınma görevini koymaktadır.

Lenin'in bu açıklamalarını sınırlamasız olarak desteklemenin ve bunları kendi faaliyetlerinin temeli yapmanın bugün de, daha doğrusu tamda bugün Marksist-Leninistler için vazgeçilmez bir zorunluluk olduğuna inanıyor ve bunu vurguluyoruz. İMZALAYAN ÜÇ TARAFTA, BUNLARI TÜM PROPAGANDA VE AJİTASYON FAALİYETLERİNİN TEMELİ OLARAK GÖRMEKTEDİRLER.

Lenin "Devlet ve Devrimde", emperyalizm çağında bütün ülkelerde (gittikçe daha güçlü devlet mekanizmalarının oluştuğunu), eski devlet mekanizmasının parçalanması yasasının VAZGEÇİLMEZ (olduğunu - Ç.N.) ve bu parçalamanın silahlı mücadele yoluyla gerçekleşmek zorunda olduğunu yazmıştı.

"Bu niteliklerin, (özellikle, "bürokratik ve askeri aygıtının 'icra gücünün' yetkinleştirilip sağlamaştırılması" - Y.N.) genel olarak bütün kapitalist devletlerin yeni gelişmelerinin tümüne özgü ortak nitelikler olduğuna en ufak bir kuşku yoktur. 1848-51 arasında üç yıl içinde Fransa, bütün kapitalist dünyaya özgü aynı gelişme olgularını, hızlı, net, toplu bir şekilde gösterdi.

Ama özellikle emperyalizm, -- banka sermayesi çağı, dev kapitalist tekeller çağı, tekelci kapitalizmin gelişip, tekelci-devlet kapitalizmine dönüştüğü çağ -- özel bir güçle 'devlet cihazı'nın olağanüstü kuvvetlendiğini, ve krallıkta olduğu kadar en özgür cumhuriyet ülkelerinde de, proletaryaya karşı baskı derecelerinin artırılması ile bağlantılı olarak, bürokratik ve askeri aygıtının görülmemiş bir şekilde büyüdüğünü gösterdi.

Bugün dünya tarihi, 1852 dekinden karşılaştırılamayacak kadar daha çok büyük ölçüde, devlet cihazının 'parçalanması' için, proletarya devriminin 'bütün güçlerini bir araya toplaması'na doğru yol gösteriyor." (Lenin, "Devlet ve Devrim", c. 25, sf. 423, Türkçesi, sf. 32-33)

Bunlara dayanarak Lenin, 1920 de Komünist Enternasyonalin önünde şunları açıklamıştır:

"Bütün dünyada ve her şeyden önce en gelişmiş, en güçlü en uygar ve en özgür kapitalist ülkelerce, militarizm ve emperyalizm yoluyla, güçsüz ve sömürge ülkelerinin baskı altına alınması yoluyla, dünya ölçüsünde emperya-

list katliam ve Versailler 'barışı' yoluyla yaratılan so-mut durumda, kapitalistlerin, barışçıl olarak sömürülen çoğunluğun isteklerine uyacakları üzerine; reformlar aracılığıyla sosyalizme barışçıl bir geçiş üzerine her düşünce, sadece darkafalı budalalığın bir ispatı değil, bu aynı zamanda, işçilere karşı yapılan doğrudan doğruya bir sahtekarlık; kapitalist ücret köleliğinin şirin gösterilmesi ve gerçeklerin çarpıtılmasıdır.

Bu gerçek; ne kadar uygar ve demokratik olursa olsun, bugün burjuvazinin sahtekarlıktan ve canilikten, üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin korunması uğrunda, milyonlarca işçi ve köylüyü katletmekten korkmadığından ibarettir. Yalnızca burjuvazinin zor yoluyla yıkılması; mülkiyetine el konulması; tüm burjuva devlet mekanizmasının yukardan aşağıya kadar, parlamenter, adliye, askeri, bürokrat cezai, yöresel mekanizmasının param parça edilmesi, en tehlikeli ve en inatçı sömürücülerin tamamen kapı dışarı edilmesi, ya da göz altına alınması, kuşkusuz girişecekleri direnme ve kapitalist köleliği geri getirme çabalarına karşı mücadele etme amacıyla, onların sıkı bir şekilde kontrol altına alınması -- işte sadece bu önlemler sömürücü sınıfın gerçekten boyun eğmesini güvence altına alabilir." (Lenin, "Komünist Enternasyonalin 2. Kongresinin Tezleri", 1920, TE., c. 31, sf. 174/175, Alm.)

Lenin'in üzerine basarak açıkladığı bu programatik tespitler, bugün bütün komünist partilerinin bir yol doğrultusunda, proletaryanın önderliğinde halk kitlelerinin silahlı mücadelesi yolu doğrultusunda olduklarını göstermektedir. Bugün dünyanın hiçbir ülkesinde, "barışçıl bir yol" için reel imkanın mevcut olmadığını önemle vurgularız.

Mao Zedung isabetli bir şekilde şunları açıkladı:

"Emperyalizm dönemindeki sınıf mücadelelerinin tecrübeleri bize, işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin ancak silahların gücüyle burjuvaziye ve toprak ağalarını yenebileceğini öğretmektedir; bu anlamda, tüm dünyanın ancak, silahlıların yardımıyla değiştirilebileceğini söyleyebiliriz." (Mao Zedung, "Savaş ve Strateji Sorunları", 1938, SE. II. sf. 262,)

Bu Marksist-Leninist ana tezi modern revizyonistlere ve her renkten oportunistlere karşı savunmak dün olduğu gibi bugünde tüm Marksist-Leninist'lerin görevidir.

IV. DEVRİMİN YOLU SORUNU ÜZERİNE ÇİN KP'NİN YANLIŞ VE YETERSİZ TAVIRLARININ ELEŞTİRİSİ

.....

1. "Devrimin barışçıl ve barışçıl olmayan gelişme" şemasının propagandası modern revizyonistlere verilen merkezi bir tavizdi

10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527
 528
 529
 530
 531
 532

Kruşçof revizyonistlerinin "devrimin iki olası yolu", barışçıl ve barışçıl olmayan yolu, şeklindeki propagandasına karşı ÇKP, bu sorunda Komünist Dünya Hareketinin Genel Çizgisi için Öneri (11. nokta) da, görüşlerini ortaya koydu. O şunu açıkladı:

1. "Proletarya partisi, düşüncesini, yönveren devrimci çizgisini ve tüm çalışmasını, emperyalistlerin ve gericilerin barışçıl geçişi kabullenecekleri varsayımına asla dayandırmamalıdır." (sf. 23, Türkçesi, "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi I", sf. 28)
2. "Proletarya partisi kendini her iki taktiğe hazırlamalıdır. Devrimin barışçıl gelişmesine hazırlanma esnasında, barışçıl olmayan gelişme içinde aynı zamanda yeterlice hazır olmalıdır." (aynı yerde)

ÇKP'nin bu merkezi pozisyonuna karşı getirdiğimiz eleştiri, öncelikle, burda "barışçıl yol" sorunu üzerine modern revizyonistlerle tartışmanın il k e s e l karakterinin tamamen gözardı edilmesine ve onlara caiz olmayan tavizler verilmesine karşı yönelmektedir.

ÇKP'nin gerekçesinden onların görüşlerine göre, sanki modern revizyonistlerle çelişkinin Marksizm-Leninizmin temel sorunu değil de, daha ziyade bir vurgu sorununu ilgilendirdiği ortaya çıkmaktadır.

Evet, yukarda alıntılanan görüşlerde, hatta ÇKP'nin modern revizyonistlerin bir temel manevrasını; yani "barışçıl ve barışçıl olmayan yol" sorununun sözümona taktik bir sorun olduğunu kabul ettiği ortaya çıkmaktadır.

2. Kruşçof revizyonistlerinin "barışçıl yol" üzerine programatik açıklaması, Lenin'in "barışçıl yol" konusu üzerine açıklamalarıyla ilkesel olarak ayırt edilmemektedir

1	1
2	2
3	3
4	4
5	5
6	6
7	7
8	8
9	9
10	10
11	11
12	12
13	13
14	14
15	15
16	16
17	17
18	18
19	19
20	20
21	21
22	22
23	23
24	24
25	25
26	26
27	27
28	28
29	29
30	30
31	31
32	32
33	33
34	34
35	35
36	36
37	37
38	38
39	39
40	40
41	41
42	42
43	43
44	44
45	45
46	46
47	47
48	48
49	49
50	50
51	51
52	52
53	53
54	54
55	55
56	56
57	57
58	58
59	59
60	60
61	61
62	62
63	63
64	64
65	65
66	66
67	67
68	68
69	69
70	70
71	71
72	72
73	73
74	74
75	75
76	76
77	77
78	78
79	79
80	80
81	81
82	82
83	83
84	84
85	85
86	86
87	87
88	88
89	89
90	90
91	91
92	92
93	93
94	94
95	95
96	96
97	97
98	98
99	99
100	100

Tamda "modern revizyonistler barışçıl bir yoldan ne anlıyorlar ve Lenin' bundan ne anlamaktadır?" sorusunda ilk olarak revizyonistlerin "sosyalizme barışçıl yol imkanı" tezinin bir bütün olarak anti-Leninist program üzerinde inşa ettikleri berraklığa kavuşturulmalıydı.

"Barışçıl yol"; -- bu revizyonistler için "sosyalizmin şiddet-

siz kurulma"nınin programı; burjuvazi üzerinde diktatörlüğün zorunluluğunu reddetmenin programı; proletarya diktatörlüğünü reddetmenin programı; "sosyalizm"e geçişte burjuvaziyi sınıf olarak tasfiye etmeden eski toplum düzeni içinde büyüyen barışçıl-parlamentarizmin programı idi. Bu proletarya devrimi ile kesin olarak kopuşun, devrimci teori ve pratikle büsbütün kopuşun bir programı idi.

Bu şartlar altında modern revizyonistlerle, "bütün" çalışmayı "barışçıl geçiş" üzerine yoğunlaştırmanın yanlış olduğu üzerine kavga edilebilir miydi?

Bununla "barışçıl yol"un; yani, modern revizyonistlerin anladığı şeklindeki "barışçıl yol"un en azından yarım gerçeği ifade ettiği otomatikmen kabul edilmiyor mu? Bu birincisi.

Devam edelim. Görüşümüze göre, ÇKP h i ç b i r z a m a n modern revizyonistlerin "barışçıl - barışçıl olmayan yol" şemasını kabul etmemeliydi. Çünkü, modern revizyonistler tarafından yaratılan bu şemanın -- ki, bağından sonuna çürük olduğu için, Lenin, Stalin ve Komintern'in dünya komünist hareketi için, emperyalizm ve proleter devrimleri çağındaki bir tek programatik belgesinde bulunmayan bu şemanın -- temelleri tamamen revizyonisttir.

Bu şemanın temeli "barışçıl geçiş" için reel imkanların sözde oluştuğuna dayanmakta idi ve hala öyledir. Ve tam da bu bütünüyle yanlış. (Kruşçof'un kendisi bile, bu "barışçıl geçiş" in hangi ülkede mümkün olduğunu açıkça ve ismini vermede kendisine güvenmiyordu ve bu "somutlaştırmayı" sonra tek tek ülkelerdeki örnek öğrencilerine bıraktı.) ÇKP açık ve berrakla DÜNYANIN HIÇ BİR ÜLKESİNDE böyle bir barışçıl yolun reel olanaklarının varolmadığını tespit etmeyi ihmal etti.

ÇKP ilk önce "Öneri"nin 11. noktasında ilk kez Lenin'in "barışçıl" geçişten ne anladığını, Kruşçof'un formülasyonunu İÇE-RİĞİNİN Lenin'le hiçbir alakası olmadığını açıklamayarak, Lenin'in de barışçıl yoldan bahsettiğini, o halde kendilerine de mücadele edilmek zorunda olduğuna mutlaka inandırmak isteyen modern revizyonistlerin ilk tuzağına düştü.

ÇKP devamından gerek barışçıl yol gerekse de barışçıl olmayan yol şemasının esasen k a b u l e t t i ğ i için Krusçof revizyonistlerinin özel isteği olan buğünün REEL, yani taktik için gözönünde tutulması gereken i k i y o l imkanının varolduğu düşüncesine getiren onların ikinci tuzağına düştü.

Görüşümüzce, ÇKP'nin gerekçelerinin esas hedefi Krusçof revizyonistlerine değil, (ki, o hiç bir şekilde yalnızca barışçıl yoldan söz etmiyor, bilakis i k i yolu da "reel" olarak, 20. Parti Kongresinde Krusçof'un raporunda evelde alınabileceği gibi göstermekteydiler), BİLAKİS DAHA DA A-ŞİRİ SAG OPORTUNİST OLAN TOGLİATTİ GİBİ, y a l n ı z c a b i r; yani "barışçıl yol"u geçerli gören ve STRATEJİ ve yahutta hatta "DÜNYA STRATEJİ PRENSİBİ" olarak açıklayanlara karşı yöneltilmisti.

Bundan dolayı, ÇKP'nin 11. noktasının şu sözlerle başlaması tesadüfi değildir:

"Komünistler, sosyalizme barışçıl yollarla geçmeyi her zaman tercih ederlerdi. (*). Ne varki, barışçıl geçiş, uluslararası komünist hareketin dünya çapında yeni bir stratejik ilkesi haline getirilebilir mi? Kesinlikle hayır." ("Öneri"nin 11. noktası, sf. 27, Türkçesi, sf. 27)

Burda açıkça revizyonizmin Togliatti biçimi reddedilmektedir. Ama eğer daha açıkça, berrakça ve yanlış anlaşılmayacak da olsa yalnızca revizyonizmin bu aşırı ve temelde beceriksiz biçiminin üzerine giden ve yalnızca "barışçıl yol"un MUTLAKLAŞTIRILMASINI teşhir eden ÇKP, daha halen Krusçof revizyonistlerinin dünya komünist hareketini birkez hapsetmek istedikleri 20. Parti Kongresinde, 57/60 görüşmelerinde olduğu gibi konulan kapsamın sınırları içinde hareket etmektedir.

Tekrar ediyoruz: Krusçof revizyonistlerinin ortaya koyduğu iki reel olası yoldan hareket etmeyi kabul etmek, Lenin'in bu konuda söyledikleriyle onların "barışçıl yol" tezini birleştirmek demek, KRUSÇOF-REVİZYONİZMİNİN TEMEL POZİSYONLARINA YALNIZCA DOKUNMAMAK DEĞİL, BU POZİSYONLARI DEVRALMAK DEMEKTİR.

3. ÇKP'nin devrimin gerek barışçıl ve gerekse de barışçıl olmayan yolda gelişmesi için taktik hazırlık tezi temelden yanlıştır

ÇKP'nin genel çizgi üzerine Önerisinin 11. noktasının tarafımızdan aktarılan 2. paragrafında, her komünist partisinin her iki taktiğe; devrimin barışçıl olmayan gelişmesi ve devrimin barışçıl gelişmesi taktiğine hakim olmalı, her iki yola da taktik olarak hazırlanmak zorunluluğundan söz edilmektedir.

İlk olarak bu düşünce akla yatkın görünüyor, evet o ünlü "her iki ayağının üzerine basmak" ; BÜTÜN MÜCADELE BİÇİMLERİNE hakim olmak, elindeki bütün araçlarla mücadele etmek ve dahada benzeri Leninist temel kuralı hatırlatıyor. Ama biz, burada böylesi MÜCADELENİN BİÇİMLERİNİ ilgilendiren; yani taktik sorunları ele alan hiç bir şeyin söz konusu olmadığını açıkça görmeliyiz.

Çünkü iç savaşa; "devrimin barışçıl olmayan gelişmesi"ne hazırlık, HIÇ BİR ŞEKİLDE taktiğin iki olası biçimlerinden biri DEĞİLDİR. Tersine büyük ve ilkesel bir sorun, partinin bütün inşasının (yani legalizm prensipleri temelinde değil) kitlelerin de aynı zamanda tamda devrimci olmayan zamanlarda ve devrimci savaş ruhuyla bütün eğitimini, esasen devrimin temel sorunudur.

(*) Bu barışçıl geçişi "tercih etme" vurgulaması üzerine hatırlanacağı gibi evvelden durmuş bulunuyoruz.

ÇKP üstelik bu "barışçıl yol" hazırlığının nasıl bir görünüm arzettiğini hiç bir şekilde açıklamadığı (ya da açıklayamadığı) gerçeğini kabul etmek zorundadır.

Lenin "ikili iktidar" döneminde devrimin "barışçıl" ilerlemesini olası gördüğünde bile, o Partiyi ve kitleleri yeni bir iç savaşın ihtimaline yanılmaz bir şekilde hazırlamaktan vazgeçmedi.

O, "Devlet ve Devrim"de, "Dönek Kautsky"de, Komintern'in Dünya Kongrelerindeki programatik konuşmalarında ya da başka bir yerde iç savaşın olmayacağı ihtimali için hazırlanmanın gerekliliğinden söz etmekte midir? Stalin'de bu düşünce hakkında birşey var mı?

Tüm bu dökümanların eğitimi Marksizm-Leninizmin klasiklerinden böyle bir talep olmadığını gösteriyor. Çünkü, bütün görüşlere zıt iç savaşın gelmemesi için özel bir hazırlık tamamen anlamsızdır, hele her iki imkana "aynı derecede" hazırlanma tabiri caizse t a m a m a y l a yanlıştır. Özellikle kitleler arasında aşırı tehlikeli hayaller kışkırtmakta, proletaryayı ideolojik-politik ve askeri ve manevi olarak silahsızlandırmaya yönelmektedir.

4. ÇKP saldırgan silahlı mücadele yerine, silahlı mücadele "imkanı"na sadece hakim sınıfların şiddetine karşı bir c e - v a p şeklinde propaganda etti

Modern revizyonistler "barışçıl olmayan" yolu hakim sınıfların büyük bir kapsamla silah zoru kullandığı ve halkı katlettiği yani böylece barışçıl yolu engellendiğinin görüldüğü an için kabul ediyorlardı.

Hakim sınıfların kanlı katliamlar düzenlemesine kadar beklemeyi zorunlu kılan böyle bir sıralamanın felaketli sonuçlarını göstermek için, burda bir kez daha Endenozya, Şili örneğini ayrıntılı olarak hazırlatmamız zorunlu değildir.

ÇKP'nin tavrına bakalım:

"Eğer emperyalistler ve uşakları, silahlı bastırma hareketlerine girişirlerse, o zaman, karşı-devrimci silahlı güçler, devrimci silahlı güçlerle alt etmelidirler." (Öneri, sf. 17, Türkçesi, sf. 23)

"Eğer ... ozaman ..." ÇKP'nin gerekçesinin özü budur.

ÇKP'nin 8. Parti Kongresi'nin benzeri bir pasajını "polemik" propaganda etmektedir:

"Eğer ama halk buna zorlanırsa, böylece silahlara sarılma sı tam hakkıdır." ("Polemik", sf. 413, Alm.)

Burada halkın silaha sarılma hakkının önceden değil ancak ondan sonra var olduğu şeklinde bir anlam çıkmaktadır.

Uzun süreli olarak bakıldığında burjuvazinin bütün ülkelerde elbette bin kere silahlara sarıldığını ve bu bakımdan bütün ülkelerde şiddetsel önlemlere "ilk" olarak başvuranın burjuvazinin olduğunu, daha önceden de ortaya koymuştuk.

Ancak bu sorun artık **ç o k t a n** çözülmüştür, ve bu sorun bir soluk içinde halkın silahlı şiddeti **n e z a m a n** kullanacağı ile birlikte ele alınamaz.

ÇKP'nin formülasyonları, burjuvazinin faşist darbe ve katliam yoluyla kanlı bir biçimde, revizyonist sosyalizme "barışçıl" yoldan geçme deneyiminin saçmalığını insanın beynine mihlayana **D E Ç İ N**, böyle bir deneyime teşebbüs edilmesini vaaz eden revizyonist yoruma açık kapı bırakmakla kalmamakta, ÇKP'nin formülasyonları aynı zamanda, kitlelerin silahlı mücadelesinin hakim sınıfların tedbirlerine karşı salt bir cevap, salt bir tepki ve hatta salt bir savunma hareketi olması "gerektiğini" salık vermektedir.

Proleteryanın ve devrimci kitlelerin silahlı mücadelesi hakkında sahip olunan böyle bir anlayış, Marksizm-Leninizm ile çelişmektedir.

ÇKP, silahlı mücadelenin anını, burjuvazinin değil, partisi tarafından yönlendirilen proleteryanın burjuvazinin silahlı darbesini beklemeden, bizzat kendisi **b a ğ ı m s ı z** olarak karar vermesi gerektiği şeklindeki Marksizm-Leninizmin klasiklerinin öğretilerini açık bir şekilde propaganda yapmalıydı.

ÇKP, özellikle kapitalist ülkelerdeki silahlı ayaklanma sorununda, gericiiliğin saldırmasını defensif olarak beklenmenin ve GENEL OLARAK SAVUNMANIN her silahlı ayaklanmanın **ÖLÜMÜ** olduğunu açıklığa kavuşturmalıydı. Ne var ki, Marksizm-Leninizmin bu öğretilerinden tek bir kelime dahi söz edilmedi ve propagandası edilmedi.

Geriye "Eğer ... ozaman ..." formülü kalmaktadır. Tamda bu formül, lastik gibi her tarafa çekildiğinden ve çok anlamlı olduğundan dolayı, revizyonist hayallerin yayılmasına ve proleteryanın ve halk kitlelerinin yenilgisine yol açmıştır.

5. Eğer reel olarak barışçıl bir yol yok ise, ozaman ÇKP neden "taktik düşüncelerden dolayı" bundan söz etmektedir ?

=====

ÇKP şunları açıklamaktadır:

"Taktik düşüncelerden yola çıkarak, barışçıl bir yol isteginden bahsetmek faydalıdır." ("Polemik", sf. 415, Alm.)

Böyle "taktik düşünceleri" her açıdan yanlış ve tehlikeli görüşümüzü kesin olarak açıklıyoruz.

Burjuvazi karşısında böyle bir istegin dile getirilmesi onun bize karşı tavrından **h i ç b i r ş e y** değiştirmeyecektir.

Oysa kitleler karşısında ise, -- soyut bakıldığında -- komünistlerin savaş ve iç savaşı tabii ki, arzulamadıkları, fakat tamda bundan dolayı silahları ortadan kaldırmak için, silahlara sarıldıklarının (sadece basit bir şekilde "barışçıl yol"u arzuladıkları biçiminde değil, tam bu şekilde formüle edilmelidir) belirtilmesi hiçte "taktik - düşünceler"den dolağı değildir. Tersine bu, komünistlerin dünya görüşleri, programı ve stratejilerinin üzerine, halk kitlelerinin bilinçli bir şekilde eğitilmesinin bir sorunudur. Ve bu, karşı devrimci ve emperyalist savaşlara karşı olarak, devrimci savaş vs. gibi temel bir sorundaki doğru bir eğitim sisteminin içine yerleştirilmek zorundadır.

Tabii ki, komünistler "kanlı bir savaşı, savaş olsun diye sürdürmek istiyorlar" şeklindeki gericiilerin gerekçelerinin bütünüyle abes olduğu, çünkü, emperyalizmin tüm varlığı ile dünya proletaryasına değişik dönemlere takabül eden uzun devrimci savaşları dayattığı açıklığa kavuşturulmak zorundadır. Fakat burda bir taraftan "istekler" ile, diğer taraftan reel mevcut durum arasında kesin ayrımın yapılması ve "taktik" çıkarlar düşünceleri temelinde değil, ilkesel olarak gerekçelendirilmesi tayin edici bir öneme sahiptir.

(Bu bağintıda, Mao Zedung'un "sız savaş taraftarısınız", suçlamasına nasıl cevap verdiğini hatırlanmalıdır. O bu suçlamayı "taktik çıkarlar" bakış açısı temelinde değil, tersine saldırgan ve ilkesel bir şekilde cevaplamıştır: Evet biz devrimci savaşların taraftarıyız, ve biz dünyanın sadece silahlar aracılığıyla değiştirebileceğini açıklıyoruz !)

ÇKP "Öneride", sorunu öyle koymaktadır ki, sanki barışçıl geçiş olanağının dile getirilmesi, başarıyla uygulanabilen taktik bir manevraymış görünümü yaratılmaktadır. Dile getirilen istegin **G E R Ç E K L E Ş E M E Y E C E G İ** tamamen bilin-diği halde, ÇKPnin gerekçesi son derece kitlelerin bilinçli olarak aldatılmasının sınırına dayanmaktadır.

"Öneri", "barışçıl yol"un reel o l m a d ı ğ ı n ı neden açık seçik bir şekilde söylememektedir ! Uzak gelecekte özel şartlar altında, dünya proletaryasının uzun süreli savaşlarından sonra bir ülkede devrimin gelişmesi için barışçıl (yani iç savaşı, ama buna rağmen, silah zoruna dayanan) olanak ortaya çıksa dahi, yinede iç savaş yolunun kabulü, dünya komünist hareketin programının tek geçerli tavrı olduğu şeklindeki Lenin'in bilinen sözleri neden hatırlatılmamaktadır ?

ÇKP bunu yapmayarak "taktik düşünceleri" formülasyonu, "barışçıl" yolu reel olarak mümkün görüp görmediğini açık seçik bir şekilde söylemiyor şeklindeki haklı suçlamaya hedef olmuştur. (*)

(*) Burda da modern revizyonistler tabii ki kendilerinin "barışçıl yol"u taktik bir heves olarak değil, proletaryaya "samimice" malumat verdikleri reel bir yol olarak gördüklerini vurgulamak için ÇKP'nin tamda yukarda aktardığımız savına saldırmaktadırlar.

6. Halk kitlelerinin silahlı mücadelesinin kurtarıcı rolü, ÇKP'nin önerisinde s a v u r u l m a m a k t a d ı r .

Komünistlerin, şimdiden komünizmde yaşamak; yani silahlı mücadele olmayan bir dünyada yaşamak isteklerinin olduğunun vurgulanması ya da, değinilmesi sorunun sadece bir yanıdır.

Hiç şüphesiz ki, sadece dünya proletaryasının silahlı mücadelesinin ve bütün ülkelerdeki silahlı mücadelenin mutlak zorunluluğu üzerine değil, aynı zamanda; halk kitlelerinin devrimci savaşlarının büyük kurtarıcı rolü, onun kitleler üzerindeki eğitici, bilinçleştirici anlamını berraklaştıran güçlü ve ikna edici propagandanın çerçevesi içinde, böyle bir isteğin dile getirilmesi, hiç şüphesiz ki, yanlış değildir.

Tamda modern revizyonistlerin, gerek devrimci savaşları gerekse karşı- devrimci savaşların hepsini ayrımsız olarak, "Korkunç bir kötülük" olarak gösteren ve bir bütün olarak savaş ve şiddeti, kendi "barışçıl yol"larının karşısına koyan pasifist barışçıl safsataları karşısında, hiç bir şart altında ihmal edilmemesi gereken problemin bu yanı çok özsel bir öneme sahiptir.

Sorunun bu yanını, "Öneride" ve "Polemik"te ÇKP tarafından bir bütün olarak ortaya konulmamış ve modern revizyonistlere bu alanda vurulmamış olması, ÇKP'nin en ağır hatalarından biridir.

Sonuç olarak ÇKP'ne ya da devrimin yolu sorununda 1963'teki "Genel çizgi için öneri"ye getirdiğimiz eleştirileri özetlediğimizde, bunların, bu incelemenin II. bölümünde kapsamlı bir şekilde ortaya konan anlayışlarımızla öz itibarıyla uyum içinde olduğu sonucu çıkmaktadır. Esas hata "iki yol" şemasının kabullenilmesidir. Bu hatadan kaçınılmaz olarak diğer değinilen hatalar ortaya çıkmaktadır. BÜTÜN ÜLKELERDEKİ KOMÜNİSTLERİN GÖREVİ "İKİ YOL" ŞEMASI İLE KÖKLÜ BİR ŞEKİLDE KOPMAKTIR.

Sömürü düzeninin hakim olduğu her ülkede, proleterya ;

* Sosyalizmin inşasının mutlak ön şartı olarak, hakim sınıfların silah zoruyla yıkılmasına ve proleterya diktatörlüğünün kurulmasına ;

* Egemen sınıfların devlet mekanizmasını parçalamak için ve yüksek toplumsal düzene giden yolu açmanın vaz geçilmez bir aracı olarak, bugünkü dünyada devrimin tek reel yolu olan, devrimci savaşın yoluna (iç savaşlar ve halksavaşlarının yoluna) doğru yönlendirilmek zorundadır.

Emperyalizm çağında Lenin'in bahsettiği (ya da II. Dünya Savaşından sonra bazı ülkeler için söz konusu olabilen) tek istisna, DÜNYA PROLETARYASININ BİR BÖLÜMÜNÜN SİLAHLI MÜCADELESİ ve bunun sürecinde ESKİ DEVLET MEKANİZMASININ PARÇALANMASI VAZ GEÇİLMEZ GÖREVİNİN YERİNE GETİRİLMİŞ ya da ÖNEMLİ ÖLÇÜDE YERİNE GETİRİLMİŞ OLMASININ NETİCESİNDE ORTAYA ÇIKAN BİR DURUMDU.

Bundan dolayı sömürücü sınıfların devlet mekanizmasının mevcut olduğu ülkelerde, eski devlet mekanizmasının parçalanması ve proleterya diktatörlüğünün kurulması için silahlı mücadele TEK YOLDUR !

Açıklayıcı ek 1: Krusçof revizyonistlerinin "barışçıl şiddetsiz yol" teorisi, diyalektik ve tarihi materyalizme ve proleterya diktatörlüğü öğretisine köklü bir saldırıyı içermektedir !

SBKP'nin 1956 yılında yapılan 20. Parti Kongresinde, Stalin'in mahkum edilmesini bir kenara bırakılacak olursa, Krusçof'un "en çok yankı yaratan" yeniliği sosyalizme "barışçıl/şiddetsiz yoldan" geçilebileceği imkanının propagandasıydı. Revizyonistler bunun yalnızca "taktiksel bir sorun" olduğu üzerine güvence veriyorlardı. Ama aynı zamanda ise, tezlerine Marksist-Leninist bir kılıf geçirmek, Marksizm-Leninizmin teorisinin tüm bileşenlerinin devrimci özünü boşaltmak için Marksist teori alanındaki tüm kalemlerini harekete geçirdiler.

Modern revizyonistlerin saldırılarının tüm kapsamını kavrayabilmek için Marksist-Leninistler şiddete dayalı devrimin önemi hakkında her açıdan kafaları açık olmak zorundadır.

"Barışçıl/şiddetsiz" yol teorisi, diyalektik ve tarihi materyalizmin temel ilkelerine ve Marksist-Leninist ekonomi politigin temel sonuçlarına karşı yönelmiş esaslı bir saldırıydı; proleterya d i k t a t ö r l ü ğ ü n ü n , tüm sömürücü sınıfların şiddet yoluyla baskı altında tutulmasının, komünizmin zaferine dek sınıf mücadelesinin tutarlı bir şekilde devam ettirilmesi mutlak zorunluluğu düşüncesine karşı yönelmiş esaslı bir saldırıydı.

Stalin, Marksist-Leninistlerin diyalektik materyalizmin yasalarına titiz bir şekilde uymaları ve gelişmeyi "karşıtların bir mücadelesi olarak kavramaları gerektiğini açıkladı. O şöyle yaşıyordu:

◆ "Zıtlıklar arasındaki bu mücadelenin ... gelişme sürecinin iç muhtevasını, niceliksel değişimlerin niteliksel değişimler dönüşümünün iç muhtevasını meydana getirir.

◆ Bu nedenle, diyalektik yöntem, alçaktan yükseğe doğru gelişme sürecinin, olayların ahlaki olarak birbirini izlemesiyle değil, şeylerin ve olayların iç gelişmelerinin açığa çıkmasıyla ve bu gelişmelere dayanan karşıt eğilimlerin 'mücadelesi' ile olduğunu kabul eder. ("SBKP(B) Tarihi Kırsal Ders", "Diyalektik ve tarihi materyalizm üzerine", AY.yay. sf. 140)

Bunun tam karşıtı olarak ise, sosyalizme "ahenkli geçiş", ve "barışçıl/şiddetsiz yol" teorilerini haklı çıkartabilmeyi amaçlayan, Krusçof revizyonistlerinin "barışçıl yol" propagandası,

◆ "Kapitalist üretimin tabii yasalarından kaynaklanan, toplumsal uzlaşmazlıkları" (K. Marks, "Kapital", C I., MEW 23 sf. 12, Alm.)

hasır altı etmekten, onları inkar etmekten ya da küçümsemekten ibarettir.

Bu konu hakkında Stalin şunları açıklıyordu:

- ◆ "Kapitalizm, gittikçe daha fazla miktarda mal üreterek ve bunların fiyatlarını gittikçe düşürerek rekabeti şiddetlen-
dirir, küçük ve orta özel mülk sahipleri yığılmasını yıkar,
onları proleterleştirerek satın alma güçlerini azaltır,
bunun sonucunda da üretilen mallar elde kalır. Öte yandan,
üretimi genişleterek milyonlarca işçiyi büyük atelyelerde ve
fabrikalarda toplayan kapitalizm, üretim sürecine toplum-
sal bir nitelik kazandırır ve böylece kendi temelini zayıf-
latır, çünkü üretim sürecinin toplumsal niteliği üretim
araçlarının toplumsal mülkiyetini gerektirir; oysa üretim a-
raçları özel kapitalist mülkiyet olarak kalır ve bu durum,
üretim sürecinin toplumsal niteliği ile bağdaşmaz... Bu,
kapitalizmin, görevi üretim araçlarının KAPİTALİST MÜLKİ-
YETİ yerine SOSYALİST MÜLKİYET getirmek olan devrime gebe
olduğunu gösterir. (Stalin, "Diyalektik ve tarihi materyalizm
üzerine", "SBKP(B) tarihi, kısa-ders, sf. 159-160, Aydın-
lık yayınları,)

Kapitalist toplum için geçerli olan, tarihi materyalizmin şu temel tezi, tamda bu uzlaşmazlığın bir neticesidir:

- ◆ "Şiddet, yeni bir topluma gebe olan her eski toplumun ebesi-
dir. (Marks, "Kapital" C I. MEW 23, sf. 779, Alm.)

Stalin, diyalektik materyalizmin yasaları ile, devrimin zorun-
luluğu arasındaki kopmaz bağlantıya dikkat çekmektedir. O şun-
ları vurgulamaktadır:

- ◆ "Kapitalizmden sosyalizme geçiş ve işçi sınıfının kapita-
lizmin boyunduruğundan kurtulması, yavaş değişimlerle, re-
formlarla değil, kapitalist sistemin niteliksel değişimiyle,
devrimle gerçekleştirilebilir." (Stalin, "Diyalektik ve ta-
rihi materyalizm üzerine", "SBKP(B) tarihi, kısa-ders, sf.
142, Aydınlık yay.)

İlkel toplumun sonlarından buyana tarihin sınıf mücadelelerinin
bir tarihi olduğu şeklindeki tarihi materyalizmin temel bilgi-
si de, zorunlu niteliksel değişimlerin, çelişkilerin önplana
çıkması ve zıtların mücadelesi sonucu meydana geldiği yasasına
dayanmaktadır:

- ◆ "Eğer gelişme, iç çelişkilerin açığa vurulması, bu çelişme-
lere dayanan zıt güçlerin bu çelişkileri gidermek üzere
çatışmaları yoluyla ilerliyorsa, o zaman proletaryanın sını-
f mücadelesinin gayet doğal ve kaçınılmaz bir olay oldu-
ğu açıktır. ...
- ◆ Politikada yanılmamak için, proletaryanın ve burjuvazinin
çıkarlarını birbirine uyduran reformcu bir politika ve 'ka-
pitalizmin sosyalizme dönüşmesi' gibi uzlaşıcı bir politika
değil, uzlaşmaz bir proleter sınıf politikasını izlemeliyiz."
◆ (A.g.y.)

Kruşçof revizyonistlerinin, tüm ideolojileri ve programları iti-
barıyla, bu bağintıyı inkar ettikleri açıktır. Sözde "yeni şart-

lar"dan dolayı, mümkün hale gelen â la Kruşçof türünden bir "ba-
rışçıl / şiddetsiz yol" teorisinin arkasında, aslında kapitalist
toplumun iç çelişkilerinin sadece niteliksel bir patlamayla, sa-
dece birbirine düşman sınıfların uzlaşmaz mücadelesi ile, yani
sadece şiddete dayanan devrimle çözülebileceğini söyleyen di-
yalektik materyalizmin ilkelerine saldırı girişimi durmaktadır.

Ayrıca bilindiği üzere, proletaryanın iktidarı ele geçirmesi;
proletarya diktatörlüğünü kurması, zora dayanan devrimin sonu
değil, ama proletarya diktatörlüğü altında devam ettirilmesi ge-
reken ilk hamledir.

İktidarın zorla ele geçirilmesine karşı propaganda yapan reviz-
yonistler sadece bu süre içinde değil, aynı zamanda bu sürecin
sonunda da proletaryanın şiddet kullanmasına karşı kaçınılmaz
olarak karşı durmak zorundadırlar.

Lenin, ş i d d e t i, proletarya diktatörlüğünün (tek olmasa da)
vazgeçilmez bir göstergesi olduğunu açıkladı.

- ◆ "Diktatoryanın zorunlu göstergesi, vazgeçilmez şartı, sömürü-
cülerin sınıf olarak z o r l a bastırılması"dır.
◆ (Lenin, "Proletarya devrimi ve Dönek Kautsky", 1916, Bilim ve
Sosyalizm yay., sf. 45).

Marksist-Leninistler için, siyasi iktidarın ele geçirilmesi ile,
onun savunulması birbiriyle mekanik olarak ayrılabilen bir şey
değildir. Bilakis, aynı yol için atılan iki adımdır. Zorsuz si-
yasi iktidarı el geçirmeyi istemek, aynı zamanda bu iktidarı
zorsuz korumayı da istemek demektir.

Nitekim, revizyonist "barışçıl / şiddetsiz yol" propagandası,
Proletaryanın zaferinden sonra şiddetin ve proletarya diktatör-
lüğünün reddini de içermektedir.

Bu ilişkiye temas eden Lenin şunları yazdı:

- ◆ "Proletaryanın devrimci diktatorası, proletaryanın burjuvazi
üzerinde uyguladığı, z o r a r a c ı y l a k a z a n ı -
l ı p s ü r d ü r ü l e n, hiçbir yasa ile bağlı olmayan
◆ bir iktidardır." (A.g. y., sf. 19)

Lenin'in bu sözleri göz önünde bulundurulduğunda, her renkten
revizyonistlerin toplumsal uzlaşmazlıkları, "uzlaşmaz olmayan
metodlarla" çözmek ve proletaryanın sınıf mücadelesini yaygın-
laştıracak yerde kapsamını daraltmak YANİ, ESKİ TOPLUMSAL DÜ-
ZENİN PARÇALANMASI İÇİN ZOR KULLANILMASINI İNKAR EDEREK, KAPİTA-
LİZMDEN SOSYALİZME GEÇİŞİ AHENKLİ HALE SOKMAK isteyen tüm ça-
baların Marksist-Leninizmle ve onun temel düşüncesi proletarya
diktatörlüğü ile temelden çeliştiği açığa çıkmaktadır.

Lenin, Kruşçof revizyonistlerin, geçişin "çeşitli biçimleri"
üzerine demagojik manevralarını ve "tarihi somut şartların dik-
kate alınması" ve ulusal özellikler safsatalarını sanki önceden
görmüş gibi, temel yapıtı "Devlet ve Devrim"de şunları açıklıyor:

- ◆ "Kapitalizmden komünizme geçiş kuşkusuz büyük bir siyasi şe-

- ◆ kil bolluğu yaratacaktır, ama ö z kaçınılmaz olarak a y-
- ◆ n ı olacak: P r o l e t a r y a d i k t a t ö r l ü ğ ü.
- ◆ (Lenin, "Devlet ve Devrim", güncel yayınları, sf. 35).

Kruşçof revizyonistleri, "şekillerin çeşitliliğine", ikinci dün-ya savaşından sonra Doğu Avrupa'daki tarihi örnek ve somut duruma, ve yeni uluslararası duruma vs. atıfta bulunmaktadır. Fakat tamda (Marksizm-Leninizmin talep ettiği gibi) zora dayanan devrimin ve proletarya diktatörlüğünün çeşitli biçimlerinin gerçekten tahlil etmek ve sonuçlar çıkarmak için değil, proletarya'nın zor yoluyla iktidarı ele geçirmesini ve onun devamı, proletarya diktatörlüğünü hasır altı etmek ve bunları inkar etmek için bunu yapmaktadırlar.

Açıklayıcı ek 2: Arnavutluk Emek Partisi'nin zora dayanan devrim üzerine tavrı

=====

"iki olanağa" da, "iki yol"la da; "barışçıl"ve "barışçıl olmayan yol"a hazırlanılması gerektiği tezi, böylelikle Kruşçof revizyonistlerinin zora dayanan devrim sorunundaki açık ihane-tine karşı koyabileceklerine inanan, AEP ve öncelikle de onun birinci sekreteri Enver Hoca'nın çizgisinin de bir parçasıydı.

Moskova'daki 81 komünist ve işçi partilerinin görüşmesinde okunan ve revizyonistlere bazı temel sorunlarda gerçekten darbeler vuran, 1960 Eylülün'deki konuşmasında, Enver Hoca devrimin yolu üzerine şunları açıkladı:

"Şimdiye değin hiç bir halk, hiç bir proletarya, hiç bir komünist ya da işçi partisi, iktidarı, kan dökmeden, şiddet-siz ele geçiremedi. ...

Partimiz, iki yolla da, ama özellikle, iktidarın zorla ele geçirilmesi yoluna iyi hazırlanılması gerektiği görüşündedir. Çünkü ancak o zaman birinci olanak başarılı olma şansı kazanacaktır. (Enver Hoca, "SBKP'nin XX parti kongresinin revizyonist tezlerini ve Kruşçof grubunun anti-Marksist tavrılarını geri çevirelim! Marksizm-Leninizmi savunalım" başlıklı konuşmasından, 16 Ekim, 1960'daki Moskova konuşması, sf. 21,22 , Alm.) (*)

Yani E. Hoca i k i yoldan bahsetmektedir, ki, bu yollardan birisi, iktidarın z o r kullanarak ele geçirilmesiyle belirgenleşecekmiş. Bundan doğrudan, ikinci yolun z o r k u l l a n m a d a n iktidarın ele geçirilmesi olduğu sonucu çıkmaktadır. Böylelikle ş i d d e t s i z bir barışçıl yol olduğu, şiddete dayanan silahlı devrim olmadan ve eski devlet mekanizmasının zora dayanarak parçalamadan, proletarya diktatörlüğünün kurulmasına varılan bir yolun olabileceği konusunda revizyonistlere el altından taviz verilmektedir.

E. Hoca "barışçıl" ve "barışçıl olmayan" yol arasındaki farklılığı, "iç savaşlı mı, ya da iç savaşız mı?" sorunu olarak görmeyerek, bilakis bunu tamamen ayrı bir anlama gelen "barışçıl ya da şiddete dayanan" şeklindeki bir karşıtlığa kaba bir şekilde dönüştürerek, Kruşçof revizyonistlerinin en ilkel gerekçeleri temelinde hareket etmekte ve diğer şeylerin yanısı-

(*) Enver Hoca'nın tamda bu tavrına Avusturya Komünist Partisi çapındaki oportunistler dayanmaktadırlar. Üstelik hak-siz yerede değil! Onlar revizyonist saçmalıklarını, Enver Hoca'dan alıntılarla süsleme imkanını kaçırmamaktadırlar: on-lar 1976 Kasım tarihli "Komünist" sayı 1'de, " H e m, barış-çıl, h e m d e barışçıl olmayan yolun mümkün" olduğunu, ("program eleştirisine tavrı", sf. 50, Alm.) ve sözkonusu olan bu barışçıl yolun, şiddetsiz bir yol olduğunu savunmaktadırlar.

Onlar, Marksist-Leninistlerin "zorun mutlak yasallığını" tanıma-dıklarını iddia etmektedirler (sf. 51). Üstelik bütün bunlar E. Hoca'nın 1960'daki konuşmasından okunabilir miş. (sf. 51).

ra, Lenin ve Stalin'in, devrimin şartlara bağlı olarak, olası "barışçıl" gelişme aşaması üzerine, her türlü şiddet kullanmanın gereksiz olduğu anlamında değil, yeni bir iç savaşın patlak vermemesi anlamındaki tespitlerini anlama ve açıklama imkânını da kendi elinden almaktadır.

E. Hoca, "kan dökmekten ve şiddetsiz" formülüyle bu iki ayrı şeyi bir kefeye koyduktan ve birbirine karıştırdıktan sonra, aslında, Lenin ve Stalin'in konu üzerindeki işaretlerinin Kruşçof revizyonistler tarzında çarpıtılmasının kapısını açmaktadır.

Üstelik Endenozya Komünist Partisi MK'nin kendi özeleştirisinde, haklı olarak revizyonist hayal yaratıcılığı olarak damgaladığı aynı şeyi, E. Hoca burda gerekçe olarak kullanmaktadır: Barışçıl olmayan şiddete dayalı yola hazırlanırsa, o zaman şiddetsiz bir yol olasılığının "başarılı olma şansı" artmaktadır şeklindeki gerekçe.

Şu da unutulmasın! Burda söz konusu edilen mesele, proletaryanın silahlı çatışmalara daha iyi hazırlanması yoluyla, tabii proletarya saflarındaki kurbanları belli bir dereceye kadar sınırla yabileceği değildir. Tersine burda söz konusu olan mesele, proletaryanın, silahlı mücadeleye hazırlanması karşısında, kendi iktidar organlarını harekete geçmesinden vaz geçme ve gönüllü olarak iktidardan uzaklaşması derecesine kadar egemen sınıfların korkacağı görüşüdür. Ancak böylesi saçma ve hayalci bir görüş, sadece Marksist-Leninist bilimle değil, aynı zamanda, bütün pratik tarihi tecrübelerle de çelişmektedir.

AEP'nin sosyalizme gerçekte, "barışçıl" yani ş i d d e t s i z bir geçişin mümkün olduğu görüşünden hareket etmesi, onun, Toçliatti'nin ve İtalya Komünist partisinin X. parti kongresindeki açık revizyonist görüşüne karşı polemik yaptığını göstermektedir:

Devrimin barışçıl bir şekilde gelişmesinin m ü m k ü n olduğu ü l k e l e r d e d e Komünist Partisi, imkanları değerlendirmelidir. Ancak bize bağlı olmayan şartların değişmesi sonucu, bu imkanların kendi karşısına dönüşebileceği için, Komünist partisi, bu imkanları mutlaklaştırmamalıdır. Ama a y n ı z a m a n d a, barışçıl olmayan olanağa da hazırlanırsa, o zaman barışçıl yolun başarı şansı artar." (İtalya Komünist Partisinin X. kongresinin tezleri üzerine", "Zeri i Popullit", kasım 1962, "Marksizm-Leninizim, revizyonizm üzerinde zafer kazanacaktır"dan.) (*)

(*) Gerçi görünüşte Kruşçof revizyonizmi ile çelişen, ama gerçekte, onun anti-Leninist, hayalci özüne dokunmayan ve onu kabul eden bu tezler, sadece AEP tarafından değil, aynı zamanda, 1960'lı yılların başlangıcında, Kruşçof revizyonizmine karşı mücadele içinde ortaya çıkan bir çok genç parti ve oportunist örgütler tarafından da savunuldu. Sonradan Avusturya Marksist-Leninist Partisi'ni oluşturan kuran Avusturyalı komünistler de, Fürnberg çapındaki Avusturyalı revizyonistlere karşı 1963'teki polemiklerinde, "Devrimin gelişme yolunun iki olanağını" savundular.

(DİPNOTUN devamı gelecek sayfadadır)

AEP sadece "barışçıl yol" için değil, "aynı zamanda", "barışçıl olmayan yol" içinde hazırlanması gerektiğinin vurgulamayla, revizyonistlere karşı koyulabileceğini zannetmektedir. "Barışçıl yol"u sadece reel olarak mümkün kabul etmekle kalmayan, aynı zamanda, pratikte aynı düzeyde hatta birincil olarak gören bu teze karşı -- bir kaç aşırı savunucuları hariç -- revizyonistlerin söyleyecekleri pek birşey yoktur ve devrimcileri daha kurnaz bir biçimde yaklaşmak ve hayallerini demagojilerle daha fazla yaygınlaştırmak için, revizyonistler, çoğu kez, bizzat kendileri böylesi bir pozisyonu savundular.

"iki olasılı yol" ya da devrimin barışçıl bir şekilde gelişmesinin mümkün olduğu anlayışının pratikte neye mal olduğunu bildirdiği üzere Hindistan ve Şili'deki felaketler göstermiştir.

Bunun ötesinde, "barışçıl olmayan yol"a hazırlığın ne kadar amacı "barışçıl yol"un başarılı olması şansının artırılması olarak nitelendirildiği, zikredilen son alıntı içinde karakteristiktir. Bu revizyonistleri sakinleştirmekten başka bir şey değildir: Lütfen sinirlenmeyin, b i z d e sizin "barışçıl yol"unuzdan yanayız, ve tamda "barışçıl yol"un daha olasılı olması için "barışçıl olmayan" yola hazırlanıyoruz.

Bugün AEP'te, enternasyonal ilişkiler için esas sorumlu yönetici olan MK sekreteri Ramiz Alia, J.W. Stalin'in ölümünün 10. yıldönümü vesilesiyle yaptığı bir konuşmada, sosyalizme "barışçıl yoldan" geçiş fikri, Kruşçof'a değil, Stalin'e ait olduğunu açıklayarak, AEP saflarında bu düşüncüyü doruk noktasına ulaştıran oldu. Kelimesi, kelimesine Ramiz Alia şunu söyledi:

(Bir önceki sayfadaki dipnotun devamı).

Revizyonizme karşı temel belgelerinin özeleştirisel olarak değerlendirilmesinde -- Rote Fahne (Kızıl Bayrak)ın 15. yayın yıl dönümünde, Rote Fahne' sayı 1'in tekrar basılması vesilesiyle 1979'da bir önsözde yayınlanan -- bu konu üzerine şunlar söylenmektedir:

♦ "Rote Fahne'nin burda, takılıp kaldığı problem, diğer şeylerin yanı sıra, Lenin ve Stalin'in de, her şart altında ve bütün zamanlar için, devrimin relatif olarak barışçıl bir biçimde gelişebileceğini inkar etmediğinden ibarettir. Kruşçof revizyonistlerinin bahsettiği türden barışçıl bir yol ile, yani zorsuz parlamenter, oy pusulalarına dayanan vs. yolu ile, Lenin ve Stalin'in teorik açıdan düşünülebilen istisna olarak sözünü ettiği şey, arasında fersah fersah farklılığın bulunduğu Rote Fahne için berrak değildi ve bu yüzden bunu açıklayamazdı da. ...

♦ Bu hata daha ağır bir hataya yol açtı: Avusturyalı Kruşçofcuların sadece bir, sadece "barışçıl yol"a hazırlanmak mümkün ve gereklidir şeklindeki tezine, Rote Fahne no 1, sadece, her i k i olanağa da hazırlanmak zorunda olduğu talebi ile karşı koydu." (Rote Fahne no 170, 1. baskı, 1979, önsöz sf. 2-3, Alm.)

"Halkların ulusal kurtuluş yollarının ortaya çıkartılması ve çeşitli ülkelerin sosyalizme geçişi içinde J.W. Stalin' in büyük bir katkısı olmuştur. Büyük bir Marksist-Leninist olarak O, bazı ülkelerin sosyalizme barışçıl bir şekilde geçme olasılığını da yadsımadı, fakat o bunu, Lenin gibi tarihte çok seyrek rastlanan bir imkan olarak gördü. Biz-zat N. Kruşçof'un kendisi de SED'nin altıncı kongresindeki konuşmasında 'bir sohbetle, barışçıl yolun kullanılması üzerine konuşanın tamda Stalin' olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Eğer sorun böyle ise, ki, bunun tersi yönde şüpheyi düşecek her hangi bir neden yoktur, o zaman revizyonistlerin ve SBKP 20. kongresinin bu sorundaki kazanımları nerde yatmaktadır? Onların bunda hiç bir kazanımları yoktur." (Remiz Alia, "Zafer Marksizm-Leninizmin olacaktır." Tirana, 1963, sf. 29)

Böylelikle, Kruşçof ve 20. parti kongresinin tüm saçmalıkları onaylanmakla kalmamakta, aynı zamanda, bu saçmalıkların bulucusu olarak ta Stalin gösterilmektedir. Kruşçof genel olarak Marksizm-Leninizmin, özel olarakta Stalin'in öğretilerini tamamen bir kenara fırlattığı için değil, tam t e r s i n e sözüm ona, onun a y n ı Stalin'in söylediklerini söylediği için, bundan dolayı, kazanımlar hakketmediği, bundan çok başkalarının yazdıkları şeylerin üzerine yattığı için eleştirilmektedir.

Endenozya'daki felaketli gelişmelerden sonra, revizyonistlerin iktidarın "barışçıl yol"dan ele geçirilmesi hayallerine karşı mücadele etme ve silahlı devrimi t e k y o l olarak savunmaya başlanması noktasında, AEP şiddete dayanan devrim konusundaki tavrını değiştirdi:

"Endenozya'daki feci olaylardan komünistler, 'barışçıl yol' üzerine oportunist hayallerin salt reddedilmesinin ve silahlı mücadelenin devrimci yolunu, iktidarın kurulması için tek yol olarak tespit etmenin yeterli olmadığı dersini çıkartmaktadır. Proletarya partisi, Marksist-Leninistler ve devrimciler, komünistlerin ve kitlelerin militan ve devrimci anlayışıyla eğitmesinden tutunda, gericiliğin karşı-devrimci şiddetine, halk kitlelerinin silahlı devrimci mücadelesinin karşısına konabilmesi için somut hazırlıklara kadar devrimin hazırlanması için her önlemleri almalıdır." (Endenozya'da faşist darbe ve komünistlerin bundan çıkardıkları dersler", Zeri i Popullit, Mayıs, 1968, sf. 10, Alm.)

Şili'deki aynı şekilde felaketli olaylardan sonra, AEP "barışçıl bir geçiş imkanı olarak "parlemanter yol" şeklindeki revizyonist teoriyi kesin olarak geri çevirdi ve zora dayanan devrim ve eski devlet mekanizmasının parçalanması üzerine Marksizm-Leninizmin ilkelerini savundu:

"Modern revizyonistler, 'parlemanter yol'u hakkında direterek, sadece Kautsky ve ortaklarının eski çıkmaz sokağını takip etmektedirler. Ama bu yolda ne kadar çok ilerlerse, o kadar çok teşhir olacaklar ve o kadar çok yenilgiye uğrayacaklar. Uluslararası komünist ve işçi hareketinin tüm tarihi, zora dayanan devrimin burjuvazinin devlet mekanizmasının parçalanması ve proletarya diktatörlüğünün kurulması

proletarya devriminin evrensel vasalarını oluşturduğunu göstermektedir." (Şili: tüm dünyadaki devrimler için bir örnek", Zeri i Popullit, Ekim 1973, MLPÖ'nün Rote Fahne' sin sayı 147, sf. 6 da tekrar basıldı, Alm.)

Ama AEP Kruşçof revizyonistlerine karşı polemiginde olasılı şiddetsiz "barışçıl bir yol" hakkında belli bir süre havaller yaydığı üzerine malesef tek kelime bile açıklama yapmamaktadır. Bu ağır hatanın özünde memnuniyet verici bir düzeltmesi, hiç bir zaman bir özeleştiriyiyle sağlamlaştırılması. Sanki AEP hep doğru tavırda imiş gibi davranıldı.

Böyle bir tavrın samimiyetsizliği örneğin 1971'de yayınlanan "Marksizm-Leninizmin, revizyonizm üzerindeki tarihi zaferi" adlı AEP broşüründe ifadesini bulmaktadır. Bu yazıda, diğer şeylerin yanı sıra, E. Hoca'nın 1966'daki tavrına da temas edilmektedir. Fakat yazı, bu konuşmada z o r a d a y a n a n devrimin sosyalizme geçişin g e n e l yolu olarak propagandada edildiğini iddia etmektedir. (agy. sf. 32, Alm.) E. Hoca'nın Moskova'da "barışçıl / şiddetsiz" de dahil olmak üzere i k i yola hazırlanmadan bahsettiği tek kelimeyle söz edilmektedir. Fakat diğer taraftanda 1971'de yayınlanan "AEP'nin tarihinde", AEP iki yola hazırlanılması ve barışçıl yolun mümkün olduğu şeklindeki revizyonist yerleri alıntılararak, E. Hoca tamda 1960'daki aynı konuşmasının revizyonist tezi tekrar onaylanmaktadır. (AEP tarihi, sf. 497-498, Alm.)

Esaslı ve özeleştirici bir inceleme olmadan, ağır bir hata tutarlı bir şekilde düzilemez. Bundan dolayı, AEP'nin özellikle de onun önderi E. Hoca'nın zora dayanan devrim sorununu bugünde karıştırması ve revizyonizmin tehlikesini büyük oranda küçümsemesi bir tesadüf değildir. Diğer şeylerin yanında bu kendisini, E. Hoca'nın "emperyalizm ve Devrim" adlı kitabında savunduğu anlayışlarda göstermektedir.

"... (devrim) barışçıl yol ile zafer kazanmıyor. Özel durumlarda, Lenin' de bu ihtimalden söz etti. Fakat O, burjuvazinin iktidarı hiçbir zaman gönüllü olarak elden bırakmayacağından, burda her zaman devrimci şiddetin önemini vurguladı." (E. Hoca, a.g.y., sf. 272, Alm.)

Bu görüşe göre, Lenin ile Kruşçof'un arasındaki tüm ayrılık şundan ibarettir: Kruşçof'a genel bir olanak olarak görünen şeyi Lenin özel bir olanak olarak değerlendirdi. Ancak bu görüş problemin özünü görmemektedir. Yani eski devlet mekanizmasının alabildiğine işleyemezliği ya da bir bütün olarak yok olduğu ve devrimci kitlelerin silahlı olduğu özel şartlar altında, mutlaka iç savaş biçimine girmeyen devrimci zorun kullanılmasının mutlak zorunlu olduğu gerçeği. Yani Lenin için devrimci şiddetin uygulanması sadece "vurgulanması gereken esas" yan değildi, bilakis o her zaman ve her şart altında zora dayanan devrimin zorunluluğunu savundu.

Lenin de söz konusu olan şeyin, "şiddetli mi şiddetsiz mi" sorunu değil, sadece zor uygulamanın biçimi, yani iç savaşlı mı iç savaşız mı sorunu olduğunu, E. Hoca'nın görüş açısından tamamen kaybolmaktadır. Ve Lenin, Kruşçof'la karşılaştırıldığında sadece daha az hayalleri olan bir revizyonist gibi gösterilmektedir.

Açıklayıcı ek 3: Proletaryanın zora dayanan devrimi üzerine
1957-60 Moskova deklarasyonları ve ÇKP'nin
o dönemdeki pozisyonları
=====

Komünist ve işçi partilerinin 1957-60 Moskova görüşmelerinin
belgeleri;

"Egemen sınıflar, iktidarlarını isteyerek elden bırakma-
yacıklarını, (tarihi tecrübeler tarafından da tasdiklenen)
Leninizm ve tarihi tecrübeler öğretmektedir." (*)

şeklinde bir açıklama yapmasına rağmen, proletaryanın zora daya-
lı devrimi sorunda temelden yanlış bir çizgi tespit edilmek-
tedir. Zora dayanan devrimin genel geçerli yasasından, burju-
va devlet mekanizmasının zorla parçalanmasından, burjuvazinin
iktidarını yıkmak için bugün zorunlu olan iç savaştan tek ke-
lime dahi söz edilmemektedir.

Bunun yerine sadece SBKP'nin 20. parti kongresinin kararlarına
benzemekle kalmayan, aynı zamanda onlarla bir çok bölümde ner-
deyse kelimesine çıkışan aşağıdaki revizyonist tezler
savunuldu:

1. Sözde sosyalizme geçişin iki yolu olduğundan bir "barışçıl
ve bir barışçıl olmayan yol" olabileceği görüşü savunulmakta
(sf. 77 ve 122, Alm.) ve burda ağırlık "barışçıl araç"larla
(zorsuz ?) sınırlı kalan "barışçıl yol" konmaktadır.

"İşçi sınıfı ve onun öncüsü Marksist-Leninist parti, sos-
yalist devrimi, barışçıl araçlarla gerçekleştirilmesi yö-
nünde ç a b a h a r c a r." (agy., sf. 76 ve 122, Alm.)

2. Burjuva devlet mekanizmasını iç savaşla parçalamadan proleter-
yanın iktidarını kurma ihtimali sanki bir dizi kapitalist ül-
kede reel olarak mevcutmuş gibi gösterilmektedir:

"Bugünkü şartlarda işçi sınıfı öncüsü ile birlikte, bir
dizi kapitalist ülkelerde, devlet iktidarını iç savaşız
ele geçirme imkanına sahiptir." (aynı yerde)

Burda silahlı mücadelenin yani iç savaşın kaçınılmaz olduğu
günün propaganda edilmesi o kadar özsel değildir. Özsel olan
şey, devlet mekanizmasının basit bir şekilde d e v r a l a n
m a s ı anlamına gelen; yani devletin p a r ç a l a n m a
s ı n d a n tek kelime dahi bahsedilmeden devlet mekaniz-
masının "ele geçirilmesinin" propaganda edilmesidir.

(*) "1957 Moskova görüşmelerinin belgeleri" ve "1960 Mos-
kova görüşmelerinin belgeleri" ikisinde "1957/60 Moskova gö-
rüşmelerinin belgeleri" başlıklı broşürde yayınlandı. Elz:
Rote Front, Dortmund, sf. 77 ve 122, Alm. İzleyen alıntıla-
rın hepsi de bu belgeden alınmıştır.

3. İşçi sınıfının,

"Burjuvazinin sınıfal çıkarlarına hizmet eden parlamento
aygıtını, çalışan halka hizmet eden bir alet haline dö-
nüştürme" (sf. 77 ve 123, Alm.)

olasılığının olduğu iddia edilerek, sosyalizme "parlamentar
yol"dan geçiş propaganda edilmektedir.

4. Zora dayanan devrim, yalnızca burjuvazinin yoğun şiddete
baş vurduğundan sonra uygulanması gereken "zorunlu bir bela"
derekesine indirgenmektedir.

"Şayet sömürücü sınıflar, halka karşı şiddet k u l l a -
n ı r l a r s a, o zaman başka bir olanak göz önünde tu-
tulanmalıdır: Sosyalizme barışçıl olmayan geçiş." (aynı yerde)

5. Proletarya saflarındaki kurbanı mümkün olduğunca düşük tut-
mak doğru talebi, "barışçıl geçiş için" bir gerekçe olarak kul-
lanılmakta ve tamamen sınıf ayrılıkları silinerek bu talep
burjuvaziye kadar genişletilmektedir.

"(barışçıl yol - ç.n.) imkanının gerçekleşmesi tüm halkın
ve işçi sınıfının çıkarlarına; ulusal genel çıkarlara uy-
gun olacaktır." (sf. 76, 122, Alm.) (*)

Görüşmelerde, ayrı düşündüğü bazı noktalardaki görüşlerini,
oraya katılan delegelere dağıtmasına rağmen ÇKP, tüm bu pozis-
yonları 1957/60 görüşmelerinde onayladı. Fakat sonradan değişik
çevreler tarafından, yukarıda zikredilen yanlış pozisyonlara im-
za attığından dolayı ÇKP besbelliki eleştirilmiş olmalı:

Bu eleştiriler üzerine ÇKP, 1964'te yayınlanan "Proleter devri-
mi ve Kruşçofun revizyonizmi" başlıklı yorumda, bu eleştirinin
doğru olduğunu açıklayarak, 1960 açıklamasında yer alan bu pa-
sajın yeniden düzeltilmesini talep etti:

"Eğer bugün bazı yoldaşlar bizim o dönemde SBKP'nin önder-
liğine haksız yere fazla tavizler vermiş olmamızı eleştiri-
yorlarsa, biz bu eleştiriye memnuniyetli kabul ediyoruz.
Tam da deklarasyon ve ortak açıklamada barışçıl geçiş so-
runu, sovyet taslağı temelinde formüle edildiği içindir ki,
ve bazı bölümlerinde SBKP 20. Parti kongresinin kaleme al-
dığı formülasyonlar aynı devralındığı içindir ki, bazı dü-
zeltmelere rağmen, bu belgeler ciddi eksiklikleri ve hata-
ları içinde barındırmaktadır." (Uluslararası Komünist Hare-
keti'nin genel çizgisi üzerine polemik, sf. 417, Alm.)

Aşağıdaki hatalar, ÇKP tarafından özel olarak vurgulanmaktadır:

(*) Bu tez, barışçıl yolun,

"tüm ulusal çıkarlara hizmet edeceğini" ("Polemik", "SBKP
MK'nin açık mektubu, sf. 570/571, Alm.)

savunan Kruşçof revizyonistlerinin bu konudaki açıklamasıyla hiç
bir noktada çelişmemektedir. Böylece revizyonistler, burjuva-
zinin korunmasına ne kadar önem verdiklerini belgelemektedirler.

- * "Devlet iktidarını, iç savaşı ele geçirme" olasılığı;
- * "Sağlam bir parlamento çoğunluğu elde etme ve parlamentoyu, halka hizmet eden bir alet haline dönüştürme" olasılığı;

* Şiddete dayanan devrimin genel geçerli bir yasa" olduğunun vurgulanmasından vazgeçilmesi.

Bu hatalar revizyonistlere, 1957 ve 60 deklarasyonunu bahane ederek, "Kruşçov revizyonistleriyle bir çatı altında birleşmek için" bir fırsat verdiğinden dolayı, ÇKP,

"deklarasyonda ve ortak açıklamada bu sorun üzerine yer alan formülasyonların, kardeş örgütlerin karşılıklı danışması aracılığıyla ve Marksizm-Leninizmin devrimci ilkele-ri temelinde yeniden kaleme alınmasını" ("Polemik", sf. 418, Alm.)

talep ettiğini açıkladı.

Bu noktadaki görüşlerini ortaya koymak için, ÇKP hala doğru bulunduğunu açıkladığı 1957 ve 60'da dağıtılan belgelerin "esas noktalarını" tekrar sıralamaktadır. (sf. 415, Alm.)

Ne var ki, ÇKP'nin bu belgesini incelediğimizde, "barışçıl" ve "barışçıl olmayan" iki yol sorunu üzerine ÇKP'nin özeleştirisi-nin, köklü bir özeleştirisi olmadığını tespit etmek zorundayız. Çünkü, bizzat bu belgenin bazı bölümlerinde "iki olanak" ifa-de edilmektedir. Ancak bu Marksizm-Leninizmin zora dayanan dev-rime ilişkin öğretileri ile çelişmektedir. 10 Kasım 1957 tarih-li "barışçıl geçiş sorunu üzerine görüşlerin toparlanması" baş-lıklı belgede şunlar söylenmektedir:

"Kapitalizmden sosyalizme geçiş sorununda, sadece bir ihtimal değil, barışçıl ve barışçıl olmayan geçiş şeklin-deki i k i ihtimale de işaret edilmelidir; bu daha esnek olacaktır ve politik insiyatifi her zaman bize verir.

B a r ı ş ç ı l geçiş ihtimali bakımından; şiddet kullanı-minin bizim açımızdan öncelikle kendi kendini savunma me-selesi olduğu açığa çıkmaktadır. Bu kapitalist ülkelerde-ki komünist Partilerine bu sorundaki saldırıları göğüsle-me olağını vermektedir. Ve bu gerek kitlelerin kazanılma-sı, gerekse de burjuvazinin bu tür saldırılar için kullan-dığı bahaneleri ortadan kaldırmak açısından politik olarak a v a n t a j l ı d ır .

Sayet g e l e c e k t e , ulusal ve uluslararası planda elle tutulur değişiklikler aracılığıyla, tek tek ülkeler-de barışçıl geçiş için pratik imkanlar ortaya çıkarsa, kit-lelerin desteğini kazanma ve devlet sorununu barışçıl a-raçlarla çözme fırsatından zamanından faydalanabiliriz. ("Polemik", sf. 119, Alm.)

Bu pozisyonların yanlış ve tehlikeli karakterini bu broşürde ayrıntılı olarak ele aldık.

* * *

* * *

Açıklayıcı ek 4: Mao Zedung'un zora dayanan devrim konusun-daki tavrı

=====

Mao Zedung'un devrimci savaş, silahlı mücadele ve onun önemi konusunda berrak Marksist-Leninist görüşleri, bir çok ülkeler de Kruşçov revizyonistlerinin ihanetine karşı mücadele içinde çok önemli bir rol oynadı. Cilt I - IV te yer alan, yani Çin halkının silahlı mücadelesi dönemini kapsayan, Mao Zedung'un bu öğretiler, Çin'deki kültür devrimi döneminde çıkartılan alıntılar topluluğu "Kızıl Kitap" aracılığıyla daha da yaygın-laştı.

Biz burda aşağıda zikredilen Mao Zedung'un anlayışlarıyla bü-tünüyle hem fikir olduğumuzu ve Marksist-Leninist temel ilkeleri içerdiklerinden dolayı, Mao Zedung'un bu temel görüşlerinin, revizyonistlere ve onların bilimum takipçilerine karşı enerjik bir şekilde s a v u n u l m a s ı gerektiğini açıklıyoruz. Aynı şekilde Mao Zedung'un ölümünden sonra, onda hiçbir iyi taraf bırakmayanlara karşı mücadelede de Mao Zedung'un bu Marksist-Leninist pozisyonları vurgulanmak zorundadır.

Öyleyse şimdi Mao Zedung'un en önemli açıklamalarını ve çılgın-ca sağa sola saldıran revizyonist "teorisyenlerin" saldırıla-rını ele alalım.

1970'de Moskova'da yayınlanan "Mao Zedung'un teorik görüşle-rinin eleştirisi" başlıklı revizyonist temel belgede Mao Zedung'un görüşleri ayrıntılı olarak alıntılanmaktadır. Revizyonistle-rin "mahkum etme" girişimleri esas olarak, öfkeli çılgınlardan ve Mao Zedung'un görüşlerinin Marksizm-Leninizmle çeliştiği ba-sit iddiasından ibarettir. Ancak burda bir i s p a t gös-terme girişi dahi yapılmamaktadır.

Modern revizyonistler sinirlice Mao Zedung'un şu büyük sözle-rini aktarıyorlar:

- ◆ "Her komünist, siyasi iktidarın namlunun ucundan çıktığı gerçeğini kavramalıdır. ("Savaş ve Stratejinin problemleri" 1938, SE. c. II, sf. 261, Alm.)

Modern revizyonistler sorunun özünü yalın ve keskin bir şe-kilde koyan bu açıklamadan sonra adeta çılgına dönüyor ve yo-rum yapıyorlar:

- ◆ "İktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, sorunun savaşla çözülmesi devrimin başlıca görevi ve en yüksek biçimidir.
- ◆ Bu Marksist-Leninist devrim ilkesi gerek Çin gerekse bütün diğer ülkeler için evrensel olarak geçerlidir."
- ◆ "Savaş ve Strateji sorunları", 1938, SE. c. II, sf. 255, Alm.; Türkçesi, sf. 261)

Bunun üzerine modern revizyonistler adeta çileden çıkıyorlar:

"Bu formülasyonun kesin karakteri ve kendinden eminliği ortadadır. 'Genel geçerli' ve 'evrensel' gibi ifadeler, somut şartları, somut mekanı ve somut zamanın dikkate alınmasının gerekli olmadığı anlamına gelmektedir. ...

- ◆ Böylelikle devrimci mücadele teorisi son derece basitleştirilmektedir. Nihayet bütün görevlerin çözümü için genel geçerli bir çözüm yolu bulundu." ("Mao Zedung'un teorik görüşlerinin eleştirisi", 1970, sf. 113/114, Alm.)

İşte "mahkum etme"nin hepsi bundan ibaret. (inanmayanlar, yüksek tahsilli ve yüksek gelirli revizyonist akademiklerin burda zikredilen ve başka yerdeki ilkel açıklamalarını okuyabilirler).

Revizyonistlerin cılız "gerekçelerini" ele alalım: Mao Zedung'un tespitlerinin "kesin" ve "kendinden emin" olduğu gerçektende açıktır, fakat bunların doğru ya da yanlış olduğu konusu ile hiç bir ilişkisi yoktur bunlar.

Devam edelim: "Genel geçerli" ve "her yerde" kelimelerinden, Mao Zedung'un somut şartların dikkate alınmasına karşı olduğu sonucunu çıkartmak doğru ve Marksist değildir. Mao Zedung'un açıklamasının incelenmesine devam edildiğinde, onun tamda "somut şartların dikkate alınmasını talep ettiği - ancak Marksizm-Leninizmin genel geçerli ilkeleri temelinde - görülecek tir.

Açıklamasının devamında Mao Zedung, bu genel geçerli ilkenin bir taraftan Çin'deki uygulanmasıyla (ki, burda kırlarda kurtarılmış bölgeler yaratılabilirdi), diğer tarafta gelişmiş kapitalist ülkelerdeki uygulanması arasındaki farkı 1-1-1 göstermektedir.

Devrimci savaşın biçimiyle ilgili olarak Mao Zedung şunları açıklamaktadır:

- ◆ "Komünist partilerine gerekli olan tek savaş, hazırlanmak- ta oldukları iç savaştır." (Mao Zedung, SE. c. II, sf. 256, Türkçesi 262)

Mao Zedung daha sonra, emperyalist ülkelerde erken ayaklanmalardan uyarmakta ve tekrar Çin'deki somut şartlar arasındaki farklılığı vs. açıklamaktadır.

Yani revizyonistlerin "gerekçesi" ayakları havada olan bir gerekçedir. Burda revizyonistlerin "somut", yani her zaman değişik şartlar bahanesi ile genel geçerli ilkeleri reddettiği belli olmaktadır.

"Devrimci mücadele teorisi son derece basitleştirilmektedir" ve "genel geçerli bir çözüm yolu"na dönüştürülüyor şeklindeki revizyonistlerin son gerekçesi de bir çarpıtmadır. Çünkü Mao Zedung devrimin tek biçiminden değil, en yüksek biçiminden bahsetmektedir.

Ayrıca, bizzat Mao Zedung'un kendisi bundan 30 sene önce, o dönemdeki revizyonistlerin, devrimci savaşın "mutlaklaştırılmasına" karşı yönelttikleri eleştiriyi gayet isabetli olarak yanıtlamıştır:

- ◆ "Bazı insanlar bizi, alaylıca, 'savaşın mutlak gücünü sa-

- ◆ vunan teorisinin' taraftarları olarak gösteriyorlar; evet biz devrimci savaşın mutlak kudretini savunan teorisinin taraftarlarıyız ve bu kötü bir şeyde değildir. Tam tersine, iyidir, Marksisttir. Rus Komünist Partisi'nin silahları sosyalizmi yarattı. Biz demokratik bir cumhuriyet yaratmak istiyoruz.

- ◆ Emperyalizm dönemindeki sınıf mücadelelerinin tecrübeleri bize; işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin ancak silahların gücüyle burjuvaziye ve toprak ağalarını yenebileceğini öğretmektedir; bu anlamda, tüm dünyanın ancak silahların yardımıyla değiştirilebileceğini söyleyebiliriz." (Mao, "Savaş ve Strateji Sorunları", 1938, SE II, sf. 262)

Modern revizyonistler Mao Zedung'un eserlerinden bu pasajı da aktararak "mahkum" etmeye çalışıyorlar:

"Bu hiçte Marksist bir bakış açısı değildir. Sosyalizmi kurmak için tek kudretli araç, devrimci kitlelerin, özellikle proletaryanın bağımsız örgütlülüğüdür." ("Mao Zedung'un teorik görüşlerinin eleştirisi", sf. 118, Alm.)

Burda lakırtıların altında, "devrimci ruhun" nasıl boşaltıldığı çok güzel görülmektedir. Bağımsız örgütler içindeki devrimci kitleler, eğer s i l a h s ı z l a r s a , gerçekten de mi o kadar kudretlidirler ?

Bu soruyu sormak dahi, modern revizyonistlerin esas sorunu; gerçektende namluların ucundan çıkan iktidar sorununu, siyasi iktidar sorununu ortadan kaldırarak, "bağımsız örgütlenme" lakırtısını bunun yerine geçirdiklerini göstermektedir.

Mao Zedung'un bu sorun üzerindeki görüşleri gerçektende Marksist-Leninisttir ve bunu "eleştirenler", Marksizm-Leninizmin temel yasalarına karşı cephe almaktadır. Mao Zedung yukarda aktarılan pasajın hemen üstünde şunları tespit eder:

- ◆ "Marksizmin devlet üzerine öğretilerinin bakış açısıyla ordu, devlet iktidarının esas biçimidir. Kim devlet iktidarını ele geçirmek ve onu korumak istiyorsa o güçlü bir orduya sahip olmak zorundadır." (SE. c. II, sf. 262, Alm.)

Tamda bundan dolayıdır ki, "siyasi iktidar namlunun ucundan çıkar" tespitini yapmak ve devrimci savaşı "her şeye kadir" olarak görmek, sorunun özüne bağlı kalan d o ğ r u bir özet tir.

Revizyonistler parlamentonun rolünü merkezi olarak vurgulamak istediklerinden dolayı, Mao Zedung'un tamda bu alıntısı onların hiç mi hiç hoşlarına gitmediği o kadar tuhaf değildir. Yukarda bahsedilen alıntıyı aktardıktan sonra revizyonistler kısa yoldan şunları açıklıyorlar:

- ◆ "Mao Zedung bu tezi mutlaklaştırıyor ve bunu Marksizm ile eşitliyor." ("... Eleştirisi", sf. 186, Alm.)

İşte "mahkum etmenin" tümü bundan ibaret. Ne var ki, revizyonis

nist profesörler burda, bizzat L e n i n ' i n kendi dönemindeki revizyonistlere karşı "Devlet ve Devrim" eserinde berak bir şekilde açıkladığı düşünceyi, Mao Zedung'un bu cümlelerle sadece tekrarladığını "unutuvermektedirler".

- ◆ "Sürekli bir ordu ve polis, devlet gücünün başlıca araçlarıdır." (Lenin, "Devlet ve Devrim", T.E. c.25, sf. 401,
- ◆ Alm.; Türkçesi, günce yayınları, sf. 12)

Ordunun, silahlı iktidarın, "devlet iktidarının esas bileşeni olduğu" şeklindeki Mao Zedung'un tezi, Marksizm-Leninizmle ve gerçeklerle bütünüyle uyum içindedir. Ve parlamenter bezirganlığın taraftarları olarak, modern revizyonistlerin tamda bu önemli gerçeği, sınıf bilinçli işçilerden saklamak istemeleri de bir tesadüf de ğ i l d i r .

Mao Zedung'un büsbütün doğru iki tespiti daha, revizyonist "humanistleri" öfkeliendirmektedir.

Mao Zedung şunu söylüyor:

- ◆ "Fakat savaşı ortadan kaldırmak için tek bir çare mevcuttur:
- ◆ Savaşa karşı savaşa mücadele etmek gerekir; karşı-devrimci savaşa, devrimci savaşa cevap verilmelidir." (Çin'deki devrimci savaşın stratejik problemleri üzerine", 1936, SE I, sf. 213,214, Alm.)

Revizyonistlerin yorumu -- inanılır gibi değil, fakat gerçek-tende -- aynen şöyledir:

"Bu tezin insanlık dışı karakteri, lafla izaha lüzum bırakmıyor." ("... Eleştirisi", sf. 119, Alm.)

Böylesi karşı-devrimci şarlatanlık ve dalkavukluk tavrı gerçek-tende, bundan daha fazla doruk noktasına ulaştırılması mümkün değildir.

Bu, Mao Zedung'un başka bir tespitine karşı revizyonistlerin yönelttiği saldırıda da açığa çıkmaktadır. Mao Zedung "uzun süreli savaş" hakkında şunları yazdı:

- ◆ "Devrimci bir savaş sadece düşmanlarımızın zehirini imha etmekle kalmayan, aynı zamanda, kendi pisliklerimizi de-süpürüp atan bir panzehirdir. Her devrimci savaş büyük bir kudrete sihiptir ve bir çok şeyi değiştirir, ya da değiş, tirilmesinin yolunu açar." ("Uzun süreli savaş Üzerine", 1939, SE. c. II, sf. 15, Alm.)

Revizyonistlerin yorumu şöyle:

"Maoistler şu temel gerçeği gözardı etmektedirler: Dönüşümün a r a ç l a r ı , dönüşümün h e d e f l e r i karşısında tarafsız kalamaz. Marksizmin kurucuları, proletaryaya şiddet aracının yalnızca z o r u n l u bir tedbir olduğu ve çok sınırlı bir mahiyet taşıdığı yönünde bir çok kere uyardılar. Onlar aşırı mücadele araçlarının kullanılması tehlikelerin altını çizdiler. ("... Eleştirisi", sf. 148 ve 150, Alm.)

Ne var ki, Mao Zedung araçların tarafsızlığından kesinlikle söz e t m e m e k t e d i r , tam tersine o, hedef ile araçlar arasında olumlu bir bağıntı kurmaktadır. Fakat buna karşın revizyonist profesörler ise, her şiddetin kötü olduğu, insanları lekelediği, fesatlaştırdığı ve ahlaksızlaştırdığı yönünde feryat eden papazların yaptığı tarzda olumsuz bir ilişki kurmaktadır.

Revizyonistler klasiklerin "bir düzüne işaret"lerinden utanmazca içkembeden atmalarına rağmen, kendi ağlamaklı revizyonist saçmalıklarını kıl payı kadar dahi haklı çıkartabilecek tek bir alıntı bile gösteremiyorlar. Çünkü durum tam tersidir ! Marksizm-Leninizmin klasikleri silahlı mücadelenin tamda k u r - t a r ı c ı rolünü bir çok kez vurguladılar.

Engels Silahlı mücadelenin imkanları hakkında, Dühring'in girdiği "çıkmaazla" alay etti. Hedef ile araçların arasındaki ilişkiye gelince, silahlı mücadele, proletarya diktatörlüğü gibi araçların kullanılması, komünizmin hedefleriyle çelişiyormuş gibi görünmesi, fakat gerçekte komünizmin ideallerine ulaşabilmek için vazgeçilemez olmaları, materyalist diyalektik ile tam bir uyumluluk içindedir. (Bu konudaki klasiklerin tavrını ortaya koyan bu broşürün, II/2 bölümüne bakınız).

Revizyonistlerin, Mao Zedung'un şüphe götürmeyen Marksist-Leninist görüşlerine karşı başlattıkları demagojik kışkırtma kampanyası, diğer ülkelerdeki silahlı mücadeleleri destekleyen ÇKP'nin 60'lı yıllarındaki devrimci pratiğine karşı saldırılarıyla el ele yürüdü. Modern revizyonistler "devrim kıvılcıklarını" söndürücüler olarak vazife görmek istiyorlardı, o d ö n e m d e k i ÇKP hakkında şunları yazıyorlardı:

"Her araçla 'halk savaşını' propaganda yapmakla Çinli önderlerin hangi maksadı güttüğünü insan kendi kendisine soruyor. Bu sorunun tek cevabı vardır: Bu politikanın amacı, dünyanın çeşitli yerlerinde silahlı çatışmaları kışkırtmaktır. ... Endonezya, Birma, Kongo, Taylant, Malezya' daki aşırı unsurların (ÇKP tarafından -- Ç.N.) desteklenmesi bir düşünülün. ("... Eleştirisi", sf. 104, Alm.)

Revizyonistlerin burda saldırdıkları şey, ÇKP'nin o dönemde, Endonezya KP sine, Birma KP'sine, Taylant KP'sine ve Malezya KP'sine vs. yaptığı proleter enternasyonalizmin bir ifadesi olan destek idi. Revizyonistler bir adım daha giderek bu ülkelerde en az ihtiyaç duyulan şeyin silahlı kurtuluş mücadelesi olduğunu açıklıyorlar:

"Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde bugün öncelikle anti-emperyalist mücadelenin pratik ve ekonomik metodu gündemdedir. ... Bundan dolayı, silahlı mücadeleyi mutlaka laştırmak ve bu kitadaki ülkelerin önüne merkezi bir görev olarak koymak tamamen yersizdir." (agy., sf. 103/104)

Revizyonistler bu görüşleriyle (ki, bu görüşler revizyonist Deng Sio Ping tarafından, 1974 te, UNO'daki konuşmasında kışkırtıcı revizyonistleri ile uyum içinde, daha da sistemleştirildi.) dünya emperyalizminin karşı devrimci ideologları olduklarını kanıtlamışlardır.

Yukarda bahsi geçen Mao Zedung'un pasajlarının hepsinin 1949'dan önce olduğunu vurgulamak zorundayız. Bundan Mao Zedung'un bundan sonraki dönemde, özellikle, sosyalizme "barışçıl parlamenter yol"un beyan edildiği SBKP'nin 20. Parti kongresinden sonra, zora dayanan devrim konusundaki tavrı nasıldır sorusu ortaya çıkmaktadır.

Ne yazık ki, Mao Zedung'un 20. P.Kongrenin "barışçıl yol" ile doğrudan ilintili resmi ve otorize olmuş yazıları yoktur. Bu konuda materyal elde edebilmek için ne yazık ki, Mao Zedung'un ölümünden sonra, Deng-Sio Ping revizyonistleri tarafından yayınlanan, "Beşinci Cilt" denilen belgeyi ele almaktan başka olanağımız yoktur. Ancak, "Beşinci Cilt"te yayınlanan ve fakat daha önce yayınlanmamış olan Mao Zedung'un yazı ve konuşmaların mutlaka hakkiki ve tahrif edilmemiş olduğundan hareket etmememiz i vurgulamak zorundayız. Kaba tahrifler de asla dışlamaz. (*)

Ancak bu "Cilt"in şüphesiz ki, ideolojik olarak belli bir etkinliği olduğundan dolayı, bunların gerçekten Mao Zedung'un asıl pozisyonlarını yansıtır yansıtmadığını kesin olarak saptamak , burda yer alan pozisyonlar hakkındaki tavrımızı belirleyeceğiz. "Devrimin aktif destekleyicileri olun" başlıklı, 1957 tarihli otorize olmamış yazıda, SBKP'nin 20. P.Kongresine doğrudan temas edilerek şöyle denilmektedir :

"Barışçıl geçiş konusunda da Krusçof ve adamlarıyla aynı görüşüyoruz. Görüşümüze göre, her ülkenin proletarya partisi her iki ihtimale de hazır olmak zorundadır. Birincisi barışa; ikincisi savaşa. Birincisi KP, Şubat devrimi ile Ekim devrimi arasında, Lenin tarafından atılan slogandan öğrenerek, hakim sınıflardan barışçıl geçiş talepleri. Çan Kai Şek'e barış görüşmelerini teklif ederken bizde aynı şekilde davrandık. Burjuvazi ve karşı devrim karşısındaki bu savunma sloganı, savaşı değil, barışı istediğimizi gösterir ve kitleleri kazanmamıza yardım eder. Taktik bir mahiyet taşıyan bu slogan, insyatif elimize veren bir slogandır. Ancak burjuvazi hiçbir zaman iktidarı gönüllü olarak elden bırakmayacaktır ve şiddete başvuracaktır. Ve bu da ikinci ihtimaldir: Savaşı istiyorsanız, o zaman ilk darbeyi siz vurun. Ama o zaman karşı darbeyi vurmaktan başka çıkar yolu kalmaz bize. İktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, stratejik slogandır. Sadece ve sadece barışçıl geçişe inanıyorsan o zaman herhangi bir sosyal demokratik partisinden hiçbir yönde ayrı değilsin. Japonya

(*) Bu tür tahrifler hiçbir şekilde kapsamlı "düzeltme"ri şart koşmamaktadır. Tek bir kelimenin değiştirilmesi ya da aktarılmaması bile, evet hatta Çinçenin yazı işaretlerinin bir tekinin değiştirilmesi de, yazının asıl anlamını tamamıyla değiştirebilir. Bunun dışında Çinceden tercüme yapılırken de özellikle nüans farklılıklarının belirleyici olduğu yerlerde, çok çeşitli tahrifat yapma olanakları vardır.

sosyal demokrat partisi aynı bu şekilde davranıyor, o sadece bir olanağa hazırdır; yani o hiçbir zaman şiddet kullanmak istemediğini açıklıyor. Aynı şey dünya-daki tüm sosyal demokrat partiler içinde geçerlidir. Genel olarak konuşulacak olursa, proleter bir parti her iki ihtimal içinde hazır olması gerekir. Birincisi, bir centilmen yumruğun yerine gerekçeleri yet tutar. İkincisi, eğer bir serseri bana yumrukla saldırıyorsa, o zaman bende ona aynısını ona karşı uygulayım. Böyle bir yaklaşım her iki olasılığı da nazari dikkate almakta ve hiç bir şeyi bulanık bırakmamakta. ("Devrimin aktif destekleyicileri olun.", 1957, Cilt V. sf. 562, Alm.)

Burda önemli miktarda alayın mevcut olduğu göz önünde bulundurulsa bile, bu tavır kaba hatalar içermekte ve son derece çelişkili ifadelerde bulunmaktadır.

a) Bir taraftan, burjuvazi "her bir zaman gönüllü olarak" çekilmeyecektir ve "o şiddete başvuracaktır", denirken bu alıntıda Krusçof'a karşı muhalefet edildiği ifade edilmektedir. Aynı bağtıda şu doğru tespit yapılmaktadır: İktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi -- stratejik hedef işte budur. Ancak bu doğru tespitler Krusçof revizyonistlerine karşı tutarlı ve saldırgan bir şekilde savunulmamakta, Krusçof'un "barışçıl-parlamentarist yol"una karşı, eski devlet mekanizmasının silah zoruyla parçalanmasının zorunluluğu, ortaya çıkartılmak zorunluydu. Bunun yerine doğru tespitlerin değeri, gerekçelendirilmenin devamında dü-şürülmektedir.

b) Gerek Rus gerekse de Çin devriminin özel durumlarının genelleştirilmesi de kabul edilemez niteliktedir. Şubat devrimini gerçekleştirdikten sonra ve silahlarla donatılmış vaziyette, Rus proletaryasının özel durumu, ama aynı zamanda, halk kurtuluş ordusu gibi devasa bir salahlı gücü meydana getiren, uzun süreli devrimci savaştan sonra Çin'de ortaya çıkan özel durum da, alıntıda şematik olarak her ülke ve her durum için genelleştirilmektedir. Lenin ve Mao Zedung tarafından belli tarihi özel şartlar altında uygulanan aynı taktiğin, proletaryaya somut şartlardan bağımsız olarak her ülkede uygulanması öğütlenmektedir. Kaldı ki Lenin'in hakim sınıflardan barışçıl geçiş "talep ettiği" söylenirken, Şubat devriminden sonraki durumun özü tahrif edilmektedir. Lenin'in Şubat devriminin sonuçlarına, özellikle, eski devlet cihazının kısmen parçalandığı ve bundan dolayı da felç olduğu şartlarda, devrimci halk kitlelerinin silahlı olmasına dayanarak, devrimin "barışçıl" yani iç savassız bir şekilde gelişmesini belli bir müddet mümkün görmesinden oluşan sorunun özü böylelikle hasır altı edilmektedir.

c) Ayrıca "taktik" üzerine. pasajda sanki taktiğin, halk kitlelerini kazanmak için bir "numara" rolünü oynuyormuş gibi bir sonuç çıkmaktadır: Burjuvazinin "şiddete başvuracağı" biliniyor ama buna rağmen, burjuvazi kesin olarak gönüllüce geri çekilmezse onu haksız düşürmek için "barışçıl bir geçiş" burjuvazinin barışçıl bir şekilde geri çekilmesi talep edilmektedir. Buna karşı olarak Lenin'in amacı katiyen uygu-

lanması mümkün olmayan bir "talep" ile, "taktik bir numara" dan yola çıkarak halk kitlelerini kazanmak değildi. Tam tersine Lenin, g e r ç e k t e n d e belli bir zaman için ortaya çıkan geçici olarak önderliği ele geçiren ve fakat güvenilir bir iktidar organına sahip olmayan burjuvaziyi "barışçıl" olarak yani iç savaş o l m a d a n "geri çekilmeye" zorlanması imkanından hareket etti.

d) Pasajın devamında, iki imkanın birisinin taktik, diğerinin stratejik iki ayrı değerlendirme, tekrar geçersiz kılınarak, ikisinede hazırlanılması gerektiği, iki imkandan söz edilmektedir. Hem "gerekçeler" hem de "yumruklar"ın yolu. Bu bağlamda bir karışıklı yaratılmakla kalmamakta, aynı zamanda bu "yumrukların yolu" yanı sıra şiddetsiz "gerekçelerin yolunu" yani sömürücü sınıfların ve iktidar organlarının barış içinde "ikna edilmesi" yolunu propaganda eden Kruşçof revizyonistleri izlemek te demektir.

e) Yazı mentni "ilkin siz vurun bayım!" parolası altında, silahlı ayaklanmayı, ancak burjuvazinin silahları konuşturmasından sonra başlatan, s a v u n m a tavrının kuvvet unsurlarını da içinde barındırmaktadır. Bu, insyatif, zaman seçimini ve baskın anını tamamıyla burjuvaziye terk eden, öldürücü bir anlayıştır.

f) Savaşı istemiyoruz, savunmacı yeminle ve bir centilmen yumruğun yerine gerekçeleri yeğ tutar şeklindeki tez aracılığıyla, kitleler devrimci savaş anlayışı ile eğitilemez. Böylelikle sadece Marks, Engels Lenin ve Stalin'in değil, aynı zamanda otorize olmuş yazılarından yukarda aktardığımız gibi, Mao Zedung'unda propagandasını yaptığı gibi, devrimci savaşın devasa kurtarıcı ve arındırıcı bir kuvvet yerine, "zorunlu bir kötülük" yani olumsuz olarak gösterilmektedir.

Mao Zedung'a mal edilen bu açıklama (ki, belirttiğimiz üzere bunların gerçekten Mao Zedung'a ait olup, olmadığını kontrol edebilecek durumda değiliz), Kruşçof revizyonistlerin saldırılarına karşı ilkelere dayalı bir karşı koyma değildir. Bu, Mao Zedung'un yukarıda aktardığımız önceki yazılarında yer alan doğru görüşlerin de tutarlı bir savunulması değildir. Bu cevap, Kruşçof revizyonizmin saldırıları karşısında geri çekilmenin ve teslim olmanın bir ifadesidir, ki orada Kruşçofçu tezlerle doğrudan bir köprü kurulmaktadır. Bu alıntıda geliştirilen anlayışın doğurduğu pratik siyasi propagandanın etkisi, bizzat "parlamentar-barışçıl" yol için yapılan açık ve direkt propagandanın etkisinden daha az felekettli değildir. Burda biraz olsun Kruşçof revizyonizmine karşı durma isteği belli olmasına rağmen, bu tespitler yinede geçerlidir.

* * *

Açıklayıcı ek 5: Marks ve Engels'in devlet ve devrim konusundaki görüşlerinin gelişimi üzerine

"Devlet ve Devrim" adlı temel yapıtında (anti parantez içinde, bu eserin birinci bölümünde - zorun olumsuz rolünü propaganda yapan nasihatçılara karşı polemik içinde -- Marks ve Engels in zora dayanan devrim üzerine hangi övgüleri düzdüklerinin gösterildiğini de belirtelim), Lenin, Marksizmin klasiklerinin nasıl incelenmesi gerektiği üzerine çok güzel örnekler sunmaktadır. Klasiklerin öğretilerinden temel ve ilkesel sonuçları ortaya çıkartmak ve açıklamak yetmez aynı zamanda, klasiklerin hangi tarihi gelişmelere dayanarak görüşlerini benimsedikleri, somutlaştırdıkları ve kesinleştirdikleri hakkındada açıklık yaratılmak zorundadır.

1848 den 1851 arasındaki devrim yıllarının tecrübelerinden başlayarak (2. bölüm) Paris Komünü'nün tecrübelerinin Marksist analizi ile devam ederek (3. bölüm) ve 1872'den 1891'e kadar Engels'in tamamlayıcı açıklamalarını toparlayarak (4. bölüm), Marks ve Engels'in proletaryanın hegemonyası düşüncesinin ve bu düşüncenin tamamlanmış biçimi olan proletarya diktatoryasını nasıl geliştirdiklerini, nasıl somutlaştırdıklarını ve nasıl uyguladıklarını Lenin, Marks ve Engels'ten alıntı ve bunlar üzerine yorum yaparak, pasaj, pasaj ayrıntılı olarak ortaya çıkartmaktadır. (Lenin "Devlet ve Devrim" 1917, TE. c. 25, sf. 393 - 507; Türkçesi, güncel yayınları)

* 1848-1851 arasındaki tecrübelerle dayanarak, Marks ve Engels'in, memurların ve özellikle daimi ordunun artmasından; memur ve herşeyden önce askeri mekanizmasının mükemmelleştirilmesi ve sağlamlaştırılmasından yola çıkarak, devrimin "tüm güçlerini" bu devlet zorunu "imha için bir araya toplaması gerektiği" sonucuna nasıl vardıklarını, Lenin bu eserinde ortaya koymaktadır. (agy. sf. 421, Türkçesi, sf. 31)

* Marks ve Engels'in Paris Komünün tecrübelerini, eski devlet cihazının parçalanması ilkesinin ilk uygulanması olarak nitelediklerini ve Proletarya diktatörlüğü devletinin hangi özelliklere sahip olacağı ve onun için hangi perspektiflerin olduğu sorununun incelenmesine geçtiklerini ortaya kor Lenin. (bu sorunlar kompleksini bu sayıda ele almadık ve fakat proletarya diktatörlüğü sorunu üzerine çıkartacağımız sayıda bunu ele alacağız.) (agy. sf. 430; türkçesi sf.40 v.d.)

* Parlamenterizimin acımasız eleştirisi de özel öneme sahiptir. Marks parlamenterizimin seçim maskaralığını, "egemen sınıfın hangi üyesinin parlamentoda halkı temsil etmesi ve ayağının altında çiğnemesi (ver- und zertreten) gerektiği" konusunda seçme imkanı olarak damgalamıştı. (agy. sf. 434; Türkçesi, sf. 44)

* Engels'in tamamlayıcı açıklamalarının değerlendirilmesinde, Lenin, Engels'in, ezilen sınıfların ve proletaryanın silahlara sahip olup, olmadığı şeklindeki sorusunu, devrim etablarının analizi için özel bir kıstas olarak bilince çıkartmaktadır. (agy., sf. 463; Türkçesi sf. 71)

* Marks ve Engels'in söz konusu olan tüm değerlendirmelerine dayanarak Lenin, proleterya diktatörlüğü, özel olarakta, devletin sönməsinin ekonomik temellerini ele aldıktan sonra (5. bölüm), oportunistler tarafından Marksizmin bayağılaştırılmasını incelemektedir (6. bölüm) (agy., sf. 489; 97 ve devamı). Kautsky'nin broşürleri ve onun Marksizme ihanetini de gün ışığına çıkartarak, Lenin devlet cihazının parçalanmasını vurgulamayan "devlet iktidarının ele geçirilmesi" şeklindeki her türlü bulanık formülasyonlardan sakınılması yönünde ihtar etmektedir. Ve Lenin zora dayanan devrim ve eski devlet cihazının topyekün parçalanması ilkesinin iğdiş edilmesinin; "Kapitalizmin, sosyalizme doğru büyümesi" şeklindeki reformist düşünceye ve "parlamentoda çoğunluğun sağlanmasıyla, devlet iktidarını ele geçirme" şeklindeki sınırsız reformizme adım - adım nasıl döndüğünü göstermektedir. (agy., 505; 112)

"Devlet ve Devrim" adlı eserinde, en gizli biçimi de dahil olmak üzere, oportünizm karşı acımasız mücadelesinde Lenin, herşeyden önce, Marks ve Engels'in, eski devlet cihazının parçalanmasının mutlak zorunluluğuna ilişkin öğretilerini ön plana çıkartmaktadır.

Devrimciler olarak Marks ve Engels ta başından beri zora dayanan devrimlerin zorunluluğu üzerine berrak bir değerlendirmeye sahiptilerdi. Önceden meydana gelen devrimlerin tarihini itina ile inceleyen Marks ve Engels tarihi olarak zamanı dolan ve yıkılmaya mahkum olan sömürücü sınıfların, iktidar ve cennetlerini hiçbir zaman gönüllüce elden bırakmayacağı hakkında hiç şüpheleri yoktu. Baskı altında tutulan sınıfların, sömürücü sınıfları insafa çağırılar ve yerine getirilemeyecek arzularla yenemeyecekleri düşüncesi, Marks ve Engels in ta ilk eserlerinde mevcuttur. Daha ilk yazılarında Marks,

- ◆ "Eleştiri silahının, silahların eleştirisinin yerini almayacağını (Marks-Engels, TE., c.1, sf. 385, Alm.)

yanlış anlaşılmağa meydan vermeyecek bir şekilde vurguladı.

Bu devrimci temel öğretiye Marks ve Engels daima sadık kaldılar. Şimdiye kadar meydana gelen büyük burjuva devrimlerini ve 1840'lı yıllarının sonlarında Almanya'daki devrimin özelliklerini ve nihayet 1871'deki kahraman Paris Komününü inceleyerek, Marks ve Engels (önceki burjuva devrimlerinin tersine) mevcut devlet cihazını basit bir şekilde devir alınamayacağını ve toplumun diğer kuruluşları gibi (fabrika, hastane, demiryolları vs. gibi) kendi çıkarları doğrultusunda kullanılamayacağı; sömürücü sınıfların devlet iktidar cihazının aşağıdan yukarıya, yukarıdan aşağıya doğru parçalanıp, başka yeni tipte bir devletle değiştirilmesi gerektiğini içeren belirtiyi, proleter devrimin özelliği olarak keşf ettiler.

Eski devlet cihazının mutlaka parçalanması; dağıtılması ve yok edilmesi gerektiği şeklindeki bu bilgi; zora dayanan devrimin mutlak zorunluluğu için, kitlelerin sistemli, ideolojik ve örgütsel olarak silahlı devrime hazırlanmasının zorunluluğu için en önemli gerekçelerden birisidir.

Bu anlamda Marks ve Engels "Komünist Partisi Manifestosu"nda-

ki, şimdiye kadar var olan tüm toplumsal sistemlerin zor yoluyla yıkılması şeklindeki mükemmel çağırışı şu anlamda düzeltmeyi gerekli görüyorlardı: Hedef, mevcut devlet cihazının basit bir şekilde ele geçirilmesi değil, ama onun parçalanmasıdır. "Komünist Partisi Manifestosu"nun önsözüne şunlar eklendi:

- ◆ "İşçi sınıfı devlet çarkına hazırdan el koyup onu kendi amaçları için kullanamaz." (MEW., c.18;Türkçesi, sf. 8, öncü kitabevi)

Daha bundan bir sene önce Marks şunları tespit etmişti: Şimdiye kadarki devrimlerde olduğu gibi,

- ◆ "Bürokratik-askeri devlet çarkının bir elden diğerine geçmesi"

olanaksızdır. Ve Marks, aynı yerde, görevin bu devlet çarkını "parçalamak" olduğunu vurguladı. (Bkz: "Kugelman'a mektup", ME TE. c. 33, sf. 205

Basit bir şekilde bir sömürücü sınıfın yerine başka bir sömürücü sınıfın geçmesi söz konusu olmayan bu özelliği ve bu özel görevi Marks ve Engels, tekelci kapitalizm öncesi çağında, devlet cihazının henüz tamamlanmadığı, yani Avrupa Kitasında olduğu gibi o dönemde oralarda halka karşı bürokratik-militarist devlet aygıtı henüz ortaya çıkmadığı İngiltere ve Amerika için bu yasayı iki istisna ile sınırladılar.

Bu nedenden dolayı (başka sebepten ötürü değil) Marks, eski devlet cihazının parçalanmasının,

- ◆ "K i t a d a k i (yani İngiltere ve Amerika hariç) her gerçek halk devriminin ön koşulu" (agy.)

olduğunu açıkladı.

Eski sömürücü devletin, proleter devrimi ile parçalanması mutlak yasası, böyle gelişmiş bir devlet aygıtının olduğu her yerde istisnasız olarak uygulanmalıdır. 19. yüzyılın sonlarındaki İngiltere ve Amerika'ya atıfta bulunarak, Kautsky ve Kruşçof revizyonistleri, böyle bir parçalanma olmadan da yapılabileceğini ve proletaryanın şiddete dayanmasının gereksiz olduğu üzerine lakırtılarının yakından incelendiğinde geri tepen çürük bir silah olduğu ortaya çıkmaktadır.

Çünkü, bürokratik-militarist bir devlet aygıtının gelişmemiş olduğu yerlerde, bunların parçalanmasının zorunlu olmadığı düşüncesi, Marks ve Engels'te böyle bir aygıtın olduğu her yerde bunun mutlaka parçalanması gerektiği görüşünü de içerdiği basitçe anlaşılabilen bir gerçektir.

- ◆ Bütün dünyanın emperyalizm tarafından paylaşılmış olduğu, emperyalizm ve tekelci kapitalizm çağında, bütün ülkelerde parçalanması gereken yüksek düzeyde gelişmiş güçlü bir bürokratik-militarist devlet aygıtı mevcuttur.

Modern revizyonistlerin kendi "barışçıl yol"ları için örnek olarak gösterdikleri ("ikili iktidar", 2. Dünya Savaşından sonra Doğu Avrupa) tüm durumların özü, söz konusu ülkelerde proletaryanın, Proletarya diktatörlüğünü kurmadan önce burarlarda sömürücü sınıfların devlet aygıtının silahlı proleterya tarafından parçalandığı ya da tamamen felce uğratıldığı gerçeğinden ibarettir.

Bu ikili iktidar döneminde (1. Dünya Savaşının yarattığı durumdan da desteklenen) 1917 Şubat devrimi tarafından gerçekleştirilmişti; bu 2. Dünya savaşından sonra Doğu Avrupa'da bir dizi ülkede şiddetli darbeler sonucu, faşist devlet aygıtlarının parçalanmasına yol açan, bu ülkelerdeki halkların anti-faşist milli kurtuluş mücadeleleri ve Stalin'in kızıl ordusu tarafından gerçekleştirilmişti.

Sorun yakından incelendiğinde, modern revizyonistlerin atıfta bulundukları örneklerde de onların haksız olduğu ve proletaryanın ve ezilen sınıfların kurtuluşu,

- ◆ "sadece zora dayanan devrim olmadan değil, aynı zamanda
- ◆ egemen sınıflar tarafından yaratılan devlet aygıtı par-
- ◆ çalanmaksızın da i m k a n s ı z" ("Devlet ve Devrim",
- ◆ TE. c. 25, sf. 400, Türkçesi sf. 11)

olduğunu tespit eden Lenin'in ise haklı olduğu görülmektedir.

* * *

Açıklayıcı ek 6: Silahlı ayaklanmadan önce silahlı mücadelenin biçimlerinin uygulanması ve bireysel terörizm üzerine bazı düşünceler

Devrimci şiddetin kurtarıcı rolünün propagandasında, sadece şiddet kullanılmasının zorunluluğunu bir bütün olarak inkar eden sağ oportünizme karşı durmak yetmez', aynı zamanda, kendini "şehir gerillaları" olarak kavrayan guruplarda ifadesini bulan "sol"-oportünist çarpıtmalara karşı da durulması kaçınılmazdır.

Bireysel terör ile sınır çekilmesinde, kapitalist ülkelerde ayaklanmadan önce silahlı mücadelenin biçimlerinin uygulanması sorununda, Marksist-Leninist tavrın özel bir önemi vardır.

Öncelikle sağ oportünizme ve fakat "sol"-oportünizme karşı da mücadele içinde bu tür mücadele biçimleri konusunda, berrak bir Marksist-Leninist tavrın ortaya çıkartılmasının ilk ön koşulu, bu konudaki Marksizm-Leninizmin temel tezlerinin propagandasıdır.

Bireysel terörü çizgileri haline getiren çeşitli gurupların, mümkün olduğunca kapsamlı bir şekilde, Marksist-Leninist analizi ve eleştirisi, aynı zamanda emperyalizm tarafından koşuturulan, zindanlara sokulan ve katledilen yoldaşlar karşısında dayanışmanın da bir ifadesidir. Bu bağıntıda ve görevin bu şekilde konulmasını dikkate alarak Marksist-Leninistler, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in yazılarını inceleyerek, aktüel duruma uygulamalıdır.

"Lenin ve Stalin kitlelerin silahlı mücadelesinin ve bireysel terörün bazı sorunları üzerine" başlıklı, MLSP (Marksist-Leninist inceleme Dizisi)'in broşüründe, bireysel terör ile sınırlar çekilebilmesi için bazı önemli yazılar bir araya toplanmıştır.

* Büyük eseri "Ne Yapmalı?"nın çerçevesi içinde, "Ekonomizm ile terörizm arasındaki ortak yan nedir?" başlığı altında Lenin, sadece ekonomik mücadelenin önünde diz çökenler değil, aynı zamanda çarlığın temsilcilerine karşı suikastların taraftarlarının da kitlelerin devrimci eylemlerini küçümsemediklerini", "devrimci çalışma ile, işçi hareketini bütünleştirme esas görevini kavramadıklarını göstermektedir.

Lenin ekonomizm ile terörizm arasındaki ortak temelini kendiliğindenciliğin öğülmesi olduğunu söylemektedir. "Tek tek kişilerin fedakarca mücadelesi yönünde çağrı yapan" bireysel terörizmin taraftarları burda, ekonomik mücadeleyi değil, devrimci dava ile işçi hareketinin birleştirilebileceği üzerine inancını yitiren ya da hiçbir zaman bu inanca sahip olmayan ve öfkeleri için "terörizmden başka çıkış yolu görmeyen", "entellektüellerin kahrından kendiliğinden öfkelenmesini" göklere çıkarmaktadırlar. (Lenin "Ne yapmalı?", sf. 95/6, Sol yay.)

Lenin, terör aracılığıyla işçi hareketinin "uyandırılacağı" ve "harakete geçirileceği" şeklindeki yanlış ve anlamsız gerekçe

yi de çürütmektedir. Lenin'in de belirttiği gibi,

"Rus zorbalığının bile kızıştıramadığı kızıştıramayacağı kimselerin, kollarını kavuşturarak, hükümetin bir avuç teröristlere düellosunu kenardan seyredecekleri besbelli değil midir?" (Lenin agy., sf. 98)

* Ekonomik terör üzerine her iki makalesinde Stalin de sözde burjuvaziye korku vermek için teröre başvurduklarını söyleyen bireysel terörizmin taraftarlarının gerekçelerini ikna edici bir şekilde çürütmektedir:

"Her zaman işçi talepleri uğrunda mücadele etmeye hazır olan işçilerin güçlü kitle örgütleri arkamızda olmadığı müddetçe, burjuvazinin g e ç i c i korkusu ve bundan türeyen tavizler bize ne getirir? Ancak tüm olgular, böyle bir örgütün gerekliliğini öldürmekte ve kendileri için mücadele eden terörist kahramanların olduğu için, işçilerin birleşme ve b a ğ l a m a s ı z bir şekilde hareket etme isteğini ortadan kaldırdığını göstermektedir." (Stalin, "Ekonomik terör ve işçi hareketi", c. 2, sf. 102/103, Alm.)

Ekonomik terör taktiğinin bu eleştirisinden yola çıkarak Stalin bu tür görüntülerin burjuvazinin emekçilere karşı "yırtıcı ve acımasız eylemlerine" n e d e n olduğunu göstererek, kendi sınıfının üyelerine isabet ettiği zaman "kanlı ve göz yaşlı" korkunçluktan bahseden fakat kapitalistlerin işçi sınıfına karşı sürdürdüğü terörden hiç söz etmeyen kapitalistleri de teşhir etmektedir. (agy., sf. 112/112)

* Lenin ve Stalin sermayenin ve gericilğin temsilcilerine karşı terör sorununu "moral" sorunu olarak değil, t a k t i k bir sorun olarak ele aldılar. 1916'da Friedrich Adler'in Avusturya başbakanına karşı giriştiği suikast karşısında Lenin, politik öldürmeye ilişkin olarak bir mektubunda tamda bu yönde olan şu açıklamayı yapmaktadır:

"Terörist suikastlar, politik mücadele a ç ı s ı n d a n a m a c a u y g u n araçlar d e ğ i l l e r d i r... biz hiçte politik öldürmeye karşı değiliz ... fakat bireysel suikastlar devrimci taktikler olarak amaca uygun değil, zararlıdır." (Lenin, "Franz Kortschonev'e", c. 35, sf. 217, Alm.)

Sorunun moral açısından değerlendirilmesine gelince, bu konuda Lenin, oportunistlerin "uşaklık ruhunu" ve kendilerini eylemden şarlatanca ayırmalarının en keskin bir şekilde alaya alınmasını ve "Adlerin eyleminin moral açısından haklı gösterilmesini" talep etmektedir (aynı yerde).

Yani sorun, teröre karşı olmalı mı, olmamalı mı değildir. Sorun kitlelerden kopuk terörist suikastlara karşı olmaktadır. Lenin'in hiçbir zaman şüpheye yer vermediği şey, onun ezenlere karşı kitlesel terör için, proletaryanın kızıl terörü için ta-kındığı olumlu tavidir.

- ◆ "Oysa, Büyük Fransız Devriminin terörünü 'ilke olarak'
- ◆ mahkûm edebilen, ya da bütün dünyanın burjuvazisi tara-

- ◆ fından kuşatılmış muzafer devrimci bir parti tarafından
- ◆ genel olarak uygulanan terörü mahkûm edebilen kimselerle
- ◆ Plehanov, daha 1900-1903 yıllarında, henüz marksist ve
- ◆ devrimci iken, alay etmiş, onları gülünç duruma düşürmüş-
- ◆ tür." (Lenin, "Sol Komünizm", sf. 24/25, Sol yay.)

Zinoviyef daha devrimci iken, ona 1916 de yazdığı bir mektupta Lenin, kitlelerin kitlesel terör için insiyatiflerinininkösteklenmesine karşı şiddetli bir biçimde protesto etti:

- ◆ "İşçilerin Petrograt'ta Volodarskis'in (1913 de "Sosya-
- ◆ list devrimciler" tarafından öldürülen Petrograt sovyeti
- ◆ yürütme komitesi üyesi -y.n.) öldürülmesini, kitlesel te-
- ◆ rör ile cevaplamak istediklerini ve onların geri tutul-
- ◆ duğunu MK'de daha bugün öğrendik.

◆ Bunu şiddetli olarak protesto ediyorum !

- ◆ Kendi kendimizi rezil ediyoruz: Önce Sovyet temsilcilerinin
- ◆ kararlarında bile kitlesel terörle tehditler yağıdırıyoruz,
- ◆ daha sonra sorun gündeme gelince de kitlelerin t a m a m
- ◆ e n doğru olan devrimci insiyatiflerini destekliyoruz."
- ◆ Buna akıl erdirilmesi mümkün değildir !"
- ◆ (Lenin, TE. c. 35, sf. 313, Alm.)

Ve Lenin genel olarak şunları belirtmektedir:

- ◆ "1914-1918 deki emperyalist savaştan sonra, sonu gelmeyen
- ◆ bir krizin, eski ilişkilerin çözülmesi ve sınıf mücadelenin
- ◆ keskinleşmesi süreci içine giren ülkelerde -- ki, bu dün-
- ◆ vana bütün ülkeleri açısından geçerlidir -- (iki yüzlü
- ◆ ve laf kahramanlarına rağmen) terör olmadan yapılamaz. Ya
- ◆ Amerika, İngiliz (İrlanda), (faşist) İtalya, Almanya, Ma-
- ◆ caristan çapındaki beyaz burjuva terörü, ya da proleter
- ◆ kızıl terör. Bunların arasında orta yol, üçüncü bir yol
- ◆ yoktur ve olamaz." (Lenin, TE. c. 32, sf. 370, Alm.)

Toparlayıcı olarak bireysel terörün savunucularının merkezi hatalarının sömürülen kitlelerin devrimci hareketinden bağımsız olarak ve kitleleri eğitmeden, politik suikastlar ve terörist eylemler örgütlemelerinden ibaret olduğunu söyleyebiliriz.

Fakat bundan komünistlerin bir bütün olarak terörün uygulanmasını mahkûm ettikleri sonucu çıkmaz. Komünistler terör eylemlerinin kullanılmasıyla devrimci kitle hareketi arasındaki ilişki sorununu kendi kendilerine sorarlar ve köle sahiplerine ve sömürücülere karşı devrimci k i t l e s e l t e r ö r ü n kullanılması yönünde kitleleri eğitiler.

Karşı-devrime karşı proleter kızıl terör; bireysel terörün savunucularına karşı komünistlerin propaganda yapmaları gereken şey işte budur.

* * * * *

Açıklayıcı ek 7: "Barışçıl yol" karşı-devrimci teorisine karşı Endenozya Komünist Partisi'nin ve Şili Devrimci Komünist Partisi'nin verdikleri mücadele -deki çizgileri üzerine

I. Endenozya'da 1945 devriminin tecrübelerinden ve 1965'deki karşı-devrimci olaylardan Endenozya Komünist Partisi'nin devrimin yolu sorunu üzerine çıkardığı iki öğreti

Endenozya KP 1965'de feci bir yenilgiye uğradı. Karşı-devrim yüzbinlerce yurserver ve komünisti doğradı. Bunun üzerine Endenozya KP " i k i yola hazırlanma"yı, yani devrimin barışçıl ve barışçıl olmayan yolunu içeren kendi çizgisini özeleştirici bir incelemeğe tabi tuttu.

1. Her devrimin temel sorunu devlet iktidarı sorunudur

Endenozya KP'nin özeleştirisinin bir bölümü de, hala görevleri çözülmemiş olan 1945'deki Austos devriminin başarısızlığa uğramasıyla ilgiliydi. Endenozyalı yoldaşlar şunları tespit ettiler:

"1945 devriminin görevlerinin hayata geçirilmesinin ön koşulu yabancı emperyalistlerin devlet aygıtını salt ele geçirmek değil, tüm sömürgeci devlet cihazının parçalanması ve işçi sınıfı önderliğinde, tüm anti-faşist ve anti-feodal sınıflar tarafından desteklenen vepyeni bir devletin kurulması olmak zorundaydı. 1945 devrimi proleteryanın önderliğinde gerçekleşmediği için, sözü geçen ön koşul yerine getirilemedi. Sömürgeci devlet aygıtı tamamıyla parçalanmadı. Sonradan kurulan Endenozya Cumhuriyeti, halk demokrasi diktatörlüğü değil, bir burjuva cumhuriyetiydi." (EKP, kendisini modern revizyonizmine karşı mücadele içinde arındırmakta ve güçlendirmektedir - EKP MK siyasi bürosunun 5 önemli belgeleri, Münster, 1973, s.39,A.)

Devamla EKP şunları tespit ediyor:

"Sömürgeci bürokrasinin aygıtları tamamıyla parçalanıp, yerine devrimin çıkarları uğrunda yaratılmış y e n i organlar geçirilmediğinden dolayı, komünistlerin hükümet işlerine katıldığına, evet hatta onların kabineye önderlik ettiğinden bile Endenozya Cumhuriyeti, özü itibarıyla bir demokratik halk devleti d e ğ i l d i ." (agy., sf. 26, Alm.)

Eski devlet aygıtı tamamıyla ve eksiksiz olarak parçalanmadığından dolayı, 1945'deki Endenozya devrimin halk demokrasisi iktidarını kuramadığı merkezi bir öğretilidir.

2. "Barışçıl yol" hakkında özeleştirisi

Endenozya KP öz eleştirisinde, çizgisinde var olan başka bir temel hatayı da su yüzüne çıkartmaktadır: Zora dayanan devrim ve "barışçıl yol" karşısındaki tavrı:

"Son 15 senenin tecrübeleri bize, PKİ'nin parlamenter ve le-

galmücadelenin diğer çeşitlerini giderek, Endenozya devriminin esas mücadele biçimi haline soktuğunu göstermektedir. Bu böyle oldu çünkü; parti "barışçıl yol'u kesin olarak reddetmeyi ihmal etti ve sömürge ya da yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki devrimin genel yasasını yüksekte tutmadı. O esnada ise, Parti önderliği Endenozya devriminin stratejik hedeflerine ulaşmada, parlamenter ve diğer legal mücadele biçimlerinin, e s a s m ü c a d e l e b i ç i m i olduğu görüşünü savunuyordu." (sf. 54)

"Tutulması gereken yolun oportunist "barışçıl yol" olmadığını inandırabilmek için parti önderliği sürekli olarak iki olanaktan; yani "barışçıl" ve "barışçıl olmayan" yol olanağından söz etmekteydi. Önderlik, "barışçıl yol' olanağına böylelikle daha çok yaklaşabilmek için (*)", parti açısından barışçıl olmayan yola hazırlanılmasının daha iyi olacağını da ekliyordu. Bu tür açıklamalar partinin gideceği yol hakkında bulanıklık yarattı. Böylelikle de, gerçekte hiç olmayan 'barışçıl' bir yol üzerine umutlar, parti üyelerinin, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin zihnine yerleşti.

Parti önderliği hiçbir zaman partiyi, proleteryanı ve emekçi kitleleri barışçıl olmayan yol olanağı doğrultusunda hazırlamadı. Bunun en çarpıcı kanıtı, '30 Eylül hareketinin' başlayıp yenilgiye uğratılmasından sonraki faciadır. Çok kısa bir süre içinde, karşı-devrim yüzbinlerce komünistin ve komünist olmayan devrimcinin canına kıyabildi ve hapse atabildi. Parti pasif bir konumdaydı, devrimci kitle örgütleri felç olmuştu. Eğer Parti önderliği devrimci çizgiden sapmasaydı, böyle bir durum hiçbir zaman ortaya çıkmış olmazdı". (agy, sf. 55/56, Alm.)

Endenozya KP'nin de tespit ettiği gibi, revizyonist barışçıl yol görüşü, parti programında da ifadesini buldu:

"Eu programda, barışçıl veya parlamenter yol 'gerçekleşmesi için devamlı uğraşmamız gereken bir olanak' olduğu savunuluyordu." (agy, sf. 100)

Endenozya Komünist Partisi;

"Endenozya halkının kurtuluşunun tek yolu, silahlı devrimdir." (agy., sf. 115)

sonucuna varmaktadır.

(*) Burda bir düzeltme yapmak zorundayız. "Deng Sio Ping'in üç dünya teorisi şemasının eleştirisi" başlıklı ortak açıklamada, barışçıl olmayan yola iyi hazırlanırsa, barışçıl yolun daha muhtemel olacağı düşüncesinin ÇKP'nin Polemiğinde yer aldığı yanlış olarak iddia etmiştik. Ancak veniden yapılan bir inceleme, böyle bir pozisyonun ÇKP'nin 1963/64 'deki polemiğinde yer almadığını göstermiştir. Bu düşünce AEP'nin 1962'deki makalelerinde yer almıştır: Orda şunlar deniyor :

"Ama aynı zamanda barışçıl olmayan olanağa hazırlanırsa, barışçıl yol ihtimali daha da artacaktır." ("Marksizm-Leninizm revizyonizm üzerine zafer kazanacaktır." C. 1, sf. 119, Alm.)

Böylelikle EKP'si ilk parti olarak, o dönemde hakim olan revizyonist "iki yol" teorisine karşı tavır aldı ve isim vererek yap-masa da, genel hat için "Öneri"yi ya da "Polemik"i bu konuda e-leştirdi.

II. Hakim sınıfların ordusunun parçalanmasının zorunluluğu ve Şili'de "barışçıl geçiş"in imkansızlığı öğretisinin Şili Devrimci Komünist Partisi tarafından savunulması

Şili'deki karşı-devrimci olaylar halk kitlelerinin devrimci ruhunun zayıflamasına, tehtit eden tehlikeler karşısında hazırlıksız kalmasına, burjuvazinin karşı devrimci plan ve eylemlerine kararlı devrimci eylemlerle cevap verme yeteneğinin ve imkanın kaybedilmesine yol açan, "barışçıl yol" hayali ile halk kitlelerinin yolları saptırılmasını hangi facialara yol açacağını çarpıcı bir şekilde sergilemiştir.

"Barışçıl yol" hayali, modern revizyonizmin Şili'de de kitleleri devrimci kurtuluş savaşından alıkoyma nın bir aracıydı. "Unidad Popular" a bizzat katılan Şili Komünist Partisi modern revizyonistleri, hakim sınıfların mevcut iktidar aygıtları hakkında hayalleri körükledi ve işçileri, sadece ideolojik olarak değil aynı zamanda reel olarak ta sili ahsızlan-dırıldı.

Revizyonist ŞKP şöyle yazıyordu:

"Politik çatışmalara katılmayan ve meşru sivil iktidara boyun eğen ordunun (Streitmacht) ki o pro-fösyonel bir kuruluş olarak yaşamına devam etmektedir, ayakta durması şartları altında, Şili'deki devrimci süreç tamamlanmaktadır. Ordu ile işçi sınıfı arasında ortak çalışma konusunda sıkı bir bağ ve karşılıklı bir saygı vardır. Devlet iktidarını ele geçirdiğimiz oranda ordunun da reorganize edilmesine başlayacağız." (C. Brançero, "Burjuva devletinden sosyalist devlete", Barış ve sosyalizmin sorunları, 8/73, 1031, A1)

Modern revizyonistler, devlet aygıtı ve onun esas bileşeni ordunun sınıfların üstünde olduğunu ve görevi işçi sınıfını ve ezilen sınıfları baskı altında tutmak olmadığını propaganda ettiler. Onlar, ordunun adım adım "reorganize" edilebileceğini propaganda ettiler.

Devrim düşmanı bu görüşlere karşı Şili Devrimci Komünist Partisi mücadele yürüttü. Faşist darbeden 3 ay önce Pinoçet tarafından gerçekleştirilen darbe girişiminden çıkartılan bir ders olarak, ŞDKP, modern revizyonistlerin "barışçıl yol" hayaline karşı çıktı ve hakim sınıfların ordusunun tamamıyla parçalanmasını savundu:

"Halk iktidarı, gerçekte ancak gericiliğin elinden sökülüp alındığında kurulabilir; bu yapılırken iktidarı koruyan ordu parçalanan m a k zorundadır. Kendi kendisini iktidar olarak ilan edince halk iktidarı gerçekleşeceği iddiası, ya

halk kitlelerinin iyi donanmış ve iyi eğitim görmüş vurucu ordu tarafından ağır yenilgisine yol açacak maceracı bir politikadır ya da tavizler koparmayı ve mevcut hükümeti, halk iktidarının bir ifadesi olarak lanse etmeyi amaçlayan salt bir blöftür.

Devrimci bir çizginin izlenmesi, halk iktidarının, güçlü bir orduya sahip olmaksızın, bujuva iktidarının kucağında bir 'çekirdek' ya da bir 'bitki' gibi gelişebileceği ve burjuvazinin iktidar pozisyonundan giderek geri çekilerek, parçalanan m a d a n barışçıl bir şekilde dışlanacağı şeklindeki hayallerin mahkum edilmesini talep etmektedir. Halk iktidarının yavaş yavaş oluşturulması görüşü sadece reformizmin bir çeşididir.

Savaş organları ciddi bir şekilde iktidarın ele geçirilmesi doğrultusunda hazırlanmak zorundadır. Bunlar sili a h l a n d ı r ı l m a l ı ve iktidara henüz sahip olmadıkları, bunu ancak mücadele içinde ele geçirebilecekleri bilinçlerine yerleştirilmelidir." (Causa Marxista-Leninista, Temmuz/Ağustos 73, W. Berlin'de Fransızca çevrisine dayanılarak basılmıştır.)

Güç dengesinden dolayı ŞDKP'nin faşist darbenin başarısını engelleyememesi, kitlelerin revizyonist hayallere karşı eğitilmesine ilişkin olarak doğru konumda olduğundan hiçbir şey değiştirmemektedir.

ŞDKP'nin bu günkü pozisyonu hakkında (*) kısa bir süre önce yayınlanan "Mao Zedung'un değerlendirilemsi" başlıklı broşür (bkz: MLPÖ'n'n Marksist-Leninist İnceleme Çevresi, sayı 3/80) bir bilgi vermektedir. Bu broşürün bir pasajında, Mao Zedung'un 1957'deki milli burjuvazi karşısındaki tavrının değerlendirilmesi ile ilintili olarak, "barışçıl yol" olanağı üzerine de durulmaktadır.

Biz burada, bu broşürde işlenen sosyalizmde milli burjuvaziyle sili a s i i t t i f a k mümkün mü yoksa değil mi (ki biz bunu kesin olarak reddediyoruz, bkz: MLİÇ, sayı 3/80) sorununu ele alamayız. Biz burada sadece ŞDKP'nin "barışçıl yol" hakkındaki tezini ya-kından inceleyeceğiz. Orda şunlar denilmektedir:

"Lenin örneğin 19. yüzyılın 60'lı yıllarında Marks ve Engels'in İngiltere ve Amerika için böyle bir çözümü olası gördükleri gerçeğine dayanarak, 'sosyalizme barışçıl geçiş'i propa-ganda eden Kautsky'i çürüttüğünde, Lenin (gerçekten uzlaşmaz çelişkinin uzlaşmaz olmayan araçlarla çözülmesi anlamına ge-len) bu olanağı m u t l a k olarak r e d d e t m e d i . Tersine O, Marks ve Engels'i bu olanağı o dönemde göz önünde

(*) Tebrik telgramlarından görülebileceği gibi, Endenozya KP, ya da en azından onun başkanı, Deng Sio Ping ve Hua Kuo Peng'den yana tavır takındı. Bunun dışında yeni herhangi bir merkezi belge bizim bilgimiz dahilinde değildir.

bulundurmaya iten somut şartların, Kautsky'nin atıfta bulunduğu zamanda bu imkanların bütünüyle ortadan kaybolduğunu açıkladı.

Fakat diğer taraftan da, aynı diyalektik ve materyalist anlayış Lenin'i proleterya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişmeye rağmen ve Eylül 1917'de mevcut olduğu gibi, proleteryanın büyük kuvveti ve ayaklanmaya hazırlık şartları altında, 'devrimin görevleri' makalesinde ortaya koyduğu gibi, iktida darın ele geçirilmesi uzlaşmaz çelişkisini barışçıl bir şekilde, yani bir ayaklanma olmaksızın çözebilme özel ve geçici bir ihtimalini kabul etmeye sevk etmiştir. ("Mao Zedung'un değerlendirilmesi", IV. Bölüm, MLIÇ, 3/80)

Burda zikredilen örnekleri broşürde ayrıntılarıyla birlikte inceledik. ŞDKP'nin sözünü ettiği gibi, antagonist çelişkiler, antagonist olmayan metodlarla keskinliklere çözülemez. Çözümle sözcüğünü önemle vurguluyoruz. Çünkü geçici bir erteleme, geçici bir yumuşama söz konusu olabilir, fakat antagonist, yani uzlaşmaz çelişkiler, yalnızca antagonist araçlarla, yani barışçıl iknaya dayanan bir metodlarla çözülebilir. 19. yüzyılın sonlarındaki İngiltere ve Amerika problemi -- kısaca söylenecek olursa -- buralarda icra gücü kuvvetli bürokratik-militarist bir aygıtın mevcut olmadığı ve bundan dolayı bu zaman dilimi içerisinde, böyle bir aygıtın askeri olarak parçalanması sorunu olmadığından ibarettir. Geçici olarak varolan bu durum, burjuvazi ile proleterya arasında antagonist çelişkilerin mevcut olduğunu ve bundan dolayı bunların (önce iç savaş süreci yaşanmış olsa) yalnızca zorla dayanan diktatörsel metodlarla, proleterya diktatörlüğünün kurulmasıyla çözülebileceği gerçeğini en ufak bir şekilde bile değiştirmemektedir. Dolayısıyla, "antagonist çelişki, antagonist olmayan metodlarla" çözülebilir şeklindeki tespit, bütünüyle yanlıştır ve modern revizyonistlere verilen bağışlanamaz bir tavizdir.

ŞDKP'nin atıfta bulunduğu "ikili iktidar" olayı da benzeri bir konumdadır. Burada da proleterya ile burjuvazi arasındaki antagonist çelişkinin elbette "barışçıl şiddetsiz" araçlarla değil, sadece şiddetli ve diktatörsel metodlarla çözülebilir olduğu açıktır. 1917 Şubat devrimi döneminde meydana gelen iç savaşın neticesi ile, eski devlet aygıtının önemli derecede parçalanması sonucu (ki ŞDKP bundan hiç bahsetmemektedir), yeni bir iç savaş olmaksızın sosyalist devrim aşamasına geçme olanakları belli bir müddet ortaya çıkması, düşmanları dost yapmadı, yani proleteryanın burjuvaziye karşı silahlı mücadelesinin şiddetle dayanan diktatörsel metodlarını kullanmasının zorunluluğundan hiçbir şey değiştirmez.

Bilindiği üzere, devrimin sosyalist aşamasının başlama sı, ilkin siyasi olarak iktidardan tamamiyle uzaklaştırılmasını ve daha sonra onun ekonomik olarak tamamiyle mülksüzleştirilmesini içeren, burjuvazinin sınıf olarak tasfiye edilmesinin aktüelleşmesi demektir. Proleterya ile burjuvazi arasında çelişkinin çözümü işte tamda budur. Gerek ulusal gerekse de uluslararası planda burjuvazinin tüm imkanlarını, bağlantılarını, ve umutla-

rının yitirmedeği şartlar altında, bunun (belki istisnai olarak iç savaşsız olabilir de) hiç bir zaman şiddetsiz gerçekleşemeyeceği gün gibi açıktır.

Proleterya ile burjuvazi arasında aslında uzlaşmaz olan çelişkilerin çözümünün henüz gündeme gelmediği ve proleteryanın belli çıkarlarıyla burjuvazinin belli çıkarlarının birbirine taban tabana zıt olmadığı bazı yanlış soruların mevcut olduğu durumlar elbette vardır. Fakat her iki durumda, sosyalist devrimin gerçekleşmesinin henüz gündemde olmadığı, yani her iki sınıf arasındaki çelişkinin çözümü henüz gündemde olmadığı bir zamana tekabül etmektedir.

"Antagonist çelişkilerin, antagonist olmayan araçlar aracılığıyla çözülmesi" (ki bundan yalnızca barışçıl iknaya dayanan demokratik metodlar anlaşılmaktadır) şeklindeki sahte bilimsel formül kılıfı ile de ortadan kaldırılamayan büyük bir karışıklık yaratmakta ve tüm bu sorunları bir birine karıştırmaktadır ŞDKP.

Ayrıca bu örnek, Mao Zedung'un savunduğu her şeyi fark etmeksizin, eleştirisiz bir şekilde kabul etmeminin insanı nereye götüreceğini de göstermektedir. Burjuvazi ya da burjuvazinin bir kesimi ile sosyalizmin inşa edilebileceği görüşünün yanlış ve vahim olduğu bilince çıkartılacağına, böyle bir görüşü "bilimsel" olarak gerekçelendirme girişimi insanı kaçınılmaz olarak revizyonist "barışçıl şiddetsiz" yolun savunulmasına götürür.

Şili ve diğer yerlerdeki facialar, siyasi iktidarın şu ya da bu şekilde namlunun ucundan çıktığı (bir iç savaş önlenilebilirse de proleterya diktatörlüğü her şart altında silahlanmış proleter tarafından kurulacaktır), devrimci gerçeği ile elde edilen zengin uluslararası tecrübeler ve ayrıca kendi devrimci deneyimleri, görüşümüze göre, ŞDKP'sinden yoldaşları, "barışçıl yol" hakkında ki modern revizyonistlerin teorik manevralarına karşı daha itinalı ve daha azimli bir şekilde mücadele etmeye sevk etmeliydi.

Umut ediyoruz ki, kendi saflarında revizyonist hayaller dağılmadan ve partinin kendisine, kahramanca mücadele veren işçi sınıfına ve tüm Şili halkına tamiri mümkün olmayan zarara yol açmadan önce, ŞDKP bu konu üzerindeki görüşlerini inceler ve düzeltir.

* * *

Türkçe sayı:

- I. Bölüm: MARKSİST-LENİNİST DÜNYA HAREKETİNİN GELİŞMESİNİN BAZI ÇOK ÖNEMLİ SORUNLARI VE "BÜYÜK POLEMİK" BELGELERİNİN ELEŞTİRİSİNİN GEREKLİLİĞİ
- II. Bölüm: MODERN REVİZİYONİZME KARŞI MÜCADELENİN TARİHİ ÜZERİNE
MODERN REVİZİYONİZME KARŞI MÜCADELEDE YÖNTEM VE BUNUN LENİNİZMİN YÖNTEMİ İLE İLİŞKİLERİ ÜZERİNE
- III. Bölüm: MARKSİZM-LENİNİZM İLKELERİNİN ÖNEMLİ
- IV. Bölüm: PROLETER DÜNYA DEVRİMİNİN GÜÇLERİ VE SEYRİ
- V. Bölüm: ULUSLARARASI KARŞI-DEVRİMİN GÜÇLERİ

GEORGI DİMİTROF KİTAPEVİ

Türkçe ve başka dillerden literatür:

ANTI-EMPERYALİST LİTERATÜR(ÖZELLİKLE
B.ALMAN EMPERYALİZMİ ÜZERİNE)

ANTI-FAŞİST LİTERATÜR

MARKS, ENGELS, LENİN VE STALİN'İN ESERLERİ

AÇIK OLDUĞU SAATLER: GEORGI DİMİTROF KİTAPEVİ

Pazartesten - Cumaya Koblenzerstr. 4

Saat: 15.30 - 18.30 6000 Frankfurt/M

Cumartesi

Saat: 9.00 - 14.00

Salı günleri kapalıdır

Drucker, Herausgeber und verantwortlicher Redakteur:

W.Hofmann, Homburger Landstraße 52, 6 Frankfurt